

SAKİNLEŞMEYEN MEYDANLAR VE SOKAKLAR İÇİN MÜCADELEYE!

Elbette işçilerin, emekçilerin, ezilen Kürt ulusunun, ezilen inançların, kadınların ve LGBTİ+'ların, gençliğin saldırılar ve kuşatma karşısında acil talepleri için mücadelesi ve hareketi parçalı, dağınıkta olsa bu tabloda kaçınılmazdır. İktidar bilinciyle kuşanmış proleter devrimciler bu savaşımın etkin bir parçası, sürükleyicisi ve militanı olacaktır. Ancak bu hareketin, eğilim ve yönelimin daha güçlü beliren ve derinden bileylenen öfkenin gelecek kaygısı tüm bunları belirleyecek ve biçimlendirecektir. Bunun temsilcisi olmak, bu kaygıyı gözetmek ve buna yaslanarak ilerlemek, politikayı şekillendirmek hayati önemdedir.

Yeni Demokrasi

7 OCAK-21 OCAK 2021 ■ YIL: 4 ■ SAYI: 78 ■ FİYAT: 2 TL ■ ISSN: 2630-5526

gazetesi

EMEK s.4

Asgari Kölelik Düzenini Yıkmak İçin Örgütlenelim!

Sonuç olarak tüm bu tablo bize, işçi sınıfının politik bir güç olmadan, bırakalım sömürüden kurtulmayı, aç kalmayacağı bir ücret hakkını bile elde edemeyeceğini göstermektedir. İşçi sınıfının basıncı olmadığı müddetçe, ne patronlar ne de onların devleti, işçiler lehine en ufak bir taviz bile vermeyecek, sömürüyü boyutlandırmaktan vazgeçmeyecektir. İşçiler karınlarını doyuracak bir ücret için bile örgütlenmek ve mücadele etmek zorundadır.

MEŞA AZADİ s.8

Beşikçi, PKK'ye Dönük Saldırlara Çanak Tutuyor

Beşikçi son yazısıyla, Kürdistan Bölgesel Yönetimi'nin çürümüş yönetimine ve onun kendi sınıfsal çıkarlarını haklı temeldeki Kürt ulusalcılığının arkasına gizlemesine payanda olmuştur. Bunu o da "aydın" kimliğinin arkasına gizlenerek ve "Kürdistan için" sloganıyla payanda olmuştur. Beşikçi iyi bilmelidir ki bu tutumuyla Kürt ulusunun çıkarlarına değil TC'nin yeminli Kürt düşmanlığıyla başta Suriye ve Türkiye Kürdistanı'nda KUH'a yönelen "çöktürme planı"na su taşımaktadır.

12

KOLEKTİF DOĞRULTU

ölümsüzleşenlerimizi, kavga andımızı daha gür haykırarak, mücadele azmimizi artırarak analım!

15

KADIN

rosa ve asminden aldığımız güçle örgütlenelim/örgütleyelim!

18

KAVGA OKULU

siyasal çalışmalarımızı geliştirelim, şehitlerimizin izinden yürüeyelim

DKÖ'lere Dönük Baskılara Karşı Direniş ve Dayanışmayı Büyütelim

Demokratik kitle örgütlerine (DKÖ) kayyum atanmasını öngören yasa onaylandı. "Kitle İmha Silahlarının Yayılmasının Önlenmesi Hakkında Kanun Teklifi" adıyla meclisin onayladığı yasa "kitle imha silahlarından" çok devletin DKÖ'ler üzerindeki baskı ve müdahalesini artırıyor.

15 Temmuz'daki darbe girişiminin ardından ilan edilen OHAL döneminde Kanun Hükmünde Kararnameler (KHK) ile bin 748 dernek ve çok sayıda basın, yayın kuruluşu kapatıldı. Peşi sıra ilan edilen OHAL'ler ve çıkartılan KHK'lar ile birçok demokratik hak gasp edildi. Kapatılan derneklerin hemen hepsi "örgüt ile ilişkili" olduğu iddia edilerek kapatıldı.

Darbe girişimi ile birlikte halka ve halkın demokratik mücadele kanallarına yönelik saldırılar artmıştı. DKÖ'lere yönelik baskı ve saldırıları daha da arttıracak olan bu yasa ile yapılmak istenen, devletin OHAL dönemindeki saldırı yöntemlerinin kalıplaştırılmasıdır. Ve tabii ki "örgüt ile ilişkili" daha çok dernek bulunacak (!) ve kapatılması gündeme getirilecektir.

Faşist devlet yapılanması, bu yasa ile birlikte faşizmi daha da işlevli kılacak maddelere de yer verdi. Bu yasalar içerisinde en belirgin olanı, İçişler Bakanlığı'na derneklere kayyum atama yetkisinin verilmesiydi. Bu noktada devletin nerelere ve kimlere kayyum atadığı ise bilinmez değildir.

Hükümetin, faşizmin kendi hukukuna bile aykırı kararları, yasal düzenlemelerle faşist iktidarın daha hızlı ve işlevli sonuçlar üretebilmesi açısından önem taşıyor. Bir diğer unsur ise çıkarılan yasaların 'kişi hak ve özgürlükleriyle' ilgili yasalarla çatışması. Örneğin bu yeni yasa, Anayasa'nın 36. Maddesi'ndeki "hak

arama özgürlüğü" ilgili yasayı boşa düşürmektedir. Halk düşmanı politikaları hayata geçirmenin yasama ve yürütmedeki iki ayağı bu şekilde işlemektedir. Bir yanda birbirleriyle çatışan yasalar diğer yanda yürütmenin verdiği halk düşmanı mahkeme kararları... Bu ikilikte verilen demokrasi mücadelesi ise "terör" olarak yaftalanır.

Başka bir örnek vermek gerekirse; son 'terör' yaftalamalarından birisi de Boğaziçi Üniversitesi öğrencilerinin kayyum rektörü kabul etmemeleri üzerine yapıldı. Anti-demokratik bir uygulama ile üniversite dışından AKP'li vekil adayı eskisi bir kişinin üniversiteye rektör atanmasını kabul etmeyen öğrenciler üniversite önünde eylem düzenledi. Bu eylemlerde polis sıklıkla "Yaptığınız eylem yasal değil" anonsu geçti. Öğrencilerin bu anonsa karşı attığı "Faşizme karşı omuz omuza" sloganıysa bu açıdan oldukça anlamlıydı.

Ne yasalar ne de halk düşmanı saldırılar elbette kayyum atamalarıyla sınırlı değil. Örneğin KHK'ların yeri geldiğinde halk düşmanı saldırılar için nasıl kullanılacağı '80 AFC'sinin ardından oluşturulan anayasada tanımlı. Yani ne dernek ne yayın ne de

TV ya da radyo kapatma TC devleti için yeni değil. D Sürekli ekonomik kriz içerisindeki devletin, politik ve fiziki saldırılarına yeni yasalar, yönetmeliklerdeki değişiklikler ile kılıf uydurması hiç de zor değil.

Temmuz ayında "çoklu baro" düzenlemesi olarak anılan kanun teklifinin maddeleri kabul edildi. Kısıp sesle de olsa devletin anti-demokratik

hakkının yok sayılması anlamına gelmektedir." ifadelerine yer verildi.

Pandemi sürecinde devlet baskılarını artırırken "her felaket bir fırsattır" anlayışıyla Türk Tabipler Birliği'ne (TTB) de yöneldi. TTB sahadan aktardığı verilerle Sağlık Bakanlığı'nın açıklamalarındaki yalan ve tutarsızlığı gün yüzüne çıkarttığı için devlet erkânı tarafından hedef haline getirildi. Türk Mühendis ve Mimar Odaları Birliği (TMMOB) aynı şekilde rant projeleri hakkındaki tespitleri ve açıklamaları nedeniyle de hedefe alındı.

Bütün bu yasal düzenlemeler DKÖ'lerin kapatılması, vasfını yitirmesi temelinde yapılırken buralarda faaliyet yürüten kişiler ise devletin saldırısına açık hale getirilmektedir. Örneğin, DKÖ'lere yönelik baskıları arttırmayı hedefleyen bu yasa daha gündemde değilken birçok DKÖ aktivistine yönelik gözaltı ve tutuklama gerçekleştirildi. Bu, fiziki saldırılara uygun zeminin yaratılması amacını taşımaktadır. Yine bu yasaya göre İçişleri'nin talimatıyla mahkeme kararı gerekmeksizin DKÖ'lere polis, bekçi girip "denetim" yapabilecek. Bu da fiziki saldırıların önünü açan bir diğer etmendir.

Faşist TC devleti legal-demokratik mücadele kanallarına saldırırken aynı zamanda buralarda mücadele edenleri hedef haline getirdi. Demokratik mücadelenin kanalları olan bu alanları sahiplenmek ve bundan sonraki süreçte bu alanlara yönelen saldırılarını direnişle karşılamak, mücadele edenlerle dayanışmayı büyütmek gerekir. Devletin ekonomik ve siyasi krizi içerisinde gerçekleştirdiği politik ve fiziki saldırılara ancak bu yolla engel olunabilir. Faşist saldırıların, hukuki kılıflara uydurularak meşrulaştırıldığı zemin teşhir edilerek devrim ve demokrasi mücadelesi güçlendirilmelidir.

YENİ DEMOKRASİ
MÜCADELESİNİN GÜR SESİ!
OKU, OKUT!

f yenedemokrasi1

ig yenedemokrasi1

tw yeni_demokrasi1

g yenedemokrasi11.net

m yenedemokrasigazetesi@gmail.com

Özgür Gelecek İçin Yeni Demokrasi Gazetesi Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü: Tuba Apaydın Yayın Türü: Yaygın Süreli

Umut Basım Yayımcılık Yönetim Yeri: İskenderpaşa Mah. Horhor Cad. No:70/4 Fatih/ist İletişim: 0212 534 54 76- yenedemokrasigazetesi@gmail.com

Baskı: Alesta Ajans Basım Medya ve Bilgi Teknolojileri San. Tic. Ltd. Şti Davutpaşa Cad. Güven İş Merkezi B Blok, 1 Kat, No: 349 Zeytinburnu/İst-0212 501 21 20

TELAŞSIZ, SAKİN, EVE KAPANAN TEDBİRLERE KARŞI SAKİNLEŞMEYEN MEYDANLAR VE SOKAKLAR İÇİN MÜCADELEYE!

2020 yılı işçi sınıfı ve emekçileri harekete yönlendirecek bir dizi çelişkinin boyut kazandığı, cılız, dağınık ve örgütsüz tablonun harekete dönüşmediği kazanımlara yol açmadığı bir yıl olmuştur. 2020 yılını egemenler doğal felaketler, salgın, ekonomik kriz vs. üzerinden “kayıp, ölü” bir yıl olarak tanımlamaktadır. Oysa 2020 yılı dünyada emperyalist-kapitalist sistemin salgınla, savaşlarla, polis saldırılarıyla, iş cinayetleriyle, kadın katliamlarıyla evet ezilenlere “ölümlerle” “zulümlerle” dolu bir yılı daha yaşattı. Dünyayı korona salgını krizi kuşatırken, emperyalist tekeller ve onların uşakları krizi palazlanma fırsatına çevirip, ekonomik krizlerini yükleyecekleri günah keçisini bulmuş ve krizin nedenlerini itinayla gizleme yoluna gitmiştir.

2021 yılına 2020’den devreden egemenler cephesinde değişmeyecektir. Henüz yılın ilk günlerinde “yeni” etiketiyle bildik şekilde başlamakta gecikmemişlerdir. Bir önceki sayıda Türk hakim sınıflarının bütçe tasarısına dair yaptığımız değerlendirmede en önemli saldırılarından birinin emekçilerin sırtına yükleyeceği faturaların boyut kazanacağı tespitiydi. Yeni yıla girerken asgari ücret 2825 TL’ye çıkarıldı. Zam oranı %21 düzeyinde iken dolar bazında geçen yıl 390 dolar olan asgari ücret yapılan zamlarla bu yıl 377 dolar olmuştur. Enflasyonun TÜİK’e göre yıllık bazda %14 iken ENAG’a (Enflasyon Araştırma Grubu) göre ise bu oran %36 olmuştur. Memur maaşlarına enflasyon farkı ile birlikte gerçekleşen zam artışı ise %14’tür. Yeni yıl aynı zamanda diri ve enerjik bir şekilde başlayan zam furyası ile başlamıştır. Elektrik ve doğalgazdan, köprü geçişlerine, ÖTV vergilerine kadar birçok kaleme zamlar peş peşe gelmiştir. Bu zamlar yeni yılın nasıl devam edeceğinin de göstergesi niteliğindedir.

Salgın dolayısıyla alınan-alınmayan tedbirler işsizler ordusunun büyümesini, küçük üretici ve esnafın iflasının yoğunlaşmasını getirirken, ekonomik krizin yarattığı sonuçlar geçim derdinden daha ağır bir “yaşam” derdinin baş göstermeye başlayacağına işaret etmektedir. Bu durum işçi ve emekçiler için çelişkilerin yaşamsal düzeyde keskinleşmesini getirdiği kadar gündemlerinin daralmasına da yol açacak nesnel koşulların cenderesi altına

girmesi anlamına gelmektedir. Böylece ağır ekonomik buhranlar ve onun yarattığı sonuçlar, işçi ve emekçilerin politika, ideoloji ve değerler silsilesinden daha köklü kopması, yaşam kaygısının yarattığı etkinin bu kesimler için utkuyu günü kurtarmaya odaklı bir kazanım elde etmeye sınırlamaya itecektir. Emekçiler cephesinde bu durumun büyük bir ekonomizmle, aşamalı mücadele teorileriyle ve politik çizgiyle kuşatma altına alınması anlamına gelmektedir. Sınıf savaşımı ve hareketi kitleler için sınırlanmış hedeflerle cazip hale getirilmeye, sorunların bu temele oturmasına tüm kapıları açmaktadır. Bu işçi sınıfı ve

emekçiler için politik yaşamın, ideoloji ve geleceği kuracak değerler silsilesinin dışına doğru atılmasına yol açacak daha güçlü bir yönelimde zemini anlamına gelmektedir.

Oysa kriz ve krizin emekçilere yönelik çıkan ve çıkmaya devam edecek faturası, onları kuşatacak olan bir yıkıma ve hiç kuşkusuz umutsuzluk girdabına sokacaktır. Tam da bu durum sistemin yarattığı sonuçlara değil onun nedenlerine odaklanan bir yönelimi, Engels yoldaşın ifadeleriyle “toplumu yeniden örgütlemenin aracı olarak siyasal iktidarın fethedilmesi” ve emekçilerin dışına itilmeye çalışılan her şeyin içine doğru çekilmesini getirmelidir. Bu yönelim olmaksızın emekçilerin acil olan ihtiyaçlarına, çıkarlarının gerçekleşmesi için vereceği mücadeleye ve yaratacağı harekete donanımlı ve bütünlüklü girmek olanaklı olmayacaktır. Zira içinden geçtiğimiz koşullar sadece bir iktisadi krizin yarattığı yıkım ve umutsuzluk değildir. Emekçileri kuşatan ve öfkelerini bileyleyen şey salt bu çelişki değil-

dir. İçinden geçilen koşullar derin bir politik kriz, egemenler arasında keskin bir çatışma, gelecek değil savaş ve ölüm vaat eden bölgesel çelişkiler, gelişmeleri ve yaşananları anlaşılabilir kılan şovenist histeri ve politikayla-ideolojiyle yüklü yoğunlaşmanın dışına doğru sürülen daha güçlü nesnelendirme hâli işçi sınıfı ve ezilenlerin çelişkilerini mayalayan gelişmelerdir. Dağınıklığı ve örgütsüzlüğü egemenlerin fırsata çevirip pervasız bir aşağılamaya çevirmesi, var olan gerçekliğin “değişmezliğine” yönelik ideolojik kuşatma ve tüm gelişmelerin ve ilişki ağlarının anlaşılabilir kılınmasını içeren körleştirme kampanyaları işçi ve

zın devam eden ve korona karşısında “ayrıcılığı” emekçilerin gözüne sokan ve kanıksatan bir durum vardır. Bu derinleşen ve boyutlanan sınıfsal çelişkiler, savaşım gerekçesi ve hiç kuşkusuz “toplumu yeniden örgütleme” ihtiyacının, bilincinin kuşanılması zeminidir.

Elbette işçilerin, emekçilerin, ezilen Kürt ulusunun, ezilen inançların, kadınların, LGBTI+’ların ve gençliğin saldırılar karşısında acil talepleri için mücadelesi ve hareketi -parçalı, dağınık da olsa- bu tabloda kaçınılmazdır. İktidar bilinciyle kuşanmış proleter devrimciler bu savaşımın etkin bir parçası, sürükleyicisi ve militanı olacaktır. Ancak bu hareketin, eğilim ve yönelimin daha güçlü beliren ve derinden bileylenen öfkenin gelecek kaygısı tüm bunları belirleyecek ve biçimlendirecektir. Bunun temsilcisi olmak, bu kaygıyı gözetmek ve buna yaslanarak ilerlemek, politikayı şekillendirmek hayati önemdedir.

Bu bağlamda işçi sınıfı ve ezilenlerin 2021’e hiç de sessiz kalma niyeti yoktur. Parçalı ama oldukça anlamlı işçi direnişleri, öfkeli ve haklı kadın hareketi, tepkili ve daha cüretli gençlik eylemleri, yaralı ama bilinçli Kürt direnişi sokaklara, meydanlara hareket katmaya isteklidir.

Tüm bu tabloda ekonomizmle, reformizmle, acil ihtiyaçlar ve iyileştirmeyi “toplumsal düzenin ve barışın” sigortası gören tasfiyecilikle işçi sınıfı, emekçiler, Kürtler, kadınlar, gençlik kuşatma altına alınmaya çalışılmaktadır. Bununla dinamik kazanıp buradan elde edilecek başarılarla emekçilerin teskin edilme tehlikesi vardır. Tutunma savaşı ile kitlelerin bilincine, ayaklarına, kollarına takılı pranganın parçalanmasını, bu derin kriz içinde “toplumu yeniden örgütlemenin” temel aracının sıkıca kavranmasını, iktidar perspektifli mücadelenin egemen sınıfların anladığı dilden ve krizini kökleştirecek politik çizgide örgütlenmesini yürüten proleter devrimci hat da söz konusudur. Bu hat hayati derece de işçi sınıfı ve emekçiler için önemlidir. Zira onların daha fazlasına odaklanmasını sağlamak, daha fazlası için harekete geçirecek, çelişkileri olgunlaştığında geleceğini temsil eden çizgiyle buluşturmak için hayatidir. Proleter devrimci çizgi, bilinçle kuşanılmalı, durgunluğa aldanmamalı, telaşsızlığı değil sakinleşmeyen hareketi körüklemenin dinamiği olmalıdır.

emekçilerin zihnine, ayağına, koluna takılan prangalar olmaktadır.

KAPANMAYA DEĞİL SORUMLULARDAN HESAP SORMAYA!

Tüm bunlara faşizmin ağır baskı ve sindirmeyi içeren topyekün saldırı dalgasını eklemek gerekmektedir. Salgına yönelik alınan tedbirlerin dahi ayrıcalıklı olan ile mâhkum olan arasında kalın çizgiler çizdiği bir tablo karşımıza çıkarmaktadır. Bir yanda sağlık, eğitim gibi temel haklara ulaşmanın tüm sınırlılığını yaşayan, salgının yayılmasını da faturanın “yaşam kaygısının” gereklerini karşılama zorunluluğuna kesilen ve sorumsuzlukla suçlanan, patronların çıkarlarına uygun olarak düzenlenen “kapanma” kuralları ile hiçleştirilen ve sadece çay keyfi ile mutlu olması dayatılan kitleler vardır. Diğer yanda ise yurtdışı heyetlerini sarayda maskesiz eğlencelerle ağırlayan, hiçbir siyasi çalışmadan geri durmayan, savaş hazırlıklarına ara vermeyen, kitleleri zorunlu şekilde mitinglerde toplayan, faşist partilerin etkinliklerine ara vermeksiz-

Asgari Kölelik Düzenini Yıkma İçin Örgütlenelim!

Emperyalist-kapitalist sistem uzun bir dönemdir etkileri her alanda gözlenen bir kriz içinde debelenmektedir. Kriz her zaman olduğu üzere yine en çok yoksulları vurmakta, onlara daha fazla açlık-sefalet olarak geri dönmektedir. Kapitalizmin, üretim araçlarının mülkiyetini elinde toplayan bir avuç burjuvanın her geçen gün daha da zenginleşmesi, toplumun geri kalanının ise daha da yoksullaşması anlamına geldiği böylesi dönemlerde daha açık hale gelmektedir. Ülkemiz hakim sınıfları da gitgide derinleşen ekonomik krizin faturasını yoksul halkın sırtına yıkmaktadır. İğneden ipliğe her şeye zamlar gelip, enflasyon trmanırken, insanlar geçinemediği için intihara sürüklenmektedir. Tam da böyle bir tablonun ortasında bir süredir, TÜRK-İŞ, patron sendikaları ve hükümet yetkilileri arasında 2021 yılı için geçerli olacak asgari ücretin miktarına ilişkin “görüşmeler” sürdürülmektedir. Her zaman olduğu gibi tiyatro havasında geçen, işçi sınıfının, sarı sendika TÜRK-İŞ tarafından sözde temsil edildiği bu masadan işçilerin lehine hiçbir sonuç çıkmayacağı tarihsel deneyimlerle sabittir. Yine asgari ücret miktarı işçilere sözde “müjde” olarak lanse edilecek ancak bu miktar, bir işçinin ve ailesinin bırakalım insanca yaşamayı, karnını doyurabilmesi için bile yeterli olmayacaktır.

Esasında bir asgari ücretin belirlenmesi, işçi sınıfının bedeller ödeyerek sağladığı bir kazanımdır. Ücrette bir taban sınırının belirlenmesi sömürüyü bir nebze olsun azaltabilecek, patronların keyfiliğini sınırlayabilecek bir uygulamadır. Ancak burada belirleyici olan işçi sınıfının örgütlü gücüdür. Eğer sınıfın örgütlülüğü zayıf olursa, burjuvazi yine keyfiyette sınır tanıyamakta artı-değer gaspını arttırmak adına asgari ücreti istediği biçimde tayin edebilmektedir. Yani ücretlerin belirlenmesinde sınıf mücadelesi önemli bir faktördür. Sınıf mücadelesinin gerilediği dönemlerde asgari ücret açlık sınırına yaklaşır. Sınıf mücadelesinin yükseldiği dönemlerde ise asgari ücret emeğin maliyetinin bile üzerine çıkabilir. Yani sınıf mücadelesinin yükseldiği dönemlerde burjuvazi ücretleri bir miktar yükselterek kâ-

rının bir kısmından “feragat” edebilir. Salt ücret için verilen mücadele politik mücadele olmaz. İktidarı hedefleyen mücadele sınıf mücadelesidir. Burjuvazi bu politik mücadeleyi kırmak adına ücretleri biraz yükseltmek gibi kimi ekonomik tavizler verebilmektedir. Bugün ise sınıf mücadelesinin oldukça geri olması, işçi sınıfının politik bir güç olmaktan uzaklaşması nedeniyle egemenler krizin faturasını rahatlıkla halkın sırtına yıkabilmektedir. Ücretler düşerken, sömürü ve burjuvazinin kârları artmaktadır. Yani, özellikle bizimki gibi yarı-sömürge ülkelerde ücrette bir taban fiyat belir-

lenmesi kazanımının, hiç bir anlamı kalmamıştır. Nitekim ülkemizde asgari ücret devletin ve sarı-sendikaların açıkladığı açlık sınırının bile altında belirlenmektedir. Dahası ülkemizde asgari ücret, bir taban sınırı olmaktan çok, son dönemde sıkça kullanılan tabiri ile “ortalama” bir ücrete dönüşmüştür. Bugün Türkiye’de çalışan işçilerin yarısına yakını (yaklaşık 10 milyon işçi) asgari ücretle çalışmaktadır. 2020 yılında belirlenen asgari ücretin (yaklaşık 2300 lira), devlet kurumu olan TÜİK’in bile açıkladığı açlık sınırının altında olduğu düşünüldüğünde, yaklaşık 10 milyon işçiye ve ailesine devletin ve patronların alenen açlık dayattığını görebiliriz.

Asgari ücret belirlenirken, işçi sınıfına hiçbir söz hakkı tanınmamaktadır. İşçiler, asgari ücret masasında patronların ajanı olan sarı sendika TÜRK-İŞ tarafından “temsil” edilmektedir. Zaten 1950’li yıllarda bizzat emperyalistlerin talimatıyla, işçi sınıfı mücade-

lesini boğmak, sınıfı düzen içerisinde tutarak patronlara uşaklık etsin diye kurulan TÜRK-İŞ, asgari ücret masasının da aynı işlevi yerine getirmektedir. TÜRK-İŞ’in asgari ücret masasında da aynı işlevi yerine getirmektedir. TÜRK-İŞ’in asgari ücret masasındaki misyonu “pazarlık” yapmak değil, patronlar ve devlet tarafından belirlenen asgari ücret miktarına işçi sınıfı nezdinde bir “meşruiyet” yaratmaktır. Hakim sınıflar, TÜRK-İŞ’i masaya oturtturarak, işçi sınıfında “masada bizde temsil ediliyoruz” algısını oluşturmaya çalışmaktadır. Böylece hem işçi sınıfı sürecin dışında bırakılmak-

sinde görece yüksek miktarda asgari ücret talebinde bulunsa da devlet ve patronlar üzerinde baskı yaratmak adına işçi sınıfı, kendi üyelerini sürece katacak, sokağa dökcek hiçbir adım atmamaktadır. Böylece taleplerinde samimi olmadığı, işçi sınıfını oyalararak, patronlara ve devlete hizmet ettiği ortaya çıkmaktadır. Nihayetinde patronlar ve onların devleti, sarı sendikalar eli ile işçi sınıfını tamamen dışarıda tutarak, asgari ücret miktarını tamamen kendi çıkarları doğrultusunda tayin etmektedir.

Asgari ücret masasında sözde “hakem” (!) konumunda bulunan devletin, “tarafsızlık” iddiaları, “işçiler ile patronlar arasındaki hakem rolünün de halkı aldatmak için olduğunun altını çizmek gerekiyor. Her devlet, bir sınıfa dayanır, o sınıfın egemenlik aygıtı olur. “Sınıflar üstü” “tarafsız” bir devlet söz konusu olamaz. Emperyalist-kapitalist sistemde devlet, hakim sınıf olan burjuvazinin devlettir. Türk devleti de somutta komprador burjuvazinin ve toprak ağalarının devletidir. Dolayısıyla böyle bir devletin asgari ücret masasında da patronların yanında olacağı, deneyimlerinde defalarca kez gösterdiği üzere açıktır.

ta, hem de masada temsil edildiğini düşünen işçiler, çıkan sonucu daha kolay kabullenebilmektedir. TÜRK-İŞ’in de patronlar tarafından kendisine biçilen bu misyonu “hakkıyla” yerine getirdiğini belirtmek gerekir. Görüşmeler öncesinde büyük laflar edip, “işçilerin hakkını kimseye yedirmeyeceği” yalanlarını atan TÜRK-İŞ’in yöneticileri, masada patronlar karşısında “kuzu” kesilmekte, patronların ve devletin belirlediği ücret miktarını her seferinde hiçbir sorun çıkartmadan kabul etmektedir. Üstelik bu sefalet ücretlerini işçilere kabul ettirmek için, “eğer fazla zam isterseniz, işveren işçi çıkartmak zorunda kalır” diyerek, işçileri patronlar adına üstü örtülü olarak işsizlikle tehdit edebilmektedir. Öte yandan diğer bir sarı-sendika olan DİSK’in de asgari ücretin belirlenme sürecinde söylemde değilse de pratikte Türk-İŞ’ten çokta farklı bir pozisyonda olmadığına altını çizmek gerekir. Her ne kadar DİSK görüşmeler sürerken ve önce-

Sonuç olarak tüm bu tablo bize, işçi sınıfının politik bir güç olmadan, bırakalım sömürüden kurtulmayı, aç kalmayacağı bir ücret hakkını bile elde edemeyeceğini göstermektedir. İşçi sınıfının basıncı olmadığı müddetçe, ne patronlar ne de onların devleti, işçiler lehine en ufak bir taviz bile vermeyecek, sömürüyü boyutlandırmaktan vazgeçmeyecektir. İşçiler karnılarını doyuracak bir ücret için bile örgütlenmek ve mücadele etmek zordur. Bu bilinci işçilere taşımakta devrimcilerin görevidir. Bu tür süreçlerde işçi sınıfına bilinç taşıma ve sistemi teşhir faaliyetlerine hız vermemiz gerekir. İşçilere, örgütlenmek ve mücadele etmek dışında hiçbir seçeneği olmadığı bu tür süreçlerde çok daha rahat gösterilebilir. Nihayetinde işçi sınıfı ve ezilenlerin kurtuluşu, Proletarya Partisi önderliğinde, ücretli kölelik düzeninin, ülkemiz so-mutunda komprador kapitalizmin yıkılması ile mümkün olacaktır!

İşçi ve Emekçilerin 2020'deki Durumuna Dair Bir Değerlendirme

2020 yılına rengini veren şey; Covid-19 süreciyle birlikte kapitalizmin krizinin ve saldırılarının daha da ayyuka çıktığı, işçi sınıfının hem sosyal hem ekonomik olarak derinden etkilendiği bir yıl olmasıydı. Dolayısıyla 2020 her yönüyle sınıf mücadelesinin acımasızca sürdüğü ve giderek keskinleştiği bir yıl olmuştur. Öyle ki İspanya'dan ABD'ye, Tayland'dan Güney Kore'ye, Portekiz'den İtalya, Fransa ve Şili'ye kadar dünyanın birçok ülkesinde işçi ve emekçiler, Covid-19 ve pandemi bahane edilerek yapılan işten atmalara, sağlık haklarının budanmasına, işçi sınıfının yoksullaşmasına olanak sağlayan her türlü yasaya karşı güvenceli ve güvenli sağlıklı çalışma koşullarının oluşturulması için yüzlerce gösteri ve grev gerçekleştirdiler. Yer yer mevcut iktidarlara sert çatışmalar da yaşandı. Sermaye, mevcut ekonomik krizini Covid-19 kriziyle birlikte işçi sınıfına azgınca saldırılara dönüştürürken şirketler (özellikle teknoloji, bilişim, finans, hizmet ve savaş sanayi) bu koşullarda dahi kârlarına kâr katmaya devam ettiler.

Elbette ki bu krizler sarmalından en fazla etkilenenlerin, emperyalizme göbekten bağlı bizim gibi ülkelerin ekonomisi ve işçi sınıfının olması kaçınılmazdır. İktidara geldiğinden bugüne sermayenin önündeki her türlü hukuki engelleri kaldırmaya ant içmiş devlet "pandemi koşulları" nı fırsata çevirme refleksiyle saldırılarına hız vermiştir. Emperyalizme göbekten bağımlılığından kaynaklı zaten kırılğan olan ülkemizin ekonomisini, döviz spekülasyonları, borç bataklığına mahkumiyeti ve artık ağababalarının rahat borç vermemesi, cari açığın tehlike sınırını çoktan geçmesi ve yabancı sermayenin artık güvensizlikle eşdeğer ülke şartlarını verimli bulmaması vb. gibi etkenler adeta felç etmiştir. Mali-sermayeye yatırım için "ucuz emek cennetine gelin!" yalvarmaları da sonuç vermemiş ekonomik olarak işçiler ve emekçiler korkunç bir yoksulluk, açlık, virüs ya da ölüm cenderesinde yaşamaya mahkûm edilmiştir. Enflasyon %30'ları aşmış, emek üretkenliği artmasına rağmen temel ihtiyaç maddelerine zam üstüne zam eklenerek işçi ve emekçilerin alım gücü düşmüş, işsizlik 10 milyonu hemen hemen bulmuş (ki büyük bölümü gençlerden ve kadınlardan oluş-

maktadır), kredi borçları ertelemeleri yasal faizleriyle işletilerek tefeci bankalara kar katılmış, banka- devlet-sermaye kısıpı arasında kalan işçi ve emekçiler her gün daha fazla sefaletle sürüklenmişlerdir.

Covid-19 süreci işçi ve emekçilerin çalışma ve sosyal yaşamlarını toplumun diğer sınıflarından daha sarsıcı ve derin etkilerken, iktidar tarafından bir dizi önlemleri içeren "torba yasalarla" günü kurtarmaya çalışmıştır. "İşten çıkarmanın yasaklanması" maddesinin yan uygulamaları "tek taraflı ücretsiz izin ve kısa çalışma ödeneği" ile boşa çıkartılmış oldu. Sermaye türlü kriz

birçoğu hastalanarak geçimini sağlayamaz boyuta ulaştı. İş cinayetleri hiç hız kesmeden 2020 yılında da artı ve yaklaşık 2500 işçi cinayetlerde yaşamını yitirdi.

Covid-19 sürecinin en başından beri "kamusal sağlık-halk sağlığı" tekrar tartışmalarla gündeme gelmiş, virüs ile mücadelede en riskli alan olan sağlık alanındaki işçi ve emekçilerin kişisel korunma malzemelerinden çalışma saatlerine, altyapı yetersizliğinden ekonomik taleplere ve "Covid-19 virüsünün bir meslek hastalığı sayılmasına dair önerilere karşı devlet "sağır sultan" kesilmiştir. İstifa haklarının

bahaneleriyle işçisini ücretsiz izne çıkartabilecek ve "işsizlik sigortası fonu"ndan işçiye sermaye adına devlet tarafından 1168 liralık komik bir rakamı reva gördü. Ücretsiz izin kullandığı süreçte başka bir işte çalışmaya başlarsa cezalı duruma düşecek olan 2 milyondan fazla işçi ve emekçi sigortasız, gününbirlik ve sağlıksız-güvencesiz işlerde çalışmaya mecbur bırakılmıştır. Sermaye tarafından bu kanun bahanesiyle özellikle sendikal hak ve özgürlükler için mücadele eden daha diri ve sendikalı işçileri zorunlu ücretsiz izne çıkartmak olarak işçi sınıfına karşı azgınca bir saldırı halini almıştır. Pandemi süreçlerinde işçi ve emekçilerin sömürü çarkının içinde nihai yerini almaları için 20 yaş altındaki işçiler dahil olmak üzere "evde kal" çağrısından feragat ettirilmiş, çalışma koşullarının denetlenmediği işçi ve emekçilerin sağlığı hiçe sayılmıştır. Özellikle e-ticaret, market, teknoloji, kargo, inşaat ve sağlık işkolları üretim faaliyetinden pandemi koşullarında dahi tam kapasite çalışan şirketler karlarına kar katarken birçok işçi Covid-19 nedeniyle yaşamını yitirdi,

bile ellerinden alındığı sağlık çalışanları 21. yüzyılda zorbalıkla sağlıklı işyeri çalışma koşulları olmayan şartlarda çalışmak zorunda bırakılmıştır. An itibari ile 328 sağlık çalışanı yaşamını yitirmiştir. Kadın işçi ve emekçiler bu süreçte ekonomik ve sosyal kayıpları erkek işçilere oranla fazla artmış, saldırılardan ilk nasibini alan, işten çıkarılan, sürecin özgülüğünden kaynaklı işkolunda üretime giremeyen kadınların ev yükü zaten pahalılığın-yoksulluğun -açlığın pençesindeki kadın işçi ve emekçileri adeta hem sınıfsal olarak hem cinsiyet olarak sömürü 2020 yılında da dizginsizce devam etmiştir. 300'den fazla kadın cinayetlerde yaşamını yitirmiştir. Devletin her fırsatta saldırdığı "kıdem tazminatı hakkı" ve esnek çalışma ile ilgili kanunlar oluşan kamuoyu sonucu şimdilik bu çatışma ertelenmiştir. Yandaş şirketlerin (Cengiz Holding, Limak Holding, Kalayon Holding, Kolin Holding ve Makyol Holding-yaklaşık 10 milyar TL) vergi cezalarını periyodik olarak affetmiştir. Kısacası sermayeye "ballı teşvik paketleri ve varlık barışı", işçi sınıfına ise "acı reçete"! Sendikal haklara-sen-

dikacılara hem hukuksal hem fiziksel saldırılar ivme kazanmış, en ufak hak talebine karşı saldırılar sistemin faşist yüzünü daha fazla açığa vurmuştur. Maden işçilerinin yürüyüşleri, metal işçilerinin sendikal oldukları için işten atılmaya karşı Ankara yürüyüşleri, emekçilerin hak taleplerine saldırılar, tekstil işçileri, BİMEKS işçilerine saldırılar, kadınlara ve kadın örgütlerine yapılan saldırılar vs. sertleşmiş ve birçok sendika yöneticisi hakkında dava açılmıştır.

Milyonlarca işçi ve emekçiye ilgilendirilen (ailelerle birlikte yaklaşık 40 milyon aşan) "Asgari Ücret Belirleme oyunları" yine bildik sendikaları ve çalışanların taleplerini görmezden gelen, açlığa -sefaletle mahkûm eden bir rakamla 2020 finalinde belirlenmiştir. (2825 TL)

Emperyalizmin ve onun sadık uşağı devletin amansız saldırılarına en büyük cesaret sağlayıcısının "sendikal hareketin" bugün içinde bulunduğu durum ile doğrudan bağlantısı vardır. Sendika yönetimlerine yön veren çizginin, dünyada özellikle "reformizmin kutsanması- sermayeyle iş birliğine" kadar varan ideolojik savrulmadan fazlaca etkilendikleri ve süreci okumada, tabanı harekete geçirip mücadele etmede "sınıf mücadelesinden" uzak kaldıklarını belirlemek gerekir. Mevcut statükoya dokunmayan-incitmeyen söylem ve eylemlerle "günü kurtarma" çabasında olanların yukarıda saymaya çalıştığımız saldırılara karşı göğüs germesinin beklenmesi de doğru değildir. Önümüzdeki sürecin sendikaların iç tartışmaların daha da şiddetleneyeceği öngörüsüyle sınıf bilinçli işçinin emekçinin uyanık ve ideolojik donanımının sağlamlığı elzemdir. İşçi sınıfının örgütlenmesinin olmazsa olmazı "onlarla yanıp-onlarla tutuşmadan" ve sınıf bilincinden aldığımız kararlılığı sergilemeden, "yeni mücadele yöntemleri çıkırtkanlığı yapıp işçi sınıfına sırtını dönenleri" mahkûm etmeden, kısacası sınıf mücadelesinin biricik pratik gerçekliğine girmeden saldırılara karşı nitelikli bir sınıf hareketi örgütlenemez. Bu görevi her zamankinden fazla sınıf sendikacılığını şiar edinmiş, sınıf bilincini kuşanmış, haklılığının verdiği cesaretle- kararlılıkla mücadele içinde öncü olacak devrimci işçi ve emekçilerin sırtındadır.

Migros İşçileri: 'Kazanana Kadar Direneceğiz!'

Migros'ta pandemi döneminde "ücretsiz izne" zorlanan işçilerin direnişi devam ediyor. Çayırova'da bulunan Migros deposu önünde toplanan işçiler, Migros'un ücretsiz izin dayatmasıyla uzun süredir fabrikada çalışmış olan işçilerin kıdem tazminatlarını gasp etmek istediğini vurguladı.

Kocaeli'nin Çayırova ilçesinde bulunan Migros deposunda çalışan işçiler salgına karşı alınmayan önlemler, güvencesiz çalışma koşulları, mobbing ve taciz nedeniyle Depo, Liman, Tersane ve Deniz İşçileri Sendikası'na (DGD-SEN) üye oldu.

Sendikaya üye olan işçiler ile birlikte 3 senenin üzerinde çalışmış olan işçiler ücretsiz izin dayatmasıyla karşı karşıya kaldı. Onlarca işçi Migros'ta

bu şekilde işten çıkarılarak sefalet ücreti olan bin 168 lirayla geçinmeye zorlandı. Bu ücretle geçinemeyen işçiler, yeni bir iş arayıp buradan çıkışını vermek zorunda kalacağı için kıdem tazminatı alamamış olacaktı. İşçiler Migros'a kıdem tazminatlarını gasp ettirmemek, güvencesiz çalışma koşullarını düzeltmek, içerideki tacizci amirlerin işten atılması için mücadelelerini sürdürüyor.

İŞÇİLER ZOR ŞARTLARDA ÇALIŞMAYA ZORLANIYOR

3 buçuk sene Migros deposunda çalışan işçilerden Nur Kılınçlı, soğuk hava deposunda incecik bir montla çalışmak zorunda bırakıldıklarını belirtirken, "Soğukta yapamıyoruz, vantilatörün üzerinde biriken buzun başımıza düşmesinden bile korkuyoruz çalışırken. Yerler her zaman su içinde ve çukur. Hareket ettiğimizde bir şeyler yığılıyor, sonra onları topluyoruz... Bunlar olurken sonra bize 'Neden siz az koli attınız?' denilerek tutanak tutuluyor. Ve biz kadın işçiler olarak bunlardan bahsettiğimizde deponun müdürü tarafından ya alaya

alınıyoruz ya da oyalanıyoruz. Bu koşullarda, 'yapacaksınız', 'edeceksiniz' denilerek çalışmaya zorlanıyoruz" dedi.

Ücretsiz izne zorlanan Kılınçlı, daha sonra depo yönetimi tarafından yapılmadığı bir şeyle suçlandığını aktardı. "Ücretsiz izne çıkartıldıktan sonra

çıkmasına rağmen devletin onlara sunduğu 'ücretsiz izni' kullanarak bizi ücretsiz izne çıkardılar. Çünkü beni çıkarmak için bahane arıyorlardı ve bu ücretsiz izin de onlara bu fırsatı verdi. Ben de kendi hakkımı almak için buraya depo önüne geldim. Amaçları işçinin parasını cebine koymak. Bunu, eski işçileri ücretsiz izne çıkartarak

daracak soyunma odalarını biliyoruz. Ve ben buraya geldim, orada çalışan bütün elemanların hakkını savunmak için buraya geldim. Burada da kazanana kadar duracağım." dedi.

MİGROS'UN DOKTORLARINDAN İŞÇİLERE: 'SENİN RAHATSIZLIĞIN PSİKOLOJİK'

Migros depoda 7 yıl boyunca çalışmış olan işçilerden Ayşe Özbolat, "çalışma şartlarımız zaten zordu; deponun soğuk olması, temiz olmaması, mesai saatlerinin uzun olması... bütün bunlara rağmen pandemi döneminde ücretsiz izne çıkartıldık" dedi.

Özbolat kendinin de bu depoda çalışırken koronavirüse yakalandığını aktarırken, "İlk test yaptırmamın ardından mart ayında 14 günlük bir karantina sürecim oldu. Bunun ardından geçtiğimiz ay Covid-19

testim yine pozitif çıktı. Burada bu şartlarda çalışırken çalışma ortamımızdaki hasta arkadaşlarımızın hepsinin tedaviye gönderilmesini ve hepimize test yapılmasını istedim. Düşünün, hastayız, zor şartlarda çalışıyoruz, soğuk ve mesaiye zorlanıyoruz.

Bu süreçte Migros'un depoda çalıştırdığı doktor ve yardımcısının yönetimle hareket ettiğini düşünüyorum. Çünkü hasta olan işçilere 'Senin rahatsızlığın psikolojik' diyerek işçilerin durumları kötüleşinceye kadar oyalıyorlar. Beni de oyalamışlardı ta ki ateşim 38'e yaklaşınca kadar. Ve o zaman testim pozitif çıkmıştı" dedi.

Özbolat, "Ben bu şartlarda çalışırken, bütün bunlara katlanırken pandemi sürecinde işimden atılmayı kabul etmiyorum. Onlarca eski elemanı 'performansınız düşük' diyerek işten çıkardılar. Ben buraya pandemi döneminde işe alınan yeni işçilere işi öğrettim, hâlâ işçi alıyor Migros. Bu yetkiyi bunlara kim veriyor? Ben hakkımı bunlara bırakmayacağım." dedi.

yönetimi aradığını fakat telefonlarına dahi yanıt alamadığını belirten Kılınçlı, "Depo yönetimi tarafından yapmadığım bir şeyle suçlandım. Telefonlarım dahi açmadılar. Ne zaman ki DGD-SEN'e üye oldum ve sesimizi çıkarmak için fabrika önüne geldim, telefonumu açmayan insan -genel müdürlükten- beni kendi arıyor. Neden biliyor musunuz? Tazminatını verelim diye arıyor. Ben burada senelerce çalıştım, neden bana demediniz 'senin hakkın bu kadar' diye? Niçin bunları ben sendikaya üye olduğumda söylüyorlar. Çünkü haklı olduğumuz için bunu burada söylediğimiz için bunu yapıyorlar. Ben buradan son olarak şunu söyleyeyim, tüm haklarımı alacağımı bilsinler. Buraya 5 defa geldim, beş yüz defa daha geleceğim hakkımı almak için" dedi.

ATILAN İFTİRALAR BOŞA DÜŞÜNCE, MİGROS YÖNETİMİ İŞÇİLERE 'ÜCRETSİZ İZNE' DAYATTI

Üzerine iftira atıldığını ve ücretsiz izne gönderildiğini ifade eden Sevim Güneş, "Attıkları iftiranın gerçek olmadığı kamera kayıtlarında ortaya

yapıyorlar. Hani işçiler bin 168 lira ile geçinemeyip bunalıma girsin de kendileri gelip çıkışını versin, tazminatları bize kalsın hesabı yapıyorlar. Pandemi döneminde burada çalışan bütün eski elemanları çıkartıp yerine yeni eleman almak istiyorlar. Amaçları bu. Yılbaşı da geliyor ve birçok eski elemanın biriken kıdem tazminatı var, onların kıdem hakkına göz dikmiş durumdadır. Bu elemanların, çoluğunu çocuğunu düşünmeden ücretsiz izne çıkartıyorlar. Ben yönetime soruyorum: Neden eski elemanları ücretsiz izne çıkartıp da yeni eleman alıyorsunuz? Bunun başka bir açıklaması olabilir mi?" dedi.

Güneş, firmanın bütün bunlarla yetinmeyip bir de işçileri işten çıkarmak için onları suçladığını ifade ederken "Ben onları haklı çıkarmayacağım, hiçbir şekilde haklı çıkarmayacağım. Çünkü bu şartlar altında ben neler çektiğimi çok iyi biliyorum. Sadece ben de değil buradaki elemanların hepsi biliyor. Sabaha kadar soğuk bir depoda verilen ince bir montla çalıştığımızı biliyoruz. Pandemi döneminde temizlenmeyen tuvaletleri,

Boğaziçi Üniversitesi Kayyum Rektöre Karşı Ayakta: "Melih Bulu Rektörümüz Değildir"

İSTANBUL- Boğaziçi Üniversitesine kurum dışından AKP'li Melih Bulu'nun rektör olarak atanması, Boğaziçi Üniversitesi öğrencileri ve akademisyenleri tarafından protesto edildi.

4 Ocak'ta Güney Kampüs önünde saat 14.00'te toplanmak isteyen öğrenciler engelleme girişimiyle karşı karşıya kaldı.

Öğrencilerin dışarı çıkmasına izin verilmedi. Engelleme girişimlerine rağmen kapıyı açan öğrenciler, kampüs önünde açıklama yaptı.

"Kayyum rektör istemiyoruz" pankartı açan öğrenciler "Kayyum gidecek biz kalacağız", "Melih istifa", "Melih Bulu rektörümüz değildir", "Buradan defol, intihalcı Melih", "Cinsiyetçi rektör istemiyoruz" sloganı attı.

Çeşitli üniversitelerden öğrenciler ve Yeni Demokrat Gençlik (YDG) okurları da Boğaziçi Üniversitesi öğrencilerine destek için alana geldi.

Boğaziçi Üniversitesi Öğrencileri adına okunan basın açıklamasında, bu atama kararını kabul etmedikleri vurgulandı.

Açıklamada, "2016 yılında yapıldığı gibi, yine bir gece yarısı tepeden inme bir şekilde üniversitemize yapılan yeni bir 'rektör' atanmasıyla karşı karşıyayız. Üniversitemizde yerini yıllardır koruyan demokrasi anlayışı ile 2016 yılına kadar seçimler neticesinde belirlenen rektörlerimizin yerine; 2016'dan sonra antidemokratik bir

şekilde tek elden kayyumlar atanmaya başlanmıştır. Üstelik, Boğaziçi Üniversitesine 1980'lerin askeri rejim döneminden beri ilk defa okul dışından bir rektör atanması yapılmıştır. Bu durum 2016'dan bu yana sürmekte olan

ve rektör seçimlerini ortadan kaldıran antidemokratik uygulamaların bir devamıdır" denildi.

"ÜNİVERSİTE MENSUPLARININ İRADESİ HIÇ SAYILARAK REKTÖR ATANMASI POLİTİKTİR"

Üniversitelerin ülkenin bilim ve fikir üreten, özgür düşüncüyü besleyen en değerli kurumları olduğu söylenen açıklamada "Bu kurumların sürdürülebilmesi ancak akademinin özerkliği

ile mümkündür. Akademi, ideolojiler ve siyaset üstü bir oluşumdur; ancak üniversite mensuplarının iradesi hiçe sayılarak üniversitemize bir rektör atanması politiktir. Biz Boğaziçili öğrenciler olarak, üniversitemizin

ilkelerine ve kültürüne binaen, üniversitemizin özerkliğinin; kişiliğine ve geçmişine bakılmaksızın tepeden atanan herhangi bir akademisyen ile değil, üniversite mensuplarının yaptığı demokratik yollarla belirlenen bir rektör seçimiyle sağlanacağını savunuyoruz. Bu şartlar sağlanmadığında, ortaya çıkan antidemokratik uygulamaların üniversitemize zararlar verdiğini üzülenek görmekteyiz" ifadeleri

kullanıldı.

Öğrenciler, açıklamanın ardından "Kayyum rektör istemiyoruz" sloganıyla Güney Kampüsünden Kuzey Kampüsüne yürüyüşe başladı.

Yürüyüş sonunda güvenlik tarafından öğrencilerin Kuzey Kampüsüne girişi engellenmeye çalışıldı. Öğrenciler turnikelerden atlayarak Kuzey Kampüsüne girdi ve forum düzenledi. Forumun ardından Güney Kampüse yürüyen öğrencilere polis plastik mermi, tazyikli su ve joplarla saldırdı.

ÖĞRENCİLERİN EVLERİNE ŞAFAK BASKINI

Boğaziçi Üniversitesi'ne rektör olarak AKP'li Melih Bulu'nun atanmasını 4 Ocak'ta üniversite önünde protesto eden ve polis saldırısıyla karşılaşan öğrenciler, sabah saatlerinde yapılan ev baskınları ile tarafından gözaltına alındı.

28 kişi hakkında gözaltı kararı verilirken, 17 öğrenci, evlerinin kapıları ve hatta duvarları kırılarak gözaltına alındı. İki günlük gözaltı kararı verilen öğrencilere gözaltında çıplak arama dayatıldı.

Gözaltına öğrencilerin hepsi açlık grevine başladı. Öğrencilere avukatlar ve yakınları tarafından şeker verilmesine polis tarafından izin verilmedi.

LGBTİ+ aktivisti Havin Özcan, Kadınların Kurtuluşu'ndan Yıldız İdil Şen cop ıslatılarak tecavüz ve ölümle tehdit edildi. Özcan, çıplak arama işkencesine maruz kaldı.

'Soruyoruz, Soracağız. Gülistan Doku Nerede?'

DERSİM- Dersim Kadın Platformu, Gülistan Doku'nun kaybolmasının birinci yılı dolayısıyla Seyit Rıza Meydanı'nda basın açıklaması yaptı.

"1 yıldır soruyoruz, soracağız. Gülistan suda değil, nerede?" yazılı pankartın açıldığı eylemde basın açıklamasını okuyan Damla Çınar, "Kız kardeşimiz Gülistan Doku'dan 5 Ocak 2020 gününden beri haber alamıyoruz. Gülistan hayatta mı, öldü mü, öldürüldü mü, hayattaysa nerede, öldürüldüyse kim öldürdü bilmiyoruz. Biz kadınlar tam bir yıldır Gülistan Doku nerede diye soruyoruz" dedi.

Soruşturmanın genişletilmesini isteyen Çınar, "Zaynal Abakarov şüpheli olarak soruşturmaya dahil edilsin"

diye belirtti. Zaynal'ın yargılanmasını istediklerini kaydeden Çınar, "Çünkü kaybedildiği günden yalnızca bir gün önce Zaynal Abakarov Gülistanı zorla

arabasına bindirmeye çalışmış, çevredekilerin çağırmasıyla gelen polisler ve Zaynal'ın polis babası bu kaçırma girişiminin üstünü kapatmıştı. 5 Ocak sabahı ise Zaynal'ın çalıştığı kafede Gülistan'a bağırıldığı, üzerine yürüdüğü ve kafeden ayrılmasını engellediği kamera kayıtları ile sabit" dedi.

DAĞ: GÜLİSTAN DOKU KAYBOLMADI, KAYBETTİRİLDİ

Tam bir yıldır "Gülistan Doku nere-

de?" sorusunu sorarak her yerde alanlarda olduklarını söyleyen HDP Diyarbakır Milletvekili Dersim Dağ ise "Şunu çok iyi biliyoruz ki Gülistan Doku kaybolmadı, kaybettirildi. Tam bir yıldır baş şüpheli Zainal olmasına rağmen doğru düzgün ifadesi dahi alınmadı. Soruşturma dosyaya dönüşmedi ve bir yargılama gerçekleşmedi. Bir yıldır Gülistan Doku soruşturmasında bir adım ileriye gidilmiş değil. Biz buradan bir kez daha sormak istiyoruz. Zainal baş şüphelidir, Gülistan Doku kaybettirildi ve bulunmak istenmiyor. Bu sorudan korkanlara bir kez daha bu soruyu soruyoruz Gülistan Doku nerede? Bunun hesabını verin. Gülistan'ın kaybettirilmesinden bu devlet sorumludur."

“Kürt Kazanımları” Adı Altında KDP ile Buluşan Beşikçi, PKK'ye Dönük Saldırlara Çanak Tutuyor

Sosyolog-yazar İsmail Beşikçi geçtiğimiz günlerde Irak Kürdistanı'nda (Başur) yaşanan gelişmelere dair bir yazı kaleme aldı. Beşikçi yazısının ana bağlamını, “PKK'nin Başur'da konumlanmasının tehlikeli olduğu” ve “Kürdistan'ın çıkarlarına” uygun olmadığı üzerine konumlandırmış. Yazıda öne çıkan diğer bir konu ise Süleymaniye merkezli patlak veren halk isyanı. Beşikçi bu tarz eylemleri de “zararlı” parantezine alarak PKK'nin burada da baş aktör olduğunu belirtmiş. Beşikçi yazısında genel olarak “Kürdistanlı çıkarlar” adına KDP'nin söylemleriyle ortak ve istikrarlı hareket ettiği görülüyor. Bunu yaparken “Kürdistan davasına adanmış aydın” kimliğini ve üst akıl olma rolünü de ustaca oynuyor. Ve çağrısını dolaysız şu sözlerle ifade etmiştir: “PKK, Kürdistan Bölgesi'nin egemenliğini tanııyorsa, bölgeyi terk etmelidir.” Beşikçi'nin söz konusu yazısına detaylıca geçmeden önce Irak Kürdistanı'ndaki tabloya değinmek gerekiyor.

2017 referandumu sonrası merkezi Irak hükümetiyle Irak Kürdistanı yönetimi arasındaki gerginlik tırmanmış, Kerkük'e Haşdi Şabi güçlerinin girmesi ve yönetimin el değiştirmesi sonrasında Irak Kürdistanı yönetimine yaptırımlar uygulanmıştı. Bu yaptırımlarla ilgili olarak ortaya çıkan anlaşmazlıklardan biri de memur maaşlarının ödenmesindeki istikrarsızlık. Peki Beşikçi'nin önceki yazılarına da konu ettiği ve protestoların patlak vermesine yol açan maaş sorunu neden bu kadar kritik? Irak Kürdistanı, Süleymaniye ve Erbil'in oluşturduğu iki şehir bölgesine dayanıyor ve bağımlı bir ekonomik yapıya sahip. Söz konusu durum, askeri, ekonomik, istihbari, bürokratik olarak iki ayrı yönetime denk düşüyor. KYB ve KDP gibi feodal aşiretçiliğe dayalı partiler bölgeyi yönetiyor. Petrol ve gümrük gelirlerinin dışında ekonomik gelir ve üretimin söz konusu olmadığı bölgede halk peşmergelik (askerlik) veya memurluk dışında düzenli bir mesleğe ve gelire sahip değil.

Bu tabloda azınlıktaki feodal egemenlik ve esasta da Barzani ailesi zenginleşirken halk 2015'ten bu yana giderek yoksullaşılıyor. Maaşın tek seçenek olduğu mevcut gerçeklikte halkın yozlaşma ve yolsuzluğa karşı eyleme geçmesinden daha normal ne olabilir? Beşikçi'nin ve KDP'nin burada bulunduğu ortak payda; eylemleri dışarıdan gelen (Rojava'dan) halkın ve

PKK'nin örgütlediği yönünde. Bu söylemler ve ifadeler TC'nin de dönem dönem gelişen halk hareketlerine dönük ifade ettiği “dış müdahale”, “dış mihraklar” söylemlerine çok benzer. Çünkü eylemlerden hemen sonra Kürdistan Bölgesel Yönetimi Başbakanı Mesrur Barzani, halk isyanından PKK ve Rojava'dan gelenleri sorumlu tuttu, ABD'den Rojava sınırına asker koymasını ve SDG'ye yaptığı askeri yardımları kesmesini istedi. Kuşkusuz bu çağrı ve talep KDP'nin yeni edindiği pozisyonun bir sonucu değil tarihsel arka plana sahip bir olgunun sonucudur. TC'nin adına “çözüm” dediği PKK'yi tasfiye sürecinin silahlı çatışmaya evrilmesinin ardından Irak Kürdistanı; TC için “çöktürme planı”nın stratejik bir sahası haline geldi. Zaten uzunca bir sürece yayılan askeri olarak üslenme durumu, ekonomik ve sosyal ilişkilerin geliştirilmesiyle

de birlikte üst bir boyuta taşındı. İstihbari-askeri ilişkiler derinleştirildi, gerilla güçlerine ağır kayıplar verdiren somut iş birliğine dönüşen bir tablo ortaya çıktı.

Tüm bu tablo içerisinde halk mevcut feodal hanedanlığın yozlaşmış yönetimine karşı isyanını eyleme dönüştürürken KDP için sorunu PKK ve dış mihraklarda aramak kendi çıkarlarına denk düşen bir yerde duruyor. Beşikçi de yazısında tüm bu yolsuzlukları, yozlaşmayı ve halkın yoksulluk çığlığını “kazanımları koruma” adına yönetime “utangaçça” öğütlerle geçiriyor. Eylemlerle ilgili ise “Aralık 2020 başından beri Süleymaniye'de ve Süleymaniye'nin ilçelerinde, ‘maaş istiyoruz’ adı altında gösteriler yapılmaktadır. Parti binaları, özellikle KDP'nin binaları yakılmaktadır. Seyid Sadiq, Piremegrün, Tekiye, Xurmal, Pencwîn, Raperîn, Germiyan gibi alanlarda, PKK/KCK'nin provokatör güç olarak çalıştığı gözlenmektedir. Bazı alanlarda KDP binalarının yakıl-

ması, Süleymaniye asayişinin gözü önünde cereyan etmiştir. Maaş gösterilerinin yapıldığı alanın Süleymaniye değil, Bağdat olması gerektiği besbellidir.” ifadeleri Beşikçi'nin derdinin üzüm yemek değil bağcıyı dövmek olduğunu gözler önüne seriyor. Değil PKK başka bir politik aktörün söz konusu meşru talepler etrafında kitleleri eyleme sevk etmesi provokasyon mudur Beşikçi'ye göre? Ya da 2011 ve 2017'deki isyanları da mı PKK provoke ederek organize etmişti? Beşikçi için bu soruların pek de bir önemi yok çünkü o “kazanımların korunması” sözlerinin tılsımında karşıt her hareketi, eylemi veya halkın çürümüş yönetime dönük her itirazını provokatif ilan edecek bir ruh halinde. Bu ruh hali Beşikçi'yi o denli kuşatmış ki kendi söyledikleriyle çelişir bir duruma gelmiş.

Birçok noktadan Hewler'i (KDP) temsilin merkezi olarak ele alırken -ki Irak Kürdistanı'nda böylesi bir merkezi yapıdan bahsetmek mümkün değil- maaşlar temelinde harekete geçen halka ise Bağdat'ı adres gösteriyor. Maaş sorununun başladığı ilk günden beri Bağdat'la teması sürdüren ve son olarak bütçe konusunda yapılan anlaşmayı kabul eden kimdir? Özerk Bölgesel Yönetim olarak Irak Kürdistanı'nda çıkarılan petrolün 250 bin varilini ve gümrük kapılarından elde edilen gelirlerin yüzde 50'sini merkezi hükümete aktaracak olan kimdir? Bunun karşılığında merkezi bütçenin yüzde 12'sinin Kürdistan bölgesine verilmesine onay veren kimdir? Elbette ki halk bunun muhatabı olarak Hewler'i alacak ve tepkisini ona yöneltecektir. Bu soruların da diğer sorular gibi Beşikçi'nin umurunda olmadığı açık.

Beşikçi aynı yazısında PKK'yi “Şengal'de Haşdi Şabi ile ortaklık, iş birliği

içinde Şengal'i Kürdistan'dan uzaklaştırma çabasında” olmakla suçluyor. PKK'nin Haşdi Şabi ve benzer aktörlerle kurduğu ilişkiler tehlikeli sonuçlar yaratabilir, Haşdi Şabi bölge gerici güçlerinden daha “ilerici” değildir kuşkusuz. Fakat Beşikçi'nin sözlerine “el insaf be hoca” denilmeden de geçilemiyor. Ezîdxan yurdu Şengal DAİŞ tarafından istila edilip Şengal halkına yeni fermanlar uygulanırken savunmayı bırakıp kaçan KDP peşmergesini görmezden gelip Şengal'de diremeye gelen ve Şengal halkıyla direnerek bedel ödeyen PKK'yi suçlamanın elle tutulur hiçbir yanı yoktur. Peki Beşikçi bunları bilmiyor mu? Elbette ki biliyor fakat o bugünle ve ‘an’la o kadar haşır neşir ki geçmiş ve tarih ona sadece nostalji olarak geliyor!

İsmail Beşikçi'nin bir dönem özellikle Kürt ulusal sorununda bilimsel çalışmalarda bulunmuş ve bu noktada katkılar sunmuş aydın kimliği yerini bilimsel yöntem ve ele alıştan tamamen uzak bir kimliğe bırakmıştır. KDP'nin söylemlerine endeksli bir düşünce tarzı onu Irak Kürdistanı'ndan PKK'yi ve gerilla güçlerini kendi sözleriyle “(...) terk etmiyorsa, takibatla, idari ve cezai yaptırımlarla karşı karşıya kalmalıdır” ifadelerine kadar götürmüştür. Peki PKK'nin I. Kürdistanı'ndan çıkmasını sadece KDP ve Beşikçi mi istiyor? TC'nin Hakurk'a uzanan işgali ve stratejik öneme koyduğu PKK'nin o bölgeden çıkarılmasının Beşikçi'nin talebiyle bir benzerliği yok mudur? Ya da “cezai yaptırım” denilen birakujî çağrısı Beşikçi'nin çok önemseydiği Kürt çıkarlarından daha mı olumludur?

Beşikçi son yazısıyla, Kürdistan Bölgesel Yönetimi'nin çürümüş yönetimine ve onun kendi sınıfsal çıkarlarını haklı temeldeki Kürt ulusalcılığının arkasına gizlemesine payanda olmuştur. Bunu o da “aydın” kimliğinin arkasına gizlenerek ve “Kürdistan için” sloganıyla payanda olmuştur. Beşikçi iyi bilmelidir ki bu tutumuyla Kürt ulusunun çıkarlarına değil TC'nin yeminli Kürt düşmanlığıyla başta Suriye ve Türkiye Kürdistanı'nda KUH'a yönelen “çöktürme planı”na su taşımaktadır. Kürt ulusal mücadelesinin ve ulusal çıkarların, kazanımların adresi Barzani ailesinin çıkarları değildir. Nasıl Erbin'in işgali Kürt ulusal kazanımlarına dönük bir saldırı ise gerilla güçlerinin Irak Kürdistanı'ndan çıkarılması da çıkarılmasının istenmesi de kazanımlara saldırıdır.

Kuraklığa, Susuzluğa, Kıtlığa ve "Felaketlerin" Fırsata Çevrilmesine Karşı Mücadele Edelim!

Dünya yüzeyinin yüzde 70'i suyla kaplı olmasına rağmen, su, özellikle de içme suyu kaynakları oldukça sınırlı durumdadır. Dünya su rezervinin sadece yüzde 3'ü tatlı su kaynaklarından oluşmaktadır. Su kaynaklarıyla ilgili zengin, fakir ve kendine yeter düzeyde gruplara ayrılan ülkeler arasında Türkiye ancak kendine yeter düzeydedir. Yarı-kurak bir iklime sahip oluşumuz su kaynaklarını korumayı, geliştirmeyi zorunlu kılmaktadır. Bunun anlamı yaşanacak kuraklıklara ve onu takip edecek kıtlıklara hazırlıklı olmaktır. Ancak bunun mümkün olmayacağı kuraklıkta dahil değme "felaketlerin" ardından çokça deneyimlenmiştir. Hakim sınıflar her türlü afetin "göklerden" geldiğini söyleyerek aldatmanın, uyutmanın kestirme yolunu bir kere keşfetmiştir. Halkın çıkarları üzerinde tepinen, baskı ve zorla ayakta kalan iktidarlarını yaşatmak için bundan başka kestirme yol yoktur. Onları asıl korkutan ne kuraklık ne sel suları ne de deprem vb. "felaketlerdir." Yaşanan "felaketleri" önleme de kontrol altına almada, yaraları sararak hafifletmede gösterdikleri isteksizlik ve başarısızlıklar karşısında artan öfkesinin hedefi haline gelmektedir. Duydukları en büyük korku halkın, öfkesi ve isyanıdır. Bu korku katliamdan farksız her felaketin ardından hissedilir düzeyde görülmektedir.

HALKI VİRÜSÜN ÖNÜNE ATARAK "YAKALANMA" DİYENLER SUYA MUHTAÇ HALE GETİRİYOR!

Kuraklık şimdi kapıya dayanmış durumdadır. Konuyla ilgili konuşan "akademisyenler" önümüzdeki yılların da kurak geçeceği ihtimalini yüksek sesle dillendirilmektedir. Ancak yaşanacak kuraklığı ve yol açacağı kıtlığı, değil "kapıda karşılamak" kılını kıpırdatana rastlamak mümkün değil. Devlet erkanı ve belediyeler ise halkın günlük ihtiyacı için musluktan akıttığı suyu hizaya sokmaya çalışıyor. Kuraklığa karşı su tasarrufunda bulunma çağrısından başka çare aramayanlar gözünü halkın ihtiyacından fazlasını kullanmadığı suya dikmiştir. Oysa ki toplam suyun rezervinin sadece yüzde 16'sı içme ve günlük tüketim için harcanmaktadır. Yine her üç litre suyun bir litresi musluklara ulaşmadan kaybolup gitmektedir. Kaçak, kaybı, israfı önlemeyenlerin tasarrufu halka çağrı yapmakla sınırlıdır. Tasarruf çağrılarını çok geçmeden halkı

yönelik suçlamaların takip etmesi uzak ihtimal değildir. Ve elbette ki su kesintileriyle halkı cezalandırmak sıklıkla başvuracakları "çare" olacaktır. Şimdiden İstanbul'un bazı ilçelerinde 30 saat süreyle su kesintisi yapılacağı haberleri düşmeye başladı! Uzun süreli kesintiler halkın günlerce suya erişemeyeceği çilenin başlangıcıdır. Sağlık Bakanı'nın virüse karşı en büyük kozun "yakalanmamak" olduğunu söyleyerek hijyeni de bu güzide önlemler arasına yerleştirmişti. Su olmaksızın hijyenin nasıl sağlanacağına

ğına cevapları ancak sudan olduğu gibi yaşamaktan da tasarruf etmek olacaktır. Halkın geçen zaman içerisinde virüsten değilse bile düzenden korunmayı deneyimlediği bir süreç yaşanmaya devam etmektedir. Halkı virüsün önüne atarak "yakalanma" diyenlerin suya muhtaç hale getirmesinde ise şaşılacak şey yoktur.

Kuraklığın belli periyotlar halinde geldiği bilinmektedir. Meteorolojik literatürde dört kuraklık (meteorolojik, hidrolojik, tarımsal ve sosyal) evresinden ilkinin aştığımız söyleniyor. Yağışların azalması ile ortaya çıkan meteorolojik kuraklığı, su kaynaklarında, barajlarda, göllerde, akarsularda ve özellikle kaynak sularında azalmayla karşılaştığımız hidrolojik kuraklık, daha ileri aşamalarda ortaya çıkan tarımsal kuraklık ve bunun ilerlemesi ile ortaya çıkan sosyal kuraklık takip ediyor. Hepimiz İstanbul gibi metropol şehirlere içme suyu sağlayan barajlarda su seviyesinin azaldığı, devasa barajlarda damla su kalmadığı haberlerini okuyoruz. Bu manzara içinde bulunduğumuz kuraklık aşamasından (hidrolojik) kar yağmazsa tarımsal kuraklığa geçeceğimizin işaretlerini veriyor.

KURAKLIK; TALAN EDİLEN, TÜKETİLEN DOĞANIN "ARMAĞANIDIR"

Küresel iklim krizi gibi kuraklıkta kaçınılmaz birer sonuçtur. Kaynakları sınırlı olan doğanın sınırsızca tüketilmesinin, talan edilmesinin bir "armağanıdır!" Kuraklığı yağışların azlığına, hanelerde su tüketiminin fazlalığına bağlayanlar doğanın sömürülmesini, su kaynaklarına el konulmasını gözden uzak tutmaya çalışmaktadır. Doğayı, su kaynaklarını kurutan halkın musluktan akıttığı su değil rant ve talanla ayakta kalmaya çalışan sömür-

rü düzendir. Rant projeleriyle, HES ve baraj inşaatlarıyla, JES ve sondaj kuyularıyla, madencilik faaliyetleriyle yaşamın ve doğanın can suyu çekilmektedir. Yüze ve en diplerdeki kaynak suları, doğayı talan eden şirketler tarafından yutulmaktadır. Ormanlar, dağlar, yaylalar, dereler rant projelerini işgali altında betona hapsedilmektedir. Doğanın tüketilen her kaynağı, yakılan her fosil yakıt, kesilen her ağaç, kurutulan her dere kaçınılmaz olarak kuraklığa yol açmaktadır. Ardı arkası kesilmeyen rant projeleriyle doğadaki su döngüsü kırılmaya, iklim değişmeye, yeraltı suları çekilmeye, üzerine baraj kurulan ırmak kuruyup gitmeye devam etmektedir. Her felaketten çıkar devşirilmeye çalışıldığı ise malumun ilanıdır. Buzulların erimesine gemilerin yüzeceği ticaret yollarını kısalttığı için sevinenler kuraklığı da fırsata çevirmekte gecikmeyecektir. Su fiyatlarının ne olacağı şimdiden kestirilemeyecek olsa da enerji şirketleri kuraklığı fırsata çevrilmeye başlanmış durumdadır. Köylüler su pompalamak için bir önceki yılın Eylül ayına göre %70 daha fazla elektrik tüketti. Yeraltından, derinden su çekildiği için daha çok elektrik kullanıldı. Yoksul ve ezilen köylünün tüm kazancı enerji şirketleri tarafın-

dan yutuldu. Önümüzdeki süreçte kuraklığın fırsata çevrildiği kalemler daha da çoğalacaktır.

HALKIN BAŞINA BELA AÇANLAR, AÇTIKLARI "FELAKETLER" MÜCADELEYLE DEFEDİLECEKTİR!

Kuraklığın halka çıkarılacak faturasının şişelenen ve ücretlendirilen su fiyatlarının fahiş düzeyde olmasıyla, kuraklığın fırsata çevrilmesiyle sınırlı kalacağını düşünmek iyimserliktir. Burjuva feodal düzenin temsilcileri yaptıkları açıklamalarla sorunun çözümsüz bırakılacağını şimdiden ilan etmiştir. Geriye halkı su tasarrufunda bulunarak kuraklığın çözüleceği yanılgısına "ikna etmek" kalmıştır. Yalanın ve aldatmanın iş görmediği durumlarda tehdit ve saldırı peşi sıra gelmektedir. Yine bir rant projesinin açılışında "vandallar" tehdit edilmiş, doğaya, suya, yaşama sahip çıkanlar, ekoloji mücadelesi yürütenler hedef gösterilmiştir. Cumhurbaşkanı RTE "savunulara "Türkiye'nin ve 83 milyonun faydasına olan enerji projelerimizin çevreci maskesi takmış vandallarca engellenmesine müsaade etmeyeceğiz" demiştir. (26 Aralık '20). Bunu söyleten elbette ki doğanın ve yaşam alanlarının olandan fazla talan edilmesini engelleyen halkın direnişi ve mücadelesidir. Mücadele var oldukça hakim sınıfların payına direnenleri, mücadele edenleri, ranta ve talana set olanları tehdit etmek ve daha fazlası düşecektir.

Önümüzdeki süreç boyunca halkın kuraklığa, susuzluğa, kıtlığa, "felaketleri" fırsata çevirmeye karşı mücadelesi kaçınılmaz olarak gelişmeye adaydır. Ekonomik krizle iş, geçim ve yaşam krizi yaşayan işçi ve emekçi yığınların safları genişleyerek yeni mücadele dinamikleriyle buluşacaktır. Yaşamın ve doğanın kaynağı olan suyun halka damla damla, fahiş fiyata içirilmesine karşı mücadele çeşitli biçimler kazanarak gelişecektir. Salgın koşullarında halkın yükselttiği ücretsiz su talebi kitlesel karakter kazanmaya adaydır. Doğayı çölleştiren, su kaynaklarını kurutan, susuzluğu, kuraklığı, kıtlığı halkın başına bela eden sömürü ve talan düzenine her karşı koyuş, mücadele ve direniş devrim mücadelesini güçlendirecektir. Kitlelerin çelişkilerini açığa çıkaran her mücadele, sorunlarını çözümünü içeren her talep kitlelerle buluşmanın, örgütlenmenin vesilesi yapılacaktır.

Dünden Bugüne Türk Egemenlerinin Arap Devletleri İle İlişkileri - II

Kitle örgütü olmaya çalışırken siyasetler platformu, siyasetler platformu gibi hareket ederken kitle örgütü olma karmaşası. Bu kaosun ise merkezi bir sorun olduğu açıktır. Ancak üst düzeyde programlar ilan ederek, "dar grupçuluk" kışkırtılarak, ayrılık noktaları ve farklılıklar bir ideolojik mücadele konusu yapılmadan bir araya gelişlerin hem mücadeleye hem de devrimci sürece verdiği zararın haddi hesabı yoktur. Faşizmin saldırıları; politik öznelerin güçlü eylem birliklerini şart koştuğu kadar bu saldırıların yarattığı ideolojik sorunlarla da acımasız bir mücadeleyi içerdiği unutulmamalıdır.

II. Paylaşım Savaşı'ndan önce Alman emperyalizminin uşağı konumunda bulunan Türk hakim sınıfları, savaşın ardından emperyalist-kapitalist sistemin yeni hegemon gücü olan ABD'nin kanatları altına girer. Bu tarihten itibaren Türk devletinin Ortadoğu'ya ilişkin politikalarında, Arap devletleri ile ilişkilerinde ABD emperyalizmi belirleyici konuma gelir. Dolayısıyla bu tarihten günümüze kadar ABD'nin Ortadoğu stratejisi anlaşılmasın, bu strateji çerçevesinde uşaklarına biçtiği roller görülmeden, Türk devletinin Ortadoğu politikalarını anlayabilmek de mümkün olmaz.

II. Paylaşım Savaşı'nın hemen ardından ABD "soğuk savaş" ile sosyalizme savaş açar ve Sovyetler Birliği'nin çevrenin sosyalizmin yayılmasının önlenmesi ABD'nin temel amaçlarından biri olur. Sovyetlerin revizyonist bir hatta girdiği 1950'li yılların ortalarından itibaren de bu ülkeyle girdiği hegemonya mücadelesi nedeniyle ABD'nin "çevreleme politikası" devam ettirilir. "Soğuk savaş" saldırısının bir diğer amacı ABD'nin küresel hegemonyasını tesis etmektir. Soğuk savaş saldırısında ABD Ortadoğu'ya büyük önem verir. Sahip olduğu doğal kaynaklar ve jeopolitik konumu nedeniyle bölge ABD açısından Sovyetler Birliği'ne bırakılmayacak kadar önemlidir ve ABD'nin küresel hegemonyasını tesis edebilmesi için Ortadoğu'da rakiplerine üstünlük kurması elzemdir.

Paylaşım Savaşı'nın ardından zayıflayan emperyalistler İngiltere ve Fransa, sömürgeleştirmiş oldukları Arap ülkelerine "bağımsızlık" tanımak zorunda kalır ve bölgeden büyük oranda çekilir. İngiltere ve Fransa'nın çekilmesi de ABD açısın-

dan bölgeyi ele geçirmek için iştah açan bir faktör olur. Ortadoğu'ya dönük başlattığı hegemonya saldırısında, Türk devleti ABD'nin "baş müttefiki" (baş uşağı olarak da okunabilir) olarak yer alır.

Türk devleti bu süreçte ABD'nin yanında yer alıp, onun baş uşaklığını yaparak Ortadoğu'da etkisini arttırabileceğini, bölgenin paylaşımından kırıntılar alabileceğini, I. Paylaşım Savaşı'nın ardından çıkarıldığı bölgeye yeniden girebileceğini hesaplamaktaydı. Sermaye birikimi oldukça zayıf olan Türk komprador burjuvazisi, tetikçilik hizmetiyle ABD'nin uşaklarına verdiği askeri ve ekonomik yardımlardan daha fazla pay alabileceğini hesaplıyordu. Zaten o dönemde büyük oranda tarıma dayanan, sanayileşmesi zayıf olan Türk ekonomisi ABD ve Avrupalı emperyalistlerin uşaklık hizmeti karşılığında kırıntı olarak verdikleri hibe ve yardımlarla dönüyordu. Bu sebeplerle Türk devleti ABD'nin tetikçilik görevini seve seve kabul ediyor. ABD'nin, bölgede Sovyetler Birliği'ne karşı NATO'yu tamamlayacak bir pakt olarak düşündüğü Bağdat Paketi'nin kurulmasına öncülük eder. Yine aynı dönemde bağımsızlığını yeni kazanmış kimi Arap ülkelerinde (Mısır, Irak, Suriye gibi) iktidarı darbe sonucu ele geçiren milliyetçi söylemler kullanan askerler (Nasır gibi) ABD'nin hedefi haline gelir. Esasında ne Suriye'de iktidarı ele geçiren BAAS partisinin ne de Mısır'da iktidarı almış Nasır'ın emperyalist-kapitalist sistemle bir sorunları yoktu. Ancak bu aktörlerin, kendilerine daha fazla alan açmak adına Sovyetlerle ABD arasında bir denge politikasına yönelmeleri ABD'yi öfkelen diriyordu. Türk devleti bu rejimlere yönelik

saldırıları da ABD'nin ve Avrupalı emperyalistlerin yanında yer alır. Örneğin Süveyş Kanalı'nın "millileştirilmesi" üzerine, İngiltere, Fransa ve İsrail'in Mısır'a savaş açmasını hararetle destekler. Kendisi de Suriye sınırına asker yığarak, ABD'nin onayı ile bu ülkeyi işgal etmek ister ancak Sovyetler Birliği'nin uyarıları sonucu hevesi kursağında kalır ve işgali gerçekleştirmez. 1950'li yıllarda, bölgede gittikçe güçlenen komünist partiler, halk hareketleri ve ulusal kurtuluş hareketleri de ABD'nin saldırganlığının hedeflerinden biri hatta ilki olur. Türk devleti, ezilenlere yönelik bu saldırılarda da emperyalistlerin yanında konumlanır. Örneğin, Fransız sömürgeciliğine karşı şanlı bir kurtuluş mücadelesi veren Cezayir halkının karşısında Türk devleti, Fransa'yı destekler hatta BM'de yapılan oylamalarda Fransa lehine oy kullanır. Yine Türkiye'de bulunan İncirlik Üssü bu süreçte (ve aslında bugün de) ABD'nin bölgede, halklara, kendisiyle çelişkiler yaşayan devletlere yönelik hareketlerinin kumanda merkezi olur. İncirlik'ten kalkan uçaklarla Lübnan işgal edilir, İsrail desteklenir vb. Türk devleti İsrail'i tanıyan ilk "Müslüman" devlet olur.

Türk devletinin, bölgeye adeta bir "Batı ajanı" gibi yaklaşması, bölge devletlerini ABD ile işbirliğine zorlaması, her halk hareketinin karşısında emperyalistlerle ittifak yapması, Arap halkında büyük bir tepki yaratır. Türk devletinin, emperyalizmin tetikçisi olarak bölgeye yönelik her müdahalesi, halklarda, Osmanlı anılarını, geçmiş tahakküm ve işgal yıllarını anımsatır. ABD'nin uşağı olan ve Türk devleti ile işbirliği yapmak zorunda kalan Arap rejimleri bile topraklarında gözünün

olduğunu bildiği Türk devletine kuşkuyla yaklaşır ve onun bu kadar öne çıkartılmasından rahatsız olur. Öyle ki işbirlikçi Irak rejimi Bağdat Paketi'ne üye olurken, Türk askerinin Irak topraklarına konuşlanmamasını şart koşar.

1960 ve 1970'li yıllarda Türk devleti Ortadoğu'ya ilişkin daha pasif bir pozisyon almak zorunda kalır. 1950'li yılların sonunda yaşanan ekonomik çöküş ve Kıbrıs sorununun dış politikada esas öncelik haline getirilmesi Türk devletini buna mecbur eder. İşte yükselen halk muhalefeti ve Kıbrıs sorununun da Arap ülkelerinin desteğine duyulan ihtiyaç, Türk egemenlerinin Ortadoğu'da 1950'lerdeki gibi aktif tetikçilik yapabilmesine olanak vermez. Ayrıca Kıbrıs meselesi nedeniyle ABD ve Avrupalı emperyalistlerle gerilim yaşanması da Türk devletinin Ortadoğu'da aktif olmasına olanak tanımaz. Yine de Türk devleti bu yıllarda da emperyalizme hizmetlerini sürdürür. Bu yıllarda gelişen Filistin kurtuluş mücadelesine karşı İsrail ile ittifak yapılır ve Filistinli örgütler (başta neredeyse emperyalistler dışında tüm dünyanın meşru olarak gördüğü Filistin Kurtuluş Örgütü) "terörist" olarak tanımlanır. '71 yılında Mısır ve Suriye ile girişte savaşta zor duruma düşen İsrail'e yaptığı yardımlarda ABD İncirlik Üssü'nü kullanır. İncirlik Ortadoğu'ya yönelik saldırılarında ABD'nin ana karargahı olmaya devam eder.

ABD Basra Körfezi'ne yerleşmek için aradığı fırsatı Saddam yönetimindeki Irak'ın 1990 yılında Kuveyt'i işgal etmesiyle bulur. İşgal üzerine yüz binlerce ABD askeri S. Arabistan'a yerleşir ve Saddam'ı Kuveyt'ten çıkarmak adına başını ABD'nin çektiği bir koalisyon oluşturulur. Turgut Özal'ın hükümette bulunduğu Türk devleti, Irak'a yapılan müdahaleye katılabilmek adına can atar. Türk egemen sınıfları yeniden Kerkük ve Musul hayalleri görmeye başlar. Türk devleti, ABD ile birlikte işgale katılmanın karşılığında, Kerkük ve Musul'u ilhak edebileceğini, Irak Kürtlerinin bir statü kazanmasını

önleyebileceğini hesaplar. Özal bu hesabı “bir koyup üç almak” şeklinde formüle eder. Ancak ABD’nin işgali tüm Irak’a yaymaması ile Türk devletinin hevesleri de kursağında kalır. Türk devleti işgal koalisyona yaptığı katkı (tetikçilik hizmetinin karşılığı) ABD’den aldığı para ile yetinmek zorunda kalır.

‘90’lı yıllarda enerjisini büyük oranda Kürt Ulusal Hareketi’ne karşı savaşa harcayan Türk devleti, Ortadoğu’ya fazla müdahil olamaz. Bu yılların önemli bir gelişmesi ABD’nin teşviikiyle Türk devleti ile İsrail’in açıktan bir stratejik yaklaşmasının yaşanması olmuştur. İsrail, bölgedeki yalnızlığını aşabilmek adına, bölgedeki Arap olmayan devletlerle ittifaka her zaman önem vermiştir.

Sonuç olarak buraya kadar aktarılanlardan da gördüğümüz üzere Türk egemen sınıflarının bölge halklarının zihninde hiç de olumlu izler bırakmadığı ortadadır. Türk egemenlerinin Ortadoğu’ya ilişkin tarihi, işgallerle, talanla, zulümlerle bezelidir. Türk hakim sınıfları her daim kendini bölgenin sahibi olarak görmektedir. Zayıfladığı dönemlerde içe kapanmak zorunda kalsa da görece güç kazandığı dönemlerde, bölgede yayılcı bir siyaset izlemeye çalışmaktadır. Bu amaç uğruna, emperyalistlerin bölgedeki tetikçiliğini-fedailiğini yapmakta, onların kendisine bölgede bir alan açmaya ikna etmeye çalışmaktadır. Türk devleti, emperyalistlerin böl-

gedeki en ileri karakolu vazifesini yapmıştır/yapmaktadır.

B) AKP DÖNEMİNDE TÜRK DEVLETİ İLE ARAP DEVLETLERİ ARASINDAKİ İLİŞKİLER

AKP döneminde Türk devletinin Ortadoğu politikasını anlayabilmemiz için öncelikle AKP’nin iktidara geldiği dönemde, uluslararası konjoktüre ve ABD’nin Ortadoğu’ya yaklaşımına kısaca değinmek gerekir.

2000’li yılların başında, Rus Sosyal Emperyalizminin yıkılması ile birlikte kendini tek süper güç olarak ilan eden ABD emperyalizmi bu yüzyılın “ABD yüzyılı” olacağını iddia eder ve katıksız bir küresel hegemonya tesis etmeye girişir. “Yeni dünya düzeni”, “küreselleşme” söylemleri ABD’nin kurmak istediği katıksız hegemonyanın kılıfları olarak öne sürülür. Gücünün doruğunda olduğunu düşünmenin ve rakipsiz olma iddiasının pervasızlığıyla ABD, bir yandan rakip emperyalist güçleri (Çin-Rusya) kuşatarak, denetim altında tutmaya çalışırken öte yandan özellikle neoliberal dönüşüme uyum sağlamayan, ülkelerini emperyalist sermayenin talanına açmakta yavaş davranan yarı-sömürge devletleri de hedef tahtasına oturtur.

ABD’nin küresel hegemonyasını pekiştirme saldırısında, Ortadoğu temel hedeflerden biri olur. Bu kapsamda geçmişte RSE ile ABD arasında denge politikası izleyerek ayakta kalan, kimisi RSE’nin yıkılmasının

ardından dümeni ABD’ye kırmaya başlayan Arap rejimleri ABD’nin hedefi haline gelir. ABD, Rus emperyalizmine yakın duran Esad liderliğindeki Suriye rejimini, neoliberal dönüşüme ayak uyduramayan Saddam ve Kaddafi rejimlerini devirmeyi amaçlamaktaydı. Esasın da salt kendisiyle tam uyuşmayan bu devletleri değil, kendi uşağı olan ancak hantal, sürekli sorun ve kriz yaratan yapıları nedeniyle ABD’yi rahatsız eden rejimleri dahi kendisine daha iyi hizmet edecek şekilde dönüştürmeyi amaçlıyordu.

Bu stratejiyi ABD, 11 Eylül’ü bahane ederek önce Afganistan ardından Irak’ı işgal ederek uygulamaya soktu. Irak işgali ile ABD hem bölgenin merkezine askeri gücü ile yerleşmeyi, Irak petrolünü kontrol etmeyi, İran’ı kuşatmak gibi stratejik amaçlarını gerçekleştirmek ister. Irak yaklaşık iki aylık bir sürede İngiltere ve ABD ordularınca işgal edilir. ABD açık açık Irak işgalinin başlangıç olduğunu, sonrasında sıranın Suriye, Libya gibi ülkelere geleceğini dillendirmekteydi.

ABD, Irak işgali ile başlattığı bu saldırganlıkta, Türk devletinin desteğine önem vermekteydi. İktidara geldiği ilk günden itibaren de AKP, Ortadoğu’da daha aktif yayılcı bir siyaset izlemeyi savunmuştur. AKP’nin bu savunusu esasında Türk komprador burjuvazisinin, emperyalist sermaye girişi ile güçlenmeye başlayan montaj sanayisine, pazar yaratma istemini yansıtıyordu.

2000-2001 yılında yaşanan ekonomik krizin etkilerini bir an önce atlatmak isteyen egemen sınıflar, bir yandan yeni pazarlar istiyor bir yandan yapılacak tetikçilik, uşaklık hizmetinin karşılığında ABD ve AB’nin siyasi-ekonomik desteğini arkasına almaya çalışıyordu. Yani daha fazla halkını sömürmelerini istiyor, uşaklıkta sınır tanımıyordu.

AKP kliğinin Ortadoğu’ya yönelik izlemek istediği siyaseti en iyi yansıtan belge, aynı zamanda özellikle AKP’nin ilk döneminde dış politikaya yön veren Davutoğlu’nun ünlü “Stratejik Derinlik” adlı kitabıdır. Bu kitabında özetle Davutoğlu, bir imparatorluk bakiyesi olan Türk devletinin eski topraklarında (Balkanlar, Ortadoğu, Kuzey Afrika) karşı sorumlulukları bulunduğunu, Türk devletinin bu bölgeler üzerinde güçlü bir tarihsel, kültürel etkisinin bulunduğu, bu etkiyi kullanarak bölgede nüfuzunu geliştirebileceği hatta bölgenin başat aktörü olabileceğini iddia ediyordu. Bölgede yaşanan her soruna müdahil olunmasının gerektiği, bunun için “yumuşak güç” olarak tabir edilen kültürel, diplomatik, siyasi gücün yanında gerektiğinde askeri gücün de kullanılmasından kaçınılmaması isteniyordu. Nihayetinde Türk devletinin bu stratejiyi takip etmesi halinde önce bölgesel ardından küresel bir güç olabileceğini savlanıyordu. Tabi bu politikayla emperyalistlere denmek istenen şeydi: “Benim geçmişim, kültürüm dolayısı ile senin bölge halklarını köleleştirmende, sömürgeleştirmende en iyi aktör olduğumu gösteriyor. Ben senin bölgeye dönük politikalarında bu tarihsel arka planı da kullanarak aktif savaşçı olmam istiyorum. Hatta bölge politikalarında bizi rol model olarak sunarak siz biz de kazançlı çıkarız” diyordu.

AKP’nin Ortadoğu politikalarına yön veren bu belge günümüz güç dengelerini, emperyalist-kapitalist sistem gerçekliğini ve Türk devletinin bu sistem içindeki konumunu dikkate almayan romantik tarih okumasıyla bezeli bir anlayışın ürünüydü.

(Devam Edecek)

ÖLÜMSÜZLEŞENLERİMİZİ, KAVGA A MÜCADELE AZMİMİZİ

"Kavga ve parti var oldukça ben ölmem. Dağlar var oldukça, hele medetsiz Munzur var oldukça ben ölmem. Ben Partime, yoldaşlarıma, halkıma yüreğim ve beynimle emek verdim. Yüzlerce tohum ekтім. Bu tohumlar yeşeriyor-yeşerecek. En güçlüsünü de dağlara, Munzur'a ekтім. Bunu hiçbir güç söküp alamayacak, bunu biliyorum. İşte bu yüzden ben ölmem."

1 5 Ocak 1997 yılında ölümsüzleşen Polat İyit yoldaşa ait bu sözler. Kavga içindeyken ölümü tanımlayarak aynı zamanda ölümsüzlüğün şart ve koşullarını da anlatmaktadır. Ölümsüzlüğün ön koşulu kavgamızın sürekliliği ve bu kavganın kurmayı Proletarya Partisi'nin varlığıdır. Bu nedendir ki 48 yıllık mücadele tarihi içinde hiçbir şehit yoldaş unutulmadığı gibi, kavganın sürdüğü koşullarda yeni şehitler eklenmeye devam etmiştir. Ölümsüzleşenlerimiz yaşamları boyunca oluşturdukları mücadele ve örgüt birikimi ile birlikte, ölümsüzleştikleri dönem itibarıyla Proletarya Partisi'nin tarihi içinde yer almış ve bu tarihin öznelere olmuşturlardır. Bu nedendir ki 48 yıllık tarih şehitlerle yazılmıştır ifadesi kullanılmakta, kavga ve mücadeleyi temsil eden bu tarihsellik ancak ve ancak şehitlerle yazılmaktadır. Proletarya Partisi'nin tarihinin anlaşılmasının bir ayağını oluşturan bu dayanak doğru biçimde anlaşılıp kavranmadığında eksik bir tarih okuması ve kavrayışı olacaktır.

NEDEN ŞEHİTLER HAFTASI?

Proletarya Partisi, 1. Konferansı'nda Ocak ayının son haftasını Parti ve Devrim Şehitlerini Anma Haftası olarak ilan etmiştir. Çünkü Ocak ayı devrim ve komünizm uğruna yaşamlarını proleter devrimlerin gelişimine adanmış birçok komünist ve devrimci önderin ölümsüzleştiği tarih olması açısından anlamlıdır. Enternasyonal proletaryanın büyük ustası Lenin 21 Ocak 1924'te ölümsüzleşmiştir. Yine Alman Komünist Partisi kurucu önderlerinden Rosa Luxemburg ve Karl Liebknecht, 15 Ocak 1919'da Alman faşizmi tarafından katledildi-

ler. 1921 yılının Ocak ayında 28'i 29'a bağlayan gece faşist Kemalist diktatörlük tarafından TKP'nin kurucusu Mustafa Suphi ve on dört yoldaşı Karadeniz'de alçakça katledilirken, Maria Suphi ise aylarca işkence ve tecavüz edilerek katledilmiştir. 25 Ocak 1973'te Proletarya Partisi'nin ilk kadın şehidi Meral Yakar ve 24 Ocak 1973'te Vartınik'teki Köm Baskını'nda Ali Haydar Yıldız ölümsüzleşmiştir. Bu baskında Komünist Önder İbrahim Kaypakkaya ise yaralı ele geçmiş, aylar süren işkencelerin ardından 18 Mayıs 1973'te katledilmiştir.

Parti ve devrim şehitlerini andığımız Ocak ayının son haftası enternasyonal proletaryanın kurtuluş davasının önderi, öğretmenini ölümsüzlüğe uğurladığımız aydır. Sınıf mücadelesinin farklı kesitlerinde, farklı dönemlerinde yaşayan, aynı amaç uğruna, aynı yolda yürüyen ve hepsi komünizm davasında ortaklaşmışlardır. Onları ortaklaştıran temel özellik komünizm hedefiyle, yani aynı hedef için, aynı yolda yürümeleri ve yine bu uğurda, farklı coğrafyalarda ölümsüzleşmeleridir. Bu nedendir ki bu ay içinde andığımız önderlerimizin yaşamları uluslararası proletaryanın süren savaşımına ışık olmakta, yol göstermektedir. Uluslararası proletaryanın mücadelesine yaşarken sundukları eşsiz katkı, onların açtığı yoldan yürümeye devam eden KP tarafından yaşatılmakta, bu ışığın yol göstericiliğinde komünizm davası sürdürülmektedir.

Devrettikleri bayrağın taşıyıcısı ve devamcısı olan Proletarya Partisi tarafından ölümsüzleşenlerin anılması kaba haliyle onları belli bir zaman dilimi içinde hatırlamak değildir. Ölümsüzleşenlerin ideallerin taşıyıcısı ve sürdürücüsü olan Proletarya Partisidir. Bu bağlamda içinden geçilen tarihsel koşullarda onların öğretilerini daha net ifade etmek ve belirtmek ve taşınan bayrağın daha güçlü biçimde taşınmasının kaldırıcı haline getirmek için bu zaman dilimine yoğunlaşılır. Bu nedendir ki Ocak ayını ve onun son haftasına dair alınan kararın kavranışını salt bir

anma olarak değil, mücadelenin somut koşullarında ölümsüzleşenlerimizin yarattığı değer ve etki gücüyle anlaşılmasıdır.

Proletaryanın ve ezilen dünya halklarının yürüttüğü haklı mücadelenin nihai zafere kadar sürecek olmasının en net sembolü ölümsüzleşen yoldaşlarımızdır. Onlar "bir hayalin" peşinden koşan "serüvençiler" olarak tanımlanmalarına rağmen, bu koşudan hiç geriye düşmemişlerdir. Davanın sürdürücüsü olmak ve bunun için kendi yaşamından vazgeçmek. Ölüm ve yaşam denklemini çözümlenmenin, bu çelişkiyi aşarak geride bırakmanın yegane şartı uğruna ölümü göze alacak davanın haklılığına ve mutlak zafere inanmaktır. Bu inancı koşullayacak olansa tarihsel akışın zorunlu yasalarının kavramak ve bilince çıkarmaktır. Bu kavrayış derinleştiği ve berraklaştığı oranda ideolojik duruşumuz da netleşecektir.

"Devrim tarlasının bir tohumu olabilmek insanlık aleminin tarihsel ilerleyişinde kendi eliyle yarattığı çirkefliklerin içinden sıyrılıp güneşe gömülebilmek; her türlü kişisel menfaatin yeminli düşmanı olup, davaya bağlılık temelinde silah elde sonsuzluğa yönelmek; insan bilincinin vardığı en yüksek düzey olan Marksizm-Leninizm-Maoizm biliminin ışığında ölümün kucağına koşmak... İşte her proleter devrimcinin sonsuzluğa yürüyüşünde geride bırakmak istedikleri." (Halil Çakıroğlu) Ölümsüzleşen yoldaşlarımızın yaşamları

boyunca tanık olduğumuz ve öğrendiğimiz tüm kişisel menfaatlerini bir kenara bırakarak devrime yönelmek. Mutlak zafere kilitli bir davanın neferi, önderi, komutanı, savaşçısı olma bilinç ve kararlılığını görüyoruz her birinin yaşamında. Bu bilinç onları yaşarken ölümü yenmeye, uğruna ölümü kucaklayacak bir inançla ya-

şamı anlamlandırmaya götürmüştür. Ölüm ve yaşam bu bilinçle karşılandığında, ölümü kucaklama durumu bir ayrıcalık değil, bir zorunluluğun kavranışı olarak karşılık bulmuştur. Ölümsüzleşen yoldaşlarımızın yaşamlarında tanıklık ettiğimiz de budur.

Yine parti ve devrim şehitlerine atfedilen Ocak ayının son haftasının doğru temelde kavranması, bu günün sınıf mücadelesinin ve örgütün içinden geçtiği süreçle birleştirilerek yoğunlaştırılması parti ve devrim ilişkisinin doğru temelde kavranması ve bilince çıkarılması ile mümkündür. Bu ilişki doğru biçimde anlaşılmadığında, kavranmadığında şehitlerimizi anmakla sınırlanan, görev savuş-

ANDIMIZI DAHA GÜR HAYKIRARAK, ARTIRARAK ANALIM!

turan yüzeysel bir ele alış olacaktır. Ölümsüzleşenler proletaryanın devrim teorisini üretenler, bu teoriyi hayata geçirenler, bu teoriyi bulunduğu ülkenin koşullarında ete-kemiğe büründürenler ve bu yolda hiç tereddütsüz ölümsüzleşenler... Devrime kodlanan bir bilinç ve bunun için gerekli tüm araçların ve yol yöntemi-

Bu filiz yüzlerce ölümsüz yoldaşın kanıyla sulanarak büyümüş ve 48 yıllık kesintisiz savaş bu biçimde gelişmiş, ileri atılmış, geri düşmüştür. Savaşın bu tarihsel gelişimi içinde olan ve sabitlenen ise savaşın kesintisiz sürdürülmesi olmuştur.

Bu tarihsel akışın içinde ölümsüzleşen her yoldaş aynı zamanda kendinden önce ölümsüzleşenlerin devamcısı olmakla sınırlı kalmayarak, onların bıraktığı görevi daha ileri taşıyarak son görevlerini yerine getirmişlerdir.

Devrim mücadelesini koşullara bağlayan, koşullara bağlı strateji geliştiren küçük burjuva reformist hareketlerin devletin topyekün kuşatmasını gerekçe göstererek geliştirdikleri tüm teoriler mücadeleden ve savaştan kaçışın teori ve dayanakları olmuştur. Silahlı mücadelenin özelde gerilla savaşının bu ağır saldırılar altında yürütülemeyece-

ği savunusu aynı zamanda devrim fikri ve hedefinden vazgeçiş de anlatılmaktadır. Oysaki devrimin önderleri mücadeleyi kavradılar ve yaşamlarıyla da geride kalanlara bunu öğütlediler. Roza Luxemburg ve Karl Liebknecht'in devrim hamlesi için koşulların el vermediği teorilerinin ve revizyonist kuşatmasının altında, tüm bu yaklaşımlardan koparak Büyük Ekim devrim, yolunda bir irade koyarak soluksuz yürüdüler. İçinde buldukları çağın kendilerini kuşatan tüm olumsuz fikirlerini dağıtan komünistleri bugünkü çağda takip eden yeni komünistler olmuştur.

Şerzan, Nubar ve Rosa, Özgür ve Asmin, Deniz ve Muharrem. Onlar bu çağda kendilerini kuşatan tüm olmazlık teorilerine, düşmanın her türlü kuşatmasına karşılık siyasi iktidar perspektifi ile soluksuz ve tereddütsüz yürümüşlerdir. Komünist bilinç, komünizm ideali bu duruşu ve bu yürüyüşü emrediyor çünkü.

Düşmanın her türden kuşatmasının ancak can feda bir direniş, kararlı bir duruş ve devrime kilitlenmiş bir yürüyüşle aşılabilecektir. Düşmanın tüm kuşatmalarının yanı sıra, "gerilla savaşı için şartlar uygun değil" çığırkanlığına eklenen gerilla savaşının "sol maceracı çizgiyi temsil ettiği" naraları eklenmiş ve tüm bunlara karşı tutunma savaşı ile saldırılar bertaraf edilmeye çalışılmıştır.

Yoldaşlarımızın oluşturdukları mücadele birikimi onların yaşam öykülerinde toplanırken, bu öykünün özünde Proletarya Partisine ve mücadeleye sıkı sıkıya bağlılık, kararlılık ve proletaryanın nihai kurtuluşuna olan inanç vardır. Ne Emre Bilgin yoldaşın kanıyla Proletarya Partisinin ismini duvara yazması, ne de başka ölümsüzleşen yoldaşlarımızın son nefeslerinde Proletarya Partisinin ismini haykırması saflarında ölümsüzleştikleri örgütün fetişizmi değildir. Bunların tümü enternasyonal proletaryanın ülkemizdeki temsilcisinin işçi sınıfı ve ezilenlerin bağımsızlık ve kurtuluş mücadelesine sadece KP'nin öncülük edeceğine olan inancın ifadesidir. Bu nedenledir ki bu durumu bir haykırış değil aynı zamanda bir inancın ifadesi olarak anlamak ve kavramak gerekir.

Sınıf mücadelesi nihai zafere kadar içinden geçtiği sürecin özelliklerini çözümlenmiş, buna komünist bir bilinçle hükmetmeye çalışan ölümsüzleşenlerimizle ilerleyecek. Bu akış bilince çıkarıldığı oranda ölümsüzleşenlerimizin temsil ettiği nitelik ve özellikler anlaşılacaktır. Mücadelenin ve Proletarya Partisinin içinden geçtiği dönemin özellikleri anlaşılmadan

bu dönemlerin sembolü olan şehit yoldaşlarımız da anlaşılabilir. Eylül, Ekim ve Kasım 2020 tarihlerinde ölümsüzlüğe uğurladığımız yoldaşların devrettiği görevlerin anlaşılması, sonuçlar çıkarılması ve bu görevlere hazırlanılması ancak böylesi berrak bir kavrayışın ürünü olabilir.

Yoldaşlarımız içinden geçtiğimiz süreçte gerek içeride gerekse de dışarıda Proletarya Partisini kuşatan tasfiyeciliğin özellikleri ve niteliği anlaşılmadığında, yoldaşlarımızın yaşamları ve ölümleriyle tasfiyeciliğe nasıl barikat oldukları da kavranamaz. İçte Proletarya Partisinin temellerini ortadan kaldırmaya yönelen tasfiyeci çizgi, proletaryayı önderliksiz bırakmayı hedeflerken, dışarıda düşman proletaryanın gerçek kurtuluş yolu olan halk savaşına ve gerilla mücadelesinin tasfiyesine yönelmiştir. Bu çift taraflı kuşatmaya karşı ölümsüzleşen yoldaşlarımız İbrahim Kaypakkaya yoldaşın tüm lekelerden arındırarak göklere çektiği bayrağın taşıyıcıları ve bu kuşatmaya karşı Proletarya Partisinin MLM çizgisinin andaki temsilcileri ve taşıyıcıları olmuşlardır. Bu imha ve teslim alma kuşatmasına karşı sadece silah elde konumlanmakla sınırlı kalmayarak, yoldaşlarımız ideolojik mücadelenin de birer özneleri olmaya çalışmışlardır. Bu duruş ve kavrayış aynı zamanda bir niteliğe tekabül eder ve meselenin sadece silah elde dövüşmekle sınırlı olmayacağını anlatır.

Düşmanın geliştirdiği tasfiye ve imha saldırılarına karşı ölümsüzleşen yoldaşlarımızın kaybı Proletarya Partisi açısından ciddi niteliksel bir kayba denk düşmektedir ve bu nedenledir ki geride bıraktıkları görevler boşluklarının fiziki olarak doldurulması olarak anlaşılmalıdır. Yoldaşlarımız ideolojik ve politik duruşlarıyla, mücadele de ve Proletarya Partisi'nde kapladıkları yer bakımından önderleşmeyi, komutanlaşmayı ve savaşçılışmayı emretmektedirler. Bu talimatın yerine getirilmesi ifade ettiği dönemin özellikleri anlaşılmadan

ŞEHİTLERİ ÖLÜMSÜZDÜR!

ni belirleyen önderlerimizden savaşçılarımıza her birinin ölümsüzlüğe yürürken bu zorunluluğu hayata geçirmenin sembolleri olmuşlardır.

Proletarya Partisi'nin 48 yıllık tarihi bu anlattıklarımızın örnekleriyle yüklüdür. Daha kuruluş aşamasında kurucusunu kaybeden Proletarya Partisinin yolundan hiç şaşmadan yürümesinin nedeni, İ. Kaypakkaya yoldaşın ülke devrimine dair oluşturduğu fikirlerin netliği, berraklığı ve bu fikirlerin devamçıları tarafından doğru bir biçimde kavranmasıdır. İbrahim yoldaşın işkencehanelerden, Ahmet Muharrem Çiçek'in Şehremni'den, Meral Yakar'ın işkencedeki haykırışı Proletarya Partisi'nin temellerine kanlarıyla filiz ekenlerdir.

KOLEKTİF DOĞRULTU

tiğimiz gibi yoldaşlarımızın devrettiği görevlerin kavranması ile mümkündür.

Mercanlar'da Altılar, Aliboğazi'nde Hasret ile Gül ve ardından 2020 yılında ölümsüzleşen yoldaşlarımızın ortak noktası tasfiyeciliğe aldıkları tavır bu kuşatmayı Proletarya Partisi'ne ve halk savaşına tutunma iradesini geliştirerek parçalama iradesini geliştirmek olmuştur.

Proletarya Partisi'nin 48 yıllık tarihinde ölümsüzleşen başta önderlerimiz olmak üzere yüzlerce ölümsüzleşen yoldaşımız bir ideolojinin, bir çizginin sadece devamcıları olmakla sınırlı kalmayarak aynı zamanda bu çizginin uygulayıcısı ve geliştiricisi olmuşlardır. Halk Savaşı'nın ve Proletarya Partisi'nin bu savaşa önderlik etme düzeyinin geliştirilmesi uğruna yoldaşlarımız canlarını ortaya koymuşlardır. Bu gerçeğin diğer bir anlamı kitlelerin kurtuluşunun ancak kitlelerin savaşırılması ile mümkün olacağı gerçeğinin ölümsüzlüğe yürünmesi ile cisimleşmesidir. Onlar yaşamları ve ölümsüzlüğe yürüyüşleri ile birer kahraman olmayı amaçlamamışlardır. Yaşarken üstlendikleri görevleri yerine getirmede mütevacıllıkla örülü bilinç son anlarına dek hakim olmuştur.

"Nerede mücadele varsa, orda fedakarlık vardır, ölüm de olağan bir şeydir. Ama halkın çıkarlarına, halkın büyük çoğunluğunun acılarına ilgi duyduğumuzdan halk için ölmek, ölümümüze bütün anlamını vermek demektir." Bizi şekillendirmesi gereken, yaşam ve ölüm denklemini nasıl anlamamız gerektiğini Mao yoldaş net biçimde ifade etmiştir.

ÖLÜMSÜZ YOLDAŞLARIMIZDAN ÖĞRENELİM

Sınıf mücadelesinin her dönem ve süreci kendine has özellikleri ile birlikte bizleri şekillendirir ve kalıba döker. Bu nedenledir ki, devrimci saflara katılım dönemin özelliklerini bünyesinde taşıyan bireylerle gelişir. Burjuvazinin şekillendirdiği bireyin iliklerine sirayet eden hastalıklara müdahale ancak örgütlü yaşamın içinde yeniden kalıba dökülmesi ve şekil alması ile mümkündür. Farklılıklara rağmen ortak ruha sahip olmak ancak böyle mümkün olur.

Mücadelenin keskin dönemlerinde ölümsüzleşen yoldaşları birleştiren, ortaklaştıran ve aynı özelliklere sahip kılan tam da budur. Örgüt ve örgütlü yaşamda sağladıkları deği-

şim ve dönüşüm, onları en berrak noktaya, ölümü yaşamın içinde kucaklama bilincine götürmektedir. Bu nedenledir ki her bir yoldaşımızın kendine ait yaşam ve mücadele geçmişini fedakarlık, cüretli olma, ataklık, gözü peklik, davaya ve partiye bağlılık gibi daha bir dizi özellikte hepsini ortaklaştırır.

Proletarya Partisi'nin ilk şehidi Ali Haydar Yıldız'dan son şehidi Ferdi Tosun'a kadar şehit düşen yoldaşların yaşamı kendi gerçeklikleriyle doğru temelde yüzleşerek, kendi ihtiyaçlarını değil halkın ihtiyaç ve çıkarlarını gözeterik, devrimi bir avuç kadro ile değil kitlelerle yapılacağını kavrayarak, PP'yi bu savaşın önder kurmayı olduğunu kavrayarak mücadeleyi adımladılar. Kimi küllerinden yeniden yarattı kendini, kimi ayağına asılı prangaları aşarak çelikleşti, kimileri sistemin kendilerine dayattığı olanakları elinin tersiyle itekleyerek atıldı savaşa, kimi geldiği sınıfın özelliklerini kaynaştırdı kavgada, kimi kendinden öncekilerin hesabını sormak için, kimi gelecek düşünüyü kurmak için... Ama hepsinin ortak düşü sınıfsız ve sömürsüz bir dünyanın yaratılmasıdır.

Devrimi gerçekleştirmeye kilitlenen bilinç, önderlik misyonunu kavramayı, örgütünü buna uygun şekillendirmeyi, buna uygun militan yetiştirmeyi ve buna uygun konumlanmayı beraberinde getirmiştir. Yoldaşlarımızın yaşamlarından ölümsüzleştikleri ana kadar geçen zaman bu bilinçle örülüdür ve bu bilincin yaşamlarında ki izdüşümleriyle yüklüdür. Onlardan öğreneceğimiz temel olgu budur. Kendimizi, kendi varlığımızı kavgada tanımlarken ne yapmak istediğimizi, nasıl yapacağımızı ve üzerimize düşen sorumlulukların ne olduğunu bu bilinçle çarpıştırarak şekilleneceğiz.

Onlar kendilerinden önce gidenlerin boşluğunu bu bilinçle doldurdular. Ne salt bayrak taşıyıcıları ne de isimlerini devralmadılar. Oluşan nitelik boşluğun doldurulması ancak oluşan boşluğun niteliğini anlamakla mümkündür. Bu nedenledir ki Nubar yoldaşın Proletarya Partisi'nin militanlarına çağrısı önderleşmedir. Devrim stratejimizin temellerinden olan gerilla savaşının sadece sürdürülmesi değil geliştirilerek ilerletilmesi için Özgür ve Deniz yoldaşların çağrısı komutanlaşmak olmuştur. Yine Rosa, Asmin ve Ferdi yoldaşlar savaşta sürekli gelişim ve ilerleme çizgisinde

gelişim göstermişler ve ölümsüzleşen yoldaşların boşluğunu bir adım öne çıkararak doldurmuşlardır. Yoldaşlarımızın PP'ye doğru attıkları adım aynı zamanda devrim iddiasına, savaş başarıma kararlılığına doğru atılan adımlardır.

Bu gerçek tüm ölümsüzleşen yoldaşlarımızın ardıllarına devrettikleri görevlerdir aynı zamanda. Öğrenmek bir yanıyla onların yaşamlarından öğrenerek ilerlemekken bir diğer yanı da ölümsüzleşenlerimizin örgütte ideolojik zaafardan arınmanın, politik etkinliği arttırmanın ve sürekli gelişimin anahtarı haline getirmektir. Yoldaşlarımızın mücadele yaşamımızda sadece bireysel gelişimin değil, kolektif gelişimin ve sıçramanın dinamiği haline gelmeli, getirmeliyiz.

2021 YILI PARTİ VE DEVRİM ŞEHİTLERİ HAFTASINA DAHA GÜÇLÜ HAZIRLANALIM!

Eylül, Ekim, Kasım aylarında savaşın merkezinde ölümsüzlüğe uğurladığımız yoldaşlarla karşılayacağız 2021 yılının Ocak ayını. Kavganın en seçkinleri ve cesurları, önderlik düzeyinde ve komutanlık düzeyinde toprağa düştü. İçinden geçtiğimiz koşullarda ve düşmanın her türden saldırısının devam ettiği koşullarda gireceğimiz Ocak ayı etkinliklerine bu bilinçle hazırlanmalıyız. Ölümsüzleşen yoldaşlarımızı mücadele de gelişim kaldıracı haline getirmek, onları kitlelere mal etmek ve kendi ellerimizde bir meşaleye dönüştürmeliyiz.

Düşmanın "bitirdik" naralarıyla sürdürdüğü kuşatmayı can bedeli karşılayan yoldaşların takipçileri olarak, bu kuşatmayı bulduğumuz her yerde yarma görevi bizleri beklemektedir. Düşmanın yoğun kuşatması altında bedel ödemek kadar bu bedelin verdiği ideolojik-politik mesajı algılamak da önemlidir. Nubar, Özgür, Deniz, Rosa, Asmin, Muharrem ve Şerzan yoldaşlar savaş çizgisini en önemlisi de iktidar perspektifli konumlanışın tereddütsüz isimleridir. Bu düşman kavrayışdır, tarih bilincidir, yolun uzunluğunun kesin kavranışdır. Bu tutum tüm alanlarda, faaliyetlerde bir siyasi çizgi olarak kavranmalıdır.

Tereddüt etmemek, çelişkileri keskinleştirmekten korkmamak, doğru olan şeyi doğru anda ve zamanda en korkusuz şekilde hayata geçirmek tüm sürecin ana halkasının kavranması, Halk Savaşı çizgisinin tüm cephelerde donanması anlamına ge-

lecektir. Bu nedenledir ki savaşın sorununu aynı zamanda ezilen halk yığınlarının çelişkilerinin doğru temelde ele alınması ve yönlendirilmesi sorundur. Savaşın ve gerillanın sorunu aynı zamanda onun etrafını dolduracak, hareket alanını genişletecek, savaşta etkin ve yetkin bir konumlanış almasını sağlayacak şekilde meseleyle ilişkilene, olanakları seferber etme, örgütü ve en yakın kitleyi bu savaşı sahiplenecek düzeye getirme mücadelesidir.

Ocak ayı boyunca yürüteceğimiz faaliyetler hedefe kilitlenmiş biçimde solumsuz yürümeyi bize dayatmaktadır. Nasıl ki yoldaşlarımız sadece bayrağı devralmakla kalmayarak onu daha da ilerde dalgalandırmaya çalıştırlarsa, bunun için kavgaya atıldılarsa biz de aynı bilinçle yürüyeceğiz. Sadece yoldaşlarımızın bıraktığı bayrağı taşıyacak bu bayrağı her tarafta dalgalandırmayı hedefleyeceğiz. Geçmişteki görevler ile bugünkü görevler, bugünkü görevler ile gelecekteki görevler, mücadeleyi keskinleştirme ile kitlelerin çelişkilerini yakalama, içinden geçtiğimiz tarihsel koşullardaki sorumluluk ile tarihsel eğilim arasındaki ilişkiyi doğru kurmak, sorumluluk tanımını buna göre yapmak zorunludur. Her cephede kendi perspektifimizi, bugünkü özgün sorunda ortaya çıkan çelişkiyi kitlelere ve en ileri kitlelere yaratıcı şekilde anlatmak, siyasal sorunlar karşısındaki konumlanışı şekillendirmek ve bu bilincin nasıl ve ne biçimde bir devrimci çalışmaya dönüştürülmesi gerektiğini bulma görevi vardır. Bu cüret, cesaret, iktidar perspektifi, savaşın sorunlarına odaklanma, kitlelerin politik çelişkilerinde ana halkayı yakalama çabası, geleceği karşılayacağına inandığımız tutunma savaşının çeşitli olanaklarla kuşatılması göreviyle kaynaşmalıdır. Bu kaynaşma dar bir örgütsel çıkar, ihtiyaç olarak kavranmamalıdır. Bu sınıf savaşımının tasfiyecilikle kuşatılan, yıldınlıkla zehirlenmeye çalışılan yanına karşı komünist bir kararlılık ve tutumu ifade edecektir. Bu enerjik ve aktif bir ideolojik mücadele yanında, güçlü ve kararlı bir devrimci pratik ve yönelimi gerektirir. Bu aynı zamanda şovenizm kuşatmasını parçalama, devrim fikrinin iğdiş edilmesine karşı her şeyi kazanmaya kilitlenmiş çizginin örgütlenmesi meselesidir.

Tüm bu hedefleri başarmaya odaklanmış ölümsüzleşenlerimizi aynı ruhla anmak, bu ruhla görevlere sarılmak ve bu ruhla anmak için tüm benliğimizle kavgaya atılalım!

ROSA VE ASMİN'DEN ALDIĞIMIZ GÜÇLE ÖRGÜTLENELİM/ÖRGÜTLEYELİM!

Eylül, Ekim ve Kasım aylarında Nubar, Özgür, Muharrem, Deniz, Rosa ve Asmin yoldaşların düşmanı kıskandıran büyük direnişleriyle sarsıldık, öğrendik, güçlenip, kinlendik. Her kaybımızda olduğu gibi bir kere daha bize bıraktıkları mücadele bayrağını ellerimize alarak baharlara hazırlanmalıyız.

Proletarya Partisi 1978 yılında gerçekleştirdiği I. Konferansı'nda aldığı kararla Ocak ayının son haftasını "Devrim ve Komünizm Şehitlerini Anma Haftası" olarak ilan etmişti. O günden bu yana Ocak ayının son haftası, devrim ve komünizm davasında toprağa tohum, sabaha güneş olanlarımızı en yüce duygularla andığımız bir haftadır. Bu hafta dolayısıyla Türkiye proletaryasının ve dünya komünist hareketinin ışıklarını tüm coşku-muzla anıyor bu haftayı devrimci bir bilinçle örgütlemeye çalışıyoruz.

2021 yılı Ocak ayını ise Nubar, Rosa, Özgür, Asmin, Deniz ve Muharrem yoldaşın bilinç ve inançla yoğrulmuş devrimci iddialarından ve direnişlerinden aldığımız güçle karşıyoruz.

Proleter devrimci kadınlar olarak Eylül ve Ekim ayında kaybettiğimiz Rosa ve Asmin yoldaşların kaybı karşısında çok daha büyük bir isyanla, öfkeyle yüklüüz. Yiğit yoldaşlarımızın mücadele yaşamından öğrenirken kadın kimliğimizle neler başarabileceğimizi onlarla anlıyor, kavıyoruz. Bin yıllardır ezilen kimliğimiz sınıflar mücadelesinin hareketi içerisinde şehitlerimizin sarsılmaz inancıyla coşkulandı. Biz kadınlar binlerce yıldır eziliyor, sömürülüyor, hiçleştirilen bir yaşamda ikinci cins olarak ötekileştiriliyoruz. Biz kadınlar binlerce yıldır eziliyor, sömürülüyor, hiçleştirilen bir yaşamda ikinci cins olarak ötekileştiriliyoruz. Biz kadınlar binlerce yıldır eziliyor, sömürülüyor, hiçleştirilen bir yaşamda ikinci cins olarak ötekileştiriliyoruz. Biz kadınlar binlerce yıldır eziliyor, sömürülüyor, hiçleştirilen bir yaşamda ikinci cins olarak ötekileştiriliyoruz.

sabahlara güneş olma bilincine ulaşılıyor, çok daha yüksek bir kavrayışla proleter devrimci sınıf bilincimize içrikli kadın bilincimizle görevlerimize sarılıyor.

KADINLARIN SAVAŞMAK İÇİN HERKESTEN ÇOK NEDENİ VAR!

Ocak ayı vesilesiyle MLM bilimi ile donanmış kadınların şehitlere

borçlu olduğu güncel görevlerini ve sorumluluklarını derinlemesine incelemeye ihtiyacı olduğu bilinciyle hareket etmeliyiz. Devrim ve komünizm şehitlerini andığımız bu günlerde kadınların çok çeşitli sorunları olduğu sistemin kriziyle birleşen saldırılarla kadınların memnuniyetsizliklerinin arttığı, bu durumun büyük fırtınalara gebe olduğu tarihsel bir süreçten geçiyoruz. 2020 yılını işçi ve emekçilere yönelen saldırılarla, kadınlara erkek egemen cinsiyetçi politikalarıyla yöneldiği ağır bedellerle bitirdik. Cinsiyet eşitsizliğinin her türlü görünümüyle pervasızlaştığı 2020 yılının ilk 10 ayında 453 kadının erkekler tarafından katledildi. Bu yılın Aralık ayında 29 kadın katledildi. İşsizlik, yoksulluk, güvencesiz çalışma, kayıt dışı alanlarda hiçbir güvenlik önlemi alınmayan kölece koşulların kadınlar için yaşamının normal haline getirildiği hâkim sınıfların krizlerinin tüm yükünü halka ödettirmeye çalıştığı bir yıl daha geride kaldı. Bu yükün elbette altında en çok ezilen yine ezilenin ezileni kadınlar oldu.

İşçi ve emekçilerin yaşamını ölümle

sıkı sıkıya bağlanırken, kadınların yaşamı ise büyük bunalım ve depresyonların sahasına, ataerkinin savaş arenasına dönüşmüş durumda. Egemenler kendi krizlerinin faturasını işçi ve emekçilerin sırtına yüklerken ucuz işgücü olarak gördüğü kadın ve

çocuk emeğini azgınca sömürmektedir. Bir yıllık zaman diliminde kadınların kazanılmış hakları gasp etmek için çok çeşitli girişimlerde bulunan faşist Türk devleti kadınların öfkesinden ne kadar korktuğunu da gizleyememiştir. "İstanbul Sözleşmesi"nin uygulanmadan

kal-dırılmasından tutalım da "Nafaka Yasası"yla kazanılmış hakların trpanlanmasına "çocuk istismarının" evlilik kurumuyla önünün yasal olarak açılmasına kadar birçok yasal düzenleme eliyle kadın düşmanı politikalar kadınların mücadeleleriyle geçici de olsa püskürtülmüştür. Bir yanda devletin örgütlü erkek egemen saldırısı dururken diğer yanda kadınlar en yakınındaki yani eşleri, babaları, erkek arkadaşları, kardeşleri ya da hiç tanımadıkları erkekler tarafından öldürüldü. Faşist Türk devletinin tarihinden menkul kadın düşmanı karakteri ile kadınlara yönelik düşmanlığını artırdığı saldırılarla gerilla alanlarında çeşitli asker, polis, bekçi, bürokrat ve diğer görevlileri aracılığıyla taciz, tecavüz, çocuk istismarını tek elden yönettiği bir savaş politikası olarak etkinleştirdiği bu süreçte yüzlerce kadın, çocuk bu saldırıların kurbanı haline getirildi. Yüzlerce işçi emekçi açlık yoksulluk kıskacında işsizim diyerek intihar etti. Bu süreçte işsiz sayısı 25 milyona ulaşmış, kayıt dışı çalışma ayyuka çıkmıştır. Kadınların kayıt dışı çalışması ise 2019 verileriyle 42,1'dir. Covid-19 krizinden en çok etkilenen yine ezilenin ezileni kadınlar olmuş-

tur. 2019'da işgücüne dahil olmayan 28 milyon 411 bin kişinin 20 milyon 241 bini kadındı. 2020'de ise işgücüne dahil olmayan 30 milyon 981 bin olan sayının 21 milyon 534 bini kadın. Yani işgücüne katılmayan kadın sayısı 1 milyon 293 bin arttı. Yükseköğretim mezunu kadın işsizliği 18,8'e ulaştı. 2020 Covid-19 virüsü sonucunda tam zamanlı ve kısmi kısıtlama önlemleri 2,7 milyar işçiyi etkiledi bu oran dünyadaki işgücünün %81'i anlamını taşıyor. Ocak ayı Parti ve Devrim Şehitlerini Anma Haftası dolayısıyla işçilerin emekçilerin ve kadınların azgınca sömürülen halkımızın sorunlarına yoğunlaşalım, kadın yığınlarını Demokratik Halk Devrimi mücadelesinin amansız savaşında örgütleyelim.

Sınıf mücadelesinde devrimin nefeslerini anarken onların yaşamlarından, mücadelelerinden öğrenerek, daha yüksek bir bilinçle önümüzdeki Demokratik Halk Devrimi'ni yapma sorumluluğumuzun görevlerini kavramalı, kadınların bu görevler içindeki misyonunu somutlamalıyız. Proleter devrimciliğin birinci kıstasını iyi öğrenmek olduğunun bilinciyle yarına hazırlanmalıyız. Şehitlerimizi geçmişin olmayana geleceği olmayacağı anlayışıyla anlamalı. Çok yönlü düşünmeden çeşitli ve zorlu görevleri başarılı şekilde yerine getirmeden ilerleme ve gelişmenin mümkün olmayacağını bilerek görevlerimize sarılmalıyız. Onları anmanın ideallerini gerçek kılmak olduğunu, bunun için Türkiye proletaryasının öncü müfrezesi Proletarya Partisi'nin MLM ile donandığını ve BPKD'nin bir ürünü olduğunu, proleter devrimlerin gelişim tarihini kavramanın bugünün zorunluluğu olduğu bilinciyle kadın kitlelerine gidelim. Geleceğe doğru eylemimizin temellerini bunun üzerine kuralım. Şehitlerimiz, sonsuzluğun ateş fitilidirler. Bizimle birlikte yarına kan olacak, can olacaklar.

Varılacak yere kan içinde varılacaktır/Ve zafer artık hiçbir şeyi affetmeyecek kadar tırnakla sökülüp alınacaktır!

Birleşik Gençlik Meclisleri Üzerine:

Dar Grupçuluğu Reddederken "Birleşik" Hareketle Dar Grupçuluğu Büyütmek - II

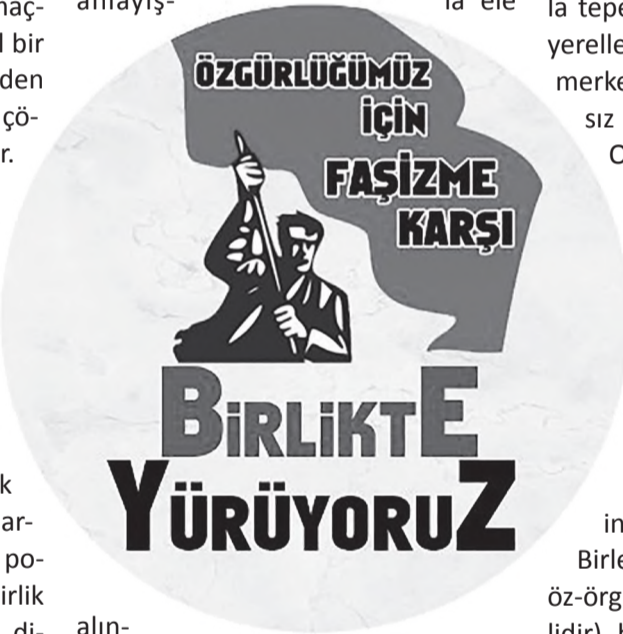
Birleşik Gençlik Meclisleri ise artık tek tek değil bir grup olarak tam da bu sorunun yeniden üretilmesidir. Kuşkusuz bu yapı ve bileşenleri bu sorunu yeniden üretme üzerine hareket etmemektedir. Sorunu çözme üzerine odaklı bir yaklaşım söz konusudur. Ancak ortaya çıkan tablo bu arkadaşların söylediğinden başka bir şey ifade etmektedir. Birleşik Gençlik Meclisleri tepeden hazır pişirilmiş bir projedir. "Birleşik devrim" perspektifiyle yola çıkan politik örgütlerin gençlik cephesindeki yönelimidir. İlgili gençlik örgütleri, bir bütün gençliğin örgütsüzlüğünü tartışmak ve bu örgütlülüğün parçası olmayan bir dizi demokrat, ilerici ve devrimci özneye birleşme ve ortaklaşma çabasından çok, kendi gündemi ekseninde sihirli formülünü, çafcaflı sözlerle, ne amaçladığını bilmeden, oluşumun nasıl bir araç olduğunu belirginleştirmeden aslında "her şey" olan bir yapıyla çözüme kavuşturmak istemektedir. Bu anlamda ortada duran şey dar grupçuluğun panzehri ve gençliğin öz-örgütlülükler sorununun çözümü değil, kendi merkezi politikasının "dar grupçuluğu yadsıyarak" "birleşikliği savunarak" darlaştırılması ve birleşiklikten uzaklaştırılmasının yeni bir kolektif yeniden üretimidir. Artık tek tek değil kolektif bir şekilde darlaştırma hamlesidir. "Biz merkezi politikamızı büyük laflarla, çafcaflı birlik söylemleriyle yerine getiriyoruz, diğer tüm güçler ve kitleler de bu niyetimizi görsün gelsin bizim yolumuzda yürüsün" denmektedir. Yani bileşeni belli, kavramları belli, programı belli bir merkezi oluşumun Gençlik cephesindeki oluşumudur söz konusu olan. Akamete uğramış bir projenin şimdi canlandırılmasına yönelik bir müdahaledir yapılan.

Ancak hem "birleşiklik" hem de "örgüt modeli" ile güven veren bir konuda değildir. Birleştirme ve birleşikliğin bu şekilde, merkezden gelen politika ve modelle süreci karşılamayaacağı açıktır. Meclis modeline dair yerelleşmeden, dinamikler harekete geçmeden merkezi düzeyde oluşuma gitmek, o örgütü var olan mücadele düzeyi ve kitlelerle olan ilişki düşünüldüğünde "erken doğum" yaptırmaktır. Geçmişte derneklerin merkezileştirme tartışması ve Genç-Sen deneyimi bu bağlamda iyi birer örnektir. Buradan öz örgütlülükler

meselesine girmek ve Birleşik Gençlik Meclisleri'nin anlayışını ortaya koymak gerekmektedir. "Her örgütün karakteri doğal ve kaçınılmaz olarak eyleminin içeriği ile belirlenir." Birleşik Gençlik Meclislerini de bu cendereye tabi tutacağız. Ancak burada eylemi örgüt modeli, örgüt anlayışı ve kitleleri örgütlenme yaklaşımı üzerinden ele alacağız.

"HER ÖRGÜTÜN KARAKTERİ DOĞAL VE KAÇINILMAZ OLARAK EYLEMİNİN İÇERİĞİ İLE BELİRLENİR."

Gençlik kitlelerinin örgütsüzlüğünün büyüklüğü, örgütlülüğünün zayıf karakteri Birleşik Gençlik Meclisleri tarafından da kabul edilmektedir. Bu bağlamda gençliğin öz-örgütlülüklerinin bütünlüklü bir proje, planlama ve anlayış-

la ele alındığı rektiği açıklar. Bunun derneklerle olması, sendikayla olması, meclislerle olması ya da başka bir isim ve biçimle olması tartışmasına girmeyeceğiz. Zira çok yüzeyselleştiren bir dar tartışma olacaktır. Ancak bu kadar zayıf olunan ve geri düşmüş örgütlülükler gerçekliği içinde öz-örgütlülüğün merkezileşmeden önce yerellerde merkezi bir oluşumla bağlanmadan örgütlenmesi ihtiyacını belirtmemiz gerekir. Zira öz-örgütlülükler yerel dinamiklerle, çelişkilerle ve özgünlüklerle oluşturulmaksızın ve bir hareket yakalanmaksızın oluşturulacak merkezi oluşumla yerele doğru örgütlenme bürokratizmden, politik mühendislikten, kitle örgütlerinin yerellerde karakter kazanamamasından mustarip olacaktır. Kitle karakteri kazanmaksızın siyasi öznelerin iyi niyetli girişiminin ötesine geçmeyecektir. Merkezileşme meselesi öz-örgütlülükler

için bir mücadele evresinin ve kitle örgütlerinin belli bir yetkinlik, olgunluk, gelişkinlik düzeyinin yaratacağı doğal bir sonuç olmalıdır. Merkezileşerek aşağı doğru örgütlenme kitle örgütlerinin ruhuna, yapısına, kendi mücadele dinamiklerine henüz daha başlangıçta tepeden bir müdahaledir. Bu genetiğiyle oynanmış öz-örgütlülüklerin inşa olup, yetkinleşmesi, gelişmesi ve kendi dinamiklerini süren kılması olanaklı olmayacaktır. Birleşik Gençlik Meclisleri bileşenlerinin tarihsel deneyimlerden çıkaramadığı en önemli sonuç budur. Büyük iddialarla yola çıkıp, büyük adımlar attığını belirtip, verili ve tarihsel hastalıklardan kurtulma vaat edip yeniden aynı noktaya dönme hali bundan ileri gelmektedir. Bir hevesle ve bir heyecanla tepeden başlayan girişimler ya da yerelleşmede karakter kazanmadan merkezileştirme girişimleri başarısız bir döngü haline gelmektedir.

Oysa öz-örgütlülükler ciddi bir projelendirme, sabır ve ısrarla yerellerde örgütlülük kurma ve buralardan önderlik etme ya da kiteselleşmeyi zorlama meselesidir. Anlık heveslerle, sürekli yap-bozlarla, merkezi düzeyde bir grup siyasi öznenin kendi projesinin bir ayağı olarak dayatmasıyla inşa edilebilecek bir şey değildir. Birleşik Gençlik Meclisleri eğer bir öz-örgütlülük projesiyse (ki şüphelidir) henüz baştan ölü doğmuştur. Sorunu ve politikayı tartışma biçiminden, inşa etme biçimine kadar, ders ve deneyim çıkarma sorununa kadar hatalar zinciriyle oluşmuştur.

Birleşik Gençlik Meclisleri'nin öz örgütlülük olma kabiliyeti, bileşenlerinin bunu iddia etmesinin ötesinde yoktur esasında. BGM, bir grup siyasetin bir araya gelmesi durumudur ki bu durum siyasi öznelerin bu örgütlenmeyi orta koyuşlarındaki kaoslu tanımlardan da belli olmaktadır. Gençlik kitlesini bir araya getirmeye çalışan bir cephe örgütü tanımından akademik-demokratik mücadelenin mevzisi olması tanımına kadar her türlü misyon biçilmektedir. Bu örgüt modellerinde, araçların tanımlanmasında bir kafa karışıklığını göstermektedir. Ancak söylemlerin köpüğünü ayıkladığımızda, "birleşiklik" kavramı "meclisler" politikası ve "eylem birliğinin yetmediği" vurguları üzerinden baktığımızda daha üst

düzeyde bir ortak programla oluşmuş "cephesel" düzeyde bir eylem birliği karakteri vardır. Bu oluşum, hiç kuşkusuz esasta sınıf mücadelesinin ve gençlik mücadelesinin bir mevzisi. Bir grup oluşumun daha güçlü ve belli program etrafında birleşmesinin yani daha üst düzeyde bir "eylem birliği"(onların deyimiyle cephesel örgüt) olmasının ötesinde bir karşılığı yoktur. Kuşkusuz aynı amaç ve hedef doğrusunda bir programla bir araya gelme hamlesi bir yanıyla olumludur. İlgili siyasi öznelerin amaç ve hedefleri doğrultusunda, siyasi çizgileri ekseninde belirledikleri bir tercihtir. Ancak kendi gerçekliğini, durumunu ve hangi amaçlarla bir araya geldiğini tanımlayamadan ne olduğunu ve ne yapacağını bilememe hali oluşacaktır. Örgütlerin BGM'den ne anladıklarına dair ifadelerinin kaotik ve uyumsuzluğu da söz konusudur. Kitle örgütü olmaya çalışırken siyasetler platformu, siyasetler platformu gibi hareket ederken kitle örgütü olma karmaşası. Bu kaosun ise merkezi bir sorun olduğu açıktır. Ancak üst düzeyde programlar ilan ederek, "dar grupçuluk" kışkırtılarak, ayrılık noktaları ve farklılıklar bir ideolojik mücadele konusu yapılmadan bir araya gelişlerin hem mücadeleye hem de devrimci sürece verdiği zararın haddi hesabı yoktur. Faşizmin saldırıları; politik öznelerin güçlü eylem birliklerini şart koştuğu kadar bu saldırıların yarattığı ideolojik sorunlarla da acımasız bir mücadeleyi içerdiği unutulmamalıdır. Sürekli bir şekilde birlik ve ne olursa olsun birlik siyaseti tipik bir sağcı siyasettir. Böylesi oluşumlarında bu sağcı siyaseti üretme aracı haline geldiği bizim için net ve açıktır.

GÜÇLÜ BİRLİKLER PANDÜL GİBİ SALLANARAK GERÇEKLEŞMEZ!

Devrimci mücadeledeki gerileme dönemleri politik öznelerde çok daha ciddi bir ideolojik tahrifat, devrimci hattan uzaklaşma, iktidar perspektifinde kırılmalara yol açar. Bu enternasyonal proletaryanın tarihsel deneyimiyle, sınıf mücadelesinin öğrettikleriyle sabittir. Bu koşullar bir arada yürümeyi ve devrimci hattı inşa etmeyi gerektiren eylemde birliği gerekli kılarken, aynı zamanda politik-ideolojik mücadeleyi de şart koşar. Bu koşullardan geçilmiyormuş, ideolojik ve politik sorunlar yaşanmıyormuş gibi davranıp "faşizme karşı ortak-

Kitle örgütü olmaya çalışırken siyasetler platformu, siyasetler platformu gibi hareket ederken kitle örgütü olma karmaşası. Bu kaosun ise merkezi bir sorun olduğu açıktır. Ancak üst düzeyde programlar ilan ederek, "dar grupçuluk" kışkırtılarak, ayrılık noktaları ve farklılıklar bir ideolojik mücadele konusu yapılmadan bir araya gelişlerin hem mücadeleye hem de devrimci sürece verdiği zararın haddi hesabı yoktur. Faşizmin saldırıları; politik öznelerin güçlü eylem birliklerini şart koştuğu kadar bu saldırıların yarattığı ideolojik sorunlarla da acımasız bir mücadeleyi içerdiği unutulmamalıdır.

laşmayı ve birleşmeyi" (ki bu devrimin stratejik sorunudur, her dönem sürecin ihtiyaçlarına uygun olarak devrimin güçleri bir araya gelmelidir, nasıl ne düzeyde hangi araçlarla ve ne tür programlarla bunun gerçekleştirileceği ise sürece ve ihtiyaca bağlıdır) bu mücadeleye kurban etmek, bunu "popüler" söylemlerle bir politik kimlik olarak üretmek mücadelenin esaslı bir ayağını kırmak olacaktır.

İçinden geçtiğimiz koşullar reformizmin, kitle kuyrukçuluğunun, tasfiyeciliğin, devrimci iddiadan uzaklaşmanın, parlamentarizmin yoğun bir kuşatması ile yaşanmaktadır. Grupçuluğa karşı BGM'nin kendini panzehir ilan etmesi, kendilerinin dışındaki politik öznelerin bu sorumluluğu taşımadığına dair örtülü-ürkek yaklaşımları faşizme karşı birleşme adı altında ortaya çıkan tüm ideolojik zaafarla birleşme ve kaynaşma siyasetinin kendisidir. Grupçuluğu mahkum ederken daha büyük grupçuk olmak, bu grupçuğu inşa ederken iyi niyetli ve lütfekar söylemlerle sorunlara dair bir şey söylememeyi başarma durumu söz konusudur. Lenin yoldaşın doğru birliklerin gerçekleşmesine dair şu tespiti bugün için de geçerlidir: "Gerçekten de birliğe ancak, güçlü fraksiyonların, ideolojik birliği sayesinde güçlü ve kitleler üzerindeki etkisinin devrim deneyimiyle sınanmış olması sayesinde güçlü olan fraksiyonların birbirine yaklaşması halinde yakınlaşılabilir." Bu ideolojik-politik-örgütsel birlikler için geçerli olduğu kadar, ittifaklar içinde geçerlidir. Zayıflık, birlik siyasetini güçlendiren şart değildir. Tarihsel deneyim bize göstermiştir ki zayıflığı gidermek üzerinden gerçekleşen ve gerekçelendiren birlikler büyük bir ideolojik uzlaşma sahasına dönüşmektedir. Uzlaşmanın çürütücü, yıpratıcı ve kitlelere güven vermekten uzak her türlü saldırısına açık olmak demektir. Hareketlerin dayanması gereken nokta sınıf mücadelesinin kendisi ve onun ihtiyaçlarıdır. En önemlisi ise kendisini gözden geçirmesi, devrimin diğer güçlerini gözden geçirmesi ve sınıf mücadelesine dayanarak donanması ve eksiklikleri gidererek ilerlemesidir. Bu tutum güçlü birlik-

lerin zemini olan ideolojik gelişmeyi, sağlıklı politik ortaklaşmayı da getirecektir. Oysa yerelerde en ufak sorunlarda bir araya gelemeyen, devrimci dayanışma ve destekleri örgütleyemeyen bir tablo vardır. Var olan ideolojik zafiyet, yerelerde daha spesifik sorunlarla kaynaşamayan devrimcilik ve birlik daha büyük iddialarla ve programlarla merkezi düzeyde inşa edilemez. Politik ve ideolojik zaafiyetin, oluşmuş zayıf dayanışmacı kültürün, sınıf mücadelesinin ihtiyaçlarına odaklanmış eylem birliklerinin neden gerçekleşmediği üzerinden bir hesaplama yapılmaksızın ve buralar tamir edilip güçlendirilmeksizin zayıflığı örtmek için bir araya her geliş daha büyük zayıflamalara yol açacaktır.

Birleşiklik meselesi ayrılık noktalarının canlı tartışmalarla açığa çıktığı, güçlenmenin sağlandığı, sınıf mücadelesine bu ekseninde daha fazla yaslanıldığı koşullarda zemin bulabilir. Ancak zaafaların, ayrışma noktalarının örtüldüğü, politik farklılıkların belirginleştirilmediği birlikler, "sınıf mücadelesindeki açmazların ve sorunlarında" gizlendiği aldatıcı bir birlik siyasetine dönüşmektedir. Bugün "birleşik mücadele" söylemlerini "devrimci iktidar" süsüyle gerekçelendiren saiklerle kıyaslayamayız. Bu "büyük uzlaşma" ve kolektif "dar grupçuluğu" ancak açık reformist ve sınıf uzlaşmacı kesimlerin eylemleriyle ve durumuyla kıyaslayabiliriz. Bu kıyası yaptığımızda eylem ve içerik açısından tasfiyeciliğin, uzlaşmacılığın, reformizmin, parlamenterizmin iz düşümünü görmemiz olanaklı olmaktadır. Birleşiklik argümanı, dar grupçuluğu yıkıyoruz gevezelikleri ve aslında hiçbir şey söylemeyen tutumlarla kolektif ve uzlaşmacı bir dar grupçuluğu inşa ederek yürüyen politik dolandırıcılığı görmemiz gerekmektedir.

YÖNELİMİMİZ NE OLMALIDIR?

Peki ihtiyaç olan nedir? İhtiyaç olan başta halk gençliği olmak üzere en geniş kitleleri sınıf mücadelesine dayanarak örgütleme, bu ekseninde öznelerin belirledikleri politik yönelimlerle açık ve güçlü ideolojik mücadele zeminine kavuşmaktır. Bunun yanın-

da en geniş toplumsal muhalefet güçleriyle, her hareketin yerelerde güçlü ve etkili eylem birliğini sağlama, sınıf mücadelesine ve sorunlara müdahale etme zeminini yaratmaktır. Bunun yanında gelişmeler ve saldırılara karşı düzenli ilişki, güçlendirilmiş ve güven veren ilişki, dinamik bir eylem birlikteliğidir ihtiyaç olan. Ajitasyon ve propagandada serbestliği sınımsız koruyan, eylemde birliği üst düzeye taşıyan sağlam ilkeli eylem birlikleri. Bu eksen gençlik kitlelerini sınıf mücadelesindeki sorunlar karşısında etkin ve iktidar perspektifli bilinçlendirme, onları sürece dahil etme, politikayı taşıma, devrimci eylemlerle ve sürece müdahalelerle etkinliği sağlamadır.

Gençlik kitlesinin acil ihtiyaçlarından birisi öz-örgütlülüklerdir. Öz örgütlülüklerin yerellerden gelişen bir hareket yaratması önemlidir. Tüm ilerici, devrimci demokrat güçlerin bu öz-örgütlülüklerin ismine, biçimine takılmaksızın içeriğine ve kitleleri örgütleme yeteneğiyle donatılmasına odaklı tartışmalar ve adımlar atılmalıdır. Bu da ancak her hareketin kendi merkezi politikası ekseninde yerelerde dernekler, meclisler, sendikalar vs. kurma girişimini teşvik etmesi, tüm ilerici güçlerle bu ekseninde ortaklaşma talimatıyla olanaklıdır. Öz-örgütlülükler inşası ancak böylesi güçlü ve yaygınlaşmış yerellerin dinamiklerinin açığa çıktığı bir yönelimle olanaklıdır. Aksi takdirde yukarıdan aşağıya doğru örgütlenme modelleriyle siyasetler platformunu geçmeyen, sınıf mücadelesi sorunları yerine bürokratzimin ve dar grupçu yaklaşımların merkezde çekişmesine kurban edilen bir tablo çıkmaktadır.

Burada genel olarak öz-örgütlülükler sorununu akademik-demokratik-ekonomik sorunlara sıkıştırma yaklaşımının da içinden geçtiğimiz politik iklim düşünüldüğünde yeterli ve nesnel olmadığını belirtmeliyiz. Zira sınıf mücadele ve hareketi oldukça geri düzeyde de olsa, egemen sınıfların politik saldırılarının kapsamı tüm toplumu tepeden tırnağa politik sorunlara ilgili hale getirmiştir. Faşizm içinde ve dışarda saldırganlık politikası, şovenizm, kapsamlı şiddet ve baskı

politikasıyla, pervasızlık ve toplumsal kesimleri paramparça eden siyasetiyle süreci olabildiğince politize etmektedir. Geniş kitleler politikaya ilgilidir, hatta onunla yatıp onunla kalkmaktadır. Politik sorunların, ekonomik sorunlarıyla kaynaşma durumu söz konusudur. Gençlik açısından ise akademik-demokratik-ekonomik sorunları politik sorunlarla güçlü bir iç içe geçmişlik yaşamaktadır. Bu apolitik bir toplumsal gerçeklik değil, politik bir toplumsal gerçekliğe işaret etmektedir. Bu zemin, gerici politikanın kuşatması altındadır. Ancak bu saldırı dalgasında ve gerici politik kuşatmada kitlelerin önemli bir kısmı ise demokrasi ve özgürlükler temelinde politize olmaktadır. Gelişmeleri hızlı okumakta, sürecin seyrini anlamakta zorlanmamaktadır. Ancak dağınık ve örgütsüz yapısıyla bu gelişmeleri anlama durumu bir birikim oluştururken bir yanıyla da hareketsizlik ve müdahil olamama adeta çürütücü ve eziyet haline gelen bir duruma yol açmaktadır. Öz-örgütlülüklerin ve tüm çalışmaların bu yaygın, derin politize olma haline yaslanması gerektiği açıktır. Bu tabloda aşamalı bilinçlendirmeye tekabül edecek sorunu sadece ekonomik-demokratik-akademik sorunlara indirgeyen yaklaşımlar toplumsal gerçekliğin ve siyasal tablonun ayırımında olmayan bir sınırlanmışlık ve geleneksel kategorilere hapsolüyor demektir.

Bu eksene oturan yerel ayağı merkezi ayağından çok daha güçlü eylem birlikleri, süreçte ortaya çıkan ideolojik zaafılara karşı etkili bir politik mücadele ve faşizme ve saldırılarına karşı her cephede en üst düzeyde eylem birliği, en etkili şekilde bir araya gelme hamlesi içinde olunmalıdır.

Bugün devrimci ilerici ve demokrat kesimin asıl sorunun faşizme karşı birleşememe değil, Lenin yoldaşın tarif ettiği şu tehlike söz konusudur: "Huzursuzluk duyan, protestolarda bulunan, dağınık olan ve dağınık oldukları için de güçsüz olan kitleler ile devrimci örgütler arasındaki bağın kopma tehlikesi yok mudur? Oysa başarımızın biricik teminatı bu bağıdır." Var olan durumda bu bağ zayıflamış, kitlelerin devrime olan ihtiyacı unutulmuş, özellikle ileri kitlelerin politik düzeyiyle eşitlenmiş ve onları ikna etmekten uzak bir örgütlülük düzeyi gerçekliği vardır. Bu devrimci örgütlerle kitleler arasındaki politik bağ ve ilişkiyi gün gün zayıflatmaktadır. Odaklanması ve aşılması gereken nokta burasıdır.

Emekçi Semtlerden Gerillaya...

Siyasal Çalışmalarımızı Geliştirelim, Şehitlerimizin İzinden Yürüyelim

Devrimci teori olmadan, devrimci pratik olmaz!
(V.I. Lenin)

Devrim mücadelesi kendi içerisinde iniş çıkışlarla yol alır. Bu iniş çıkışlar sınıf mücadelesinin nesnel yasalarıyla ilişkili bir biçimde öznel koşulların (KP) kendi içerisindeki sıçrama ve düşüşleri de içinde barındırır. Komünist önderlik, sınıf mücadelesinin karmaşık gelişimi içerisinde tüm bu iniş çıkışlara rağmen devrim mücadelesini ileriye doğru yönlendirme rolünü oynar. Bu rol, doğru zamanda doğru kararlar vermeyi, ideolojik çizgiyi geliştirmeyi, politik açıdan boşluk bırakmamayı başka bir deyimle ise ideolojik-siyasi önderliği gerektirir. Her sıçramayı bir sonraki sürecin öznesi ya da her düşüşü daha nitelikli bir gelişimin aracı kılabilmek için ideolojik sağlamlık kadar onu tamamlaması zorunlu siyasi bir ataklık da gereklidir. İdeolojimiz ancak siyasi strateji ve taktikler aracılığıyla toplumsal bir güç haline gelebilir. Ve bu güç, halk kitlelerinin ve kitleler içerisinde komünist partisinin örgütlenmesinde ete kemiğe bürünür. İdeoloji ve siyasi hattın somut ayağı olarak örgütlenme süreci, sınıfın ve halkın çelişkilerinden kopmamayı, her seferinde daha yetkin bir biçimde çizgiyi ve örgütü burada konumlandırmayı zorunlu kılar. Özellikle tarihsel bir özellik gösteren sıçrama veya düşüş dönemlerinde çelişkilere odaklanmak, örgütsel gelişimin yönünü belirlediği gibi ideoloji ve siyasetteki yalpalamaların önüne geçmede de işlev kazanır.

ÇÖZÜMÜ KOLEKTİFTE VE KİTLELERDE ARAYALIM

Eğer Komünist Partisi'nin karşılaştığı sorun ve ihtiyaçlar, sınıf mücadelesinin nesnel gerçeklerinden ileri geliyorsa -ki nihayetinde öyledir- bu sorunları çözenin ve ihtiyaçları karşılamının yolu da nesnel şartlarla doğru ilişki kurmayı gerektirir. Özellikle sınıf mücadelesinin keskin dönemlerinde sorunları ve çözümü kolektife mal etmek komünist çizginin vazgeçilmez bir yöntemi ve doğrusudur. Söz konusu kolektifleştirme durumu Komünist Partisi ve kitleler

olmak üzere iki biçimlidir. Biri KP'de cisimleşen kolektif yapının potansiyel ve enerjisini açığa çıkarır. Onunla ilişkili bir biçimde ikincisi ise kitlelerin, başka bir deyimle sınıfsal çelişkilerin potansiyel ve enerjisini açığa çıkarır. Önderlik kolektiften, kolektif ise kitlelerden beslenerek ve yine diğerini besleyerek komünist çizginin kitlelere nüfuz etmesini sağlar. Bu aynı zamanda önderliğin kitlelerle buluşmasının da yoludur. Komünist çizgi, önderlik, kolektif ve kitleler arasındaki diyalektik ilişkiyi doğru kurduğumuzda sınıf mücadelesinin inişli çıkışlı gelişimi içerisinde de yönümüzü bulmakta zorlanmaz, harekete doğru yönü kazandırabiliriz.

Söz konusu genel doğruları Proletarya Partisi'nin içinden geçtiği süreç ve karşılaştığı sorunlar özgülünde de tanımlamak gerekir. Proletarya Partisi bugün aldığı ağır kayıplara rağmen devrimci çizgisi temelinde Halk Savaşı'ndaki ısrarını ikirciksiz bir biçimde hem dosta hem düşmana ilan etmektedir. Yaralarını sararak sınıf mücadelesinde ve bunun en ileri biçimi halk savaşında daha güçlü bir biçimde konumlanma iradesini ortaya koymaktadır. Öyleyse bu iddia ve ısrarın bugünkü politik ve örgütsel koşullar içerisinde somutlanarak hayata geçirilmesi gerekmektedir. Faaliyetlerimizin önemli bir bölümünü kapsayan ve Halk Savaşı stratejisinin bir parçası olarak tanımladığımız şehirler ve özellikle büyük şehirler bu somutlama pratiğinde üzerinde duracağımız önemli alanlardan birisidir.

ŞEHİTLERİMİZİN YAŞAM ÖYKÜSÜ SINIF MÜCADELESİNİN KENDİSİDİR

Öncelikle şunu vurgulamak gerekir ki önderlik düzeyinden savaşçısına kadar şehit verdiğimiz

tüm yoldaşlar sınıf çelişkisinin ve sınıf savaşımının birer ürünüdürler. Her bir yoldaşımızın yaşam ve mücadele öyküsüne baktığımızda halkı oluşturan tüm sınıf ve katmanların yaşadığı sorunları ve bunlara karşı verdiği mücadeleyi görürüz. Yoldaşlarımız fabrika ve şantiyelerde, yoksul köylerde, emekçi semtlerde, lise ve üniversite öğrencilerinin mücadelesinde, kadın mücadelesinde, çevre mücadelelerinde; TEKEL direnişinde, zindan direnişlerinde, IMF, NATO karşıtı militan eylemlerde, 1 Mayıs Taksim direnişlerinde, Gezi İsyanı'nda, korsan ve mitinglerde ve saymakla bitmez irili ufaklı çelişki ve direnişlerde olgunlaşarak savaş cephesindeki yerlerini almışlardır. Kuşkusuz tüm bu süreçlerde Proletarya Partisi'nin oynadığı politik rol, belirlediği yönelim ve görevler içerisinde gelişim göstermişlerdir. Eğer şehit yoldaşlarımız kahramanlıklarıyla bir tarih yazmışlarsa bu tarih tam da kitlelerin tarihinin bir parçası, o tarihin motoru olarak yaşam bulmuştur. Mao yoldaş, gerçek kahramanın kitleler olduğunu belirtirken söz konusu role vurgu yapmakta ve komünistlerin görevini kitlelerin bu tarihsel rolüne öncülük yapmakla ilişkilendirmektedir.

Şehit yoldaşlarımızın yaşam ve mücadele öyküsünün kendisi dahi iddia ve ısrarımızı somutlayacağımız noktalara ışık tutar niteliktedir. Onlar yoksul ve ezilen halkın bir parçası olarak en yoksullara, çelişkisi en keskin olanlara ve en fazla baskıya maruz kalanlara yönelmemiz gerektiğinin de işareti olmuşlardır. Toplumsal yaşam ve mücadele, başka ad ve kimlikler kazandırsa da her bir insanı şekillendiren ve onun toplumsal ilişkilerde nasıl bir konum ve rol üstleneceğini belirleyen

temel öge tam da bu sınıfsal (-cinsel, ulusal...) kökenlerdir. İnsanı belirleyen sınıfsal kökenler, burjuva-feodal sınıflara mensup insanların neden gerici ve faşist; işçi sınıfı ve ezilenlere mensup olanların ise neden devrimci ve komünist niteliğe büründüğünü açıklar. Doğal olarak biz komünistler, faaliyetlerimizi herhangi bir sınıfta veya alanda değil tam da işçi sınıfının, yoksulların, ezilenlerin bulunduğu alanlarda yoğunlaştırırız. Bu, basit bir gerçek gibi görünse de her geçen gün burjuva, küçük burjuva alan ve ilişkiler içerisinde üretilmeye çalışılan genel devrimci-demokratik mücadelenin temel zaaflarından da biri durumundadır. Devrimci propaganda ve örgütlenme çalışmasının işçi sınıfı, yoksullar ve ezilenlerin çelişkilerine; onların bulunduğu alanlara yönlendirilmediği ve yine işçi sınıfı ve halktan beslenen devrimci bir organizma yaratılmadığı yerde, devrimci-demokratik hareketi burjuva, liberal, reformist ilişki ve düşüncelerin sarmalaması da kaçınılmaz olmuştur.

HALK SAVAŞI VE ŞEHİRLERDE SINIF ÇALIŞMASI

Yarı sömürge, yarı feodal ülkelerde proletaryanın devrim stratejisi olan Halk Savaşı, kırsal bölgelerdeki mücadeleyi esas alır. Şehirler ise bu stratejinin vazgeçilmez bir parçası, tamamlayıcıdır. Ülkemizde şehirlerin artan nüfusu ve şehirlerde yoğunlaşan sınıfsal ve toplumsal çelişkiler, şehirlerin halk savaşındaki önemini daha da artırmıştır. Özellikle milyonlarca işçiyi ve kent yoksulunu içinde barındıran büyük şehirler, devrimci mücadelemizin ana merkezlerinden biri olarak örgütsel faaliyetlerimiz bakımından da sürekli üzerine kafa yordığımız alanlar olmuştur. Birbirleriyle bağlantısı

içerisinde hem Halk Savaşıyla ilişkisi ve savaşta rolü bakımından hem de işçi sınıfı ve yoksulların örgütlenmesi bakımından şehirler her dönem üzerinde durduğumuz bir konu olmuştur. Temel perspektifimiz; şehirlerde (büyük şehirlerde) işçi sınıfı içerisinde çalışmayı esas; diğer çalışmaları ona bağlı ele almaktır.

İşçi sınıfı, halkı oluşturan diğer toplumsal sınıflardan öncü ve önder sınıf olmasıyla ayrılır. Bu onun, üretimden gelen gücü ve tarihsel misyonu ile ilgilidir. Komünist ideoloji proleter sınıfın varlığında vücut bulur ve komünist partisi, proletaryanın öncü müfrezesi ve kurmay heyeti olarak bu ideolojinin asıl taşıyıcısıdır. Doğal olarak Demokratik Halk Devrimi mücadelesinde ve bunun stratejisi olarak Halk Savaşı'nda proletaryanın rolü belirleyicidir. Halk Savaşı, herhangi bir savaş ya da devrim stratejisi değil proleter bir devrim stratejisidir. Bu, sadece proletarya ve komünist partisinin önder rolünün teorik olarak tanımlanmasıyla değil proletaryanın örgütlenmesi, Komünist Partisi ile organik ilişkisi ve devrime önderlik eden sınıf olması bakımından da böyledir.

1900'lü yılların ilk yarısında, çok büyük bir bölümü köylülerden oluşan 700 milyonluk Çin'de, sayısı birkaç on milyonu geçmeyen proletarya, büyük oranda ÇKP önderliğinde örgütlenmiştir. Proleter kadro ve savaşçılar, 1949'da Demokratik Halk Devrimi ile sonuçlanan Uzun Süreli Halk Savaşı'nda tayin edici bir siyasi rol üstlenmişlerdir. Köylülüğün temel güç olduğu ve bu bakımdan Halk Savaşı'nın çok büyük oranda köylülere dayandığı yarı sömürge, yarı feodal Çin'de, proletaryanın Komünist Partisi aracılığıyla oynadığı rol tarihsel bir ders ve deneyim niteliğindedir. Aynı zorunluluk, Çin'in o günkü koşullarına kıyasla işçi sınıfının, halkın genel nüfusu içerisinde daha yüksek bir oran taşıdığı ülkemiz için de fazlasıyla geçerlidir.

EMEKÇİ MAHALLELER ÜSLENİM ALANLARIMIZDIR

Devrimimiz ve Halk Savaşı'mız için taşıdığı öneme paralel olarak şehirlerin üzerinde yükseldiği çelişkiler bakımından da işçi sınıfı içerisindeki faaliyetler başat çalışmalardır. Ancak ülkemizin gelişmiş kapitalist ülkelere kıyasla işçi sınıfının yapısı ve şehirler boyutuyla çeşitli özgünlükleri vardır. Bu özgünlüklere neden olan olguları; komprador nitelikteki geri bir kapitalizm, kentle kır arasındaki sosyolojik ilişkiler, ezilen ulus çelişkisi, savaşın yarattığı göç ve bunlara bağlı olarak mekânsal ayrışma olarak özetleyebiliriz. Ülkemizde kırsal bölgeler ya-

nında şehirlerde de küçük burjuvazi başta olmak üzere ara sınıflar önemli bir kitleyi oluşturur ve işçi sınıfının büyük bir bölümü yukarıda sıraladığımız olgulardan azade, 'arı' bir sınıf değildir. Bu olgular hem sınıf çelişkisi hem de şehirlerde baş gösteren çelişkiler bakımından özgün politikaları zorunlu kılar. İşçi sınıfı faaliyeti, merkezinde yine üretim alanları olsa da işçi sınıfının yaşam alanları olarak emekçi semtlerdeki çalışmaları da kapsar. Emekçi semtler, sadece işçi sınıfının değil diğer kent yoksullarının da yaşam ve mücadele alanları olarak kendi içinde özgün bir devrimci potansiyel barındırırlar. Ülkemizin devrimci mücadele tarihi, büyük şehirlerin emekçi semtlerinde cereyan etmiş onlarca büyük direnişe tanıktır. Emekçi semtler işçi sınıfının, Alevilerin, Kürt ulusunun, kadınların, gençliğin vs. onlarca mücadele ve direnişine mekân olmuştur. Gezi/Haziran Direnişi'nde görüldüğü gibi devlete ve hükümete karşı isyan dalgası, emekçi semtlerle buluştuğunda daha militan ve yıkıcı özellikler kazanmıştır. Tüm bu özellikler emekçi mahallelerin devrim mücadelemizdeki önemini göstermektedir.

İşçi sınıfı mücadelesi sadece üretim alanlarını değil sınıfın bulunduğu tüm alanları kapsamak, tüm bu alanlara sınıf bilincini taşımak zorundadır. Burada önemli olan, hangi alan olursa olsun işçi sınıfı perspektifinden kopmamak, her çalışmayı işçi sınıfı çalışmasına bağlamaktır. Emekçi semtler, işçi sınıfının yaşam alanları olmanın yanında işsizliğin, yoksulluğun, dışlanışlığın ve devlet baskısının kol gezdiği mekânlar olarak devrimci faaliyetin de üslenim alanlarıdır. Birçok şehit yoldaşımız bu alanlarda Proletarya Partisi ile tanışmış, politik kimliğini kazanmış ve mücadeleye sayısız hizmette bulunmuştur. Bugün şehit yoldaşlarımızın izinde emekçi semtlerdeki devrimci çalışmalarımızı geliştirmek ve daha güçlü bir biçimde Halk Savaşı'na hizmet edecek bir düzey yakalamak zorundayız. Bunun için ilk ve genel perspektifimiz yukarıda anlatmaya çalıştığımız çerçevede sınıf çelişkilerine odaklanmak, kitle ve örgütlenme çalışmalarını yoğunlaştırmak olmalıdır.

POLİTİK YÖNELİM VE ÖRGÜTSEL PLANLAMA ANAHTARDIR

Her çalışma, politik bir yönelim gerektirdiği gibi örgütsel bir planlama da gerektirir. Örgütsel açıdan en zayıf koşullarda dahi politik yönelimi doğru tespit etmek ve bunu nasıl bir planla hayata geçirebileceğini bilmek, hedeflere en verimli ve en kısa sürede ulaşabilmenin de anahtarıdır.

Komünistler için en kötü koşullar bile şikâyet edilecek ya da donup kalınacak koşullar değildir. Her dönemin, tam da reddettiğimiz gerçekliği dönüştürmeye dönük devrimci bir çözümlü vardır. Sorun bunun açığa çıkarılabilmesi ve kuşkusuz örgütsel bir ahenkle hayata geçirilebilmesidir.

Dönem dönem çalışmalarımız; ak-sayan, geriye düşen faaliyetlerin ve alanların toparlanması, yeniden ileriye taşınması biçimini alabilir. Gazete dağıtımlarının istikrarının sağlanması, faaliyet gündemlerimize dönük ajitasyon-propaganda materyallerimizin halka ulaştırılması, demokratik kitle örgütlerindeki çalışmalarımızın ilerletilmesi, taraftar kitlemizle ilişkilerin güçlendirilmesi, halkta ortaya çıkan çelişki ve taleplere müdahale edilmesi gibi görev ve çalışmalar bu içerikteki çalışmalardır. Bu çalışmalar her dönem farklı boyutlarda yaşama geçirilen ve geçirilmesi gereken gündelik (her günkü, sürekli-Lenin) faaliyetlerimizdir.

ÖRGÜTSEL HER AMAÇ DAHA YÜKSEK BİR HEDEFİN ARACIDIR

Söz konusu çalışmaların gündelik niteliği, kısır bir rutin olarak algılanması sonucunu da doğurabilmektedir. Paralelinde her dönem "aynı" şeylerin tekrar edildiği ve sanki sınıf çelişkilerinden, kitlelerden uzak bir faaliyetin sürdürüldüğü gibi bir düşünce de ortaya çıkabilmektedir. Oysa söz konusu gündelik çalışmaların ele alınış tarzı belirleyici olmalıdır. Ve en önemlisi hangi politik yönelime hizmet ettiği ve nasıl bir örgütsel plana bağlandıdır. Eğer bunlar eksikse işte o zaman çalışmalar rutinleşmeye, faaliyetçiler de ruh ve enerjisini yitirmeye başlar. Ancak daha geniş bakılırsa bu çalışmaların, daha kapsamlı politik yönelimler ve kitlelere dönük daha yaygın çalışmalar için zorunlu birer araç olduğu görülür. Önemli olan örgütsel toparlanmaya dönük faaliyetlerin kendi başına bir amaç olarak ele alınmaması, en kısa zamanda sonraki adımlara geçebilmenin planının yapılmasıdır.

Örgütsel olarak belli bir gelişme düzeyine ulaşıldığı dönemlerde dahi örgütsel sorunların ortadan kalkmayacağı, bunun devrimin ve örgütün gelişimine paralel sürekli bir ihtiyaç olarak kendini göstereceğini bilmeliyiz. Bu doğal olandır çünkü sınıf mücadelesinin ortaya çıkardığı ihtiyaçlar tekrar tekrar politikalarımızı ve örgütsel yapıyı gözden geçirmeyi, yeniden şekillendirmeyi dayatacaktır. Burada asıl üzerinde durduğumuz şu anki faaliyet düzeyimizdir ve bugünkü düzeye de aynı bakış açısıyla yaklaşmamız zorunludur.

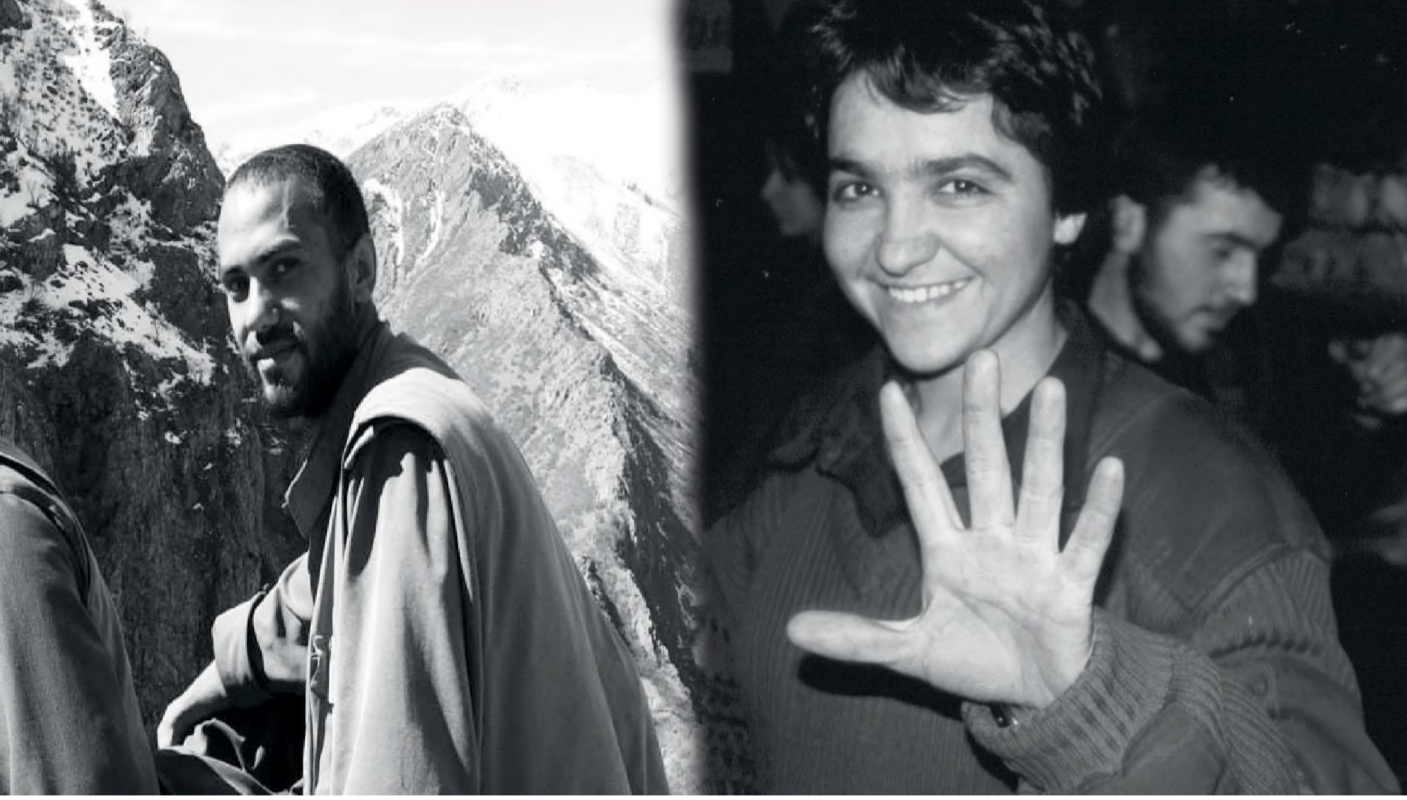
Faaliyetleri ve alanları toparlamaya, düzeltmeye, yerine oturtmaya dönük belirlenen 'amaç', kendi gelişimi içerisinde daha kapsamlı bir amaç için 'araç' haline gelmelidir. İşte o zaman faaliyetlerin genişlemesi, derinleşmesi ve sıçrama yapması daha yakıcı bir şekilde gündemimize girmeye başlar. Görece 'içe' dönük süreçlerden daha yoğun bir biçimde yüzünü kitlelere ve onların örgütlenmesine dönen bir düzey bu şekilde sağlanabilir. Her bir yoldaş ufkunda bu ileri perspektifi taşıdığı ve bu perspektifi Halk Savaşı stratejimize bağlayabildiği oranda gündelik faaliyetlere yaklaşımı da o aranda ciddiyet ve ataklık kazanacaktır.

FAALİYETLERİMİZİ GERILLA RUHUyla YÜRÜTELİM

Faaliyetlerimizde ciddiyet ve ataklık, bir anlamda gerilla ruhu ve şekillenişinin her bir alanımıza yayılması demektir. Daha dün, bahsini ettiğimiz gündelik faaliyetleri omuzlayan ve bizim bugün tartıştığımız sorun ve ihtiyaçları omuzlayan şehit yoldaşlarımızın, daha zor görevleri omuzladıkları gerilla savaşındaki duruşları hepimiz için örnek olmalı ve bize bir fikir vermelidir. Daha çetin koşullarda onlarda bayraklaşan iddia ve ısrar, şehit yoldaşlarımızın sınıf savaşımı ve partiye bütünleşme düzeylerinin bir sonucudur. Belirleyici olan buldukları alanda sağlanan ideolojik düzey ve bu düzeyin yoldaşlarımızda cisimleşmesidir. Başka bir açıdan ifade edecek olursak ileriye doğru değişen şey yoldaşlarımızın iç çelişkileri ve ideolojik düzeyidir. Bugün bize rutin ya da değişmez gibi gözükken her soruna ideolojik bir duruşla yanıt olduğumuz ve gerilla bakış açısıyla yaklaştığımızda aslında bu sorunları aşmada ve savaşa daha yüksek düzeyde yanıt olma noktasında yığına olanağa sahip olduğumuz kendiliğinden anlaşılacaktır.

Şehit yoldaşlarımız bizler için duygusal yönü ağır basan bir hatıra ya da bağlılıkla sınırlanmamalıdır. Hayatlarını feda ettikleri devrim mücadelesinin büyütülmesi, boş kalan mevzilerin doldurulması ve Halk Savaşı'nın geliştirilmesine dönük hedeflerimizde en başta bu yoldaşlarımızın üstlendikleri cüreti ve yaşadıkları değişimi kavramalıyız. Onların adımladıkları sokaklarda, militanlığını yaptıkları emekçi semtlerde ve alın terlerini döktükleri üretim alanlarında partiyi güçlendirmek, onların izinden yürümenin de gerçek pratiği olacaktır. Kuşkusuz bu pratik ufkunda savaşa göre şekillenmeyi ve savaş alanlarında konumlanmayı barındırmalı, bu bilinç ve ruhla ilerlemelidir.

'Bizler Korkularımızı Evlatlarımızla Birlikte Toprağa Gömdük'

YENİ DEMOKRASİ- *Bize Haydar Arğal'ı (Sinan) anlatır mısınız? Devrimci düşüncelerle ne zaman tanıştı? Dersim'de faaliyet süreci vb.*

6 Mayıs 2016'da Geyiksuyu'nda ölümsüzleşen Halk Savaşçısı Haydar Arğal'ın Abisi: Haydar zayıf, kara kuru, sessiz sakın, içine kapanık, utangaç, kendi halinde bir çocuktu. Akranları dışarda oyunlar oynarken O, ders çalışır, evden pek çıkmazdı. Sessiz sakın dediğime bakmayın; haksızlık karşısında da sesini daima gür çıkarırdı. Sürekli etrafını izler, sorgulardı. Haydar, liseye başladığı yıllarda, okul kitaplarından başka kitaplar da okumaya başlamıştı. Artık büyüyor, hayata bakışını değiştiriyordu. Etrafında eski devrimcilerden bahseden insanlar olunca onları dikkatlice dinler, sorular sorardı. Devrimci mücadele ile aktif olarak Diyarbakır'da üniversiteye başladığında tanışmıştı. İlk senesini bitirip döndüğünde büyük değişiklikler göstermişti. Oturması, kalkması, insanlara olan yaklaşımı olgunlaşmıştı artık. Bu durum, kendisinde büyük değişimler ve ilerlemeler ortaya çıkarmıştı. İlerleyen senelerde artık insanlarla politik konuşmalar yapıyordu. Devrimcilik ona çok şey katmıştı. Artık içine kapanık, sesiz sakın Haydar büyümüşü.

Haydar'ın Dersim'e geldiği zamanlarda haberini alırdım; ne yaptığına bakmak için Merkez'e gider, uzaktan onu izlerdim. Özellikle festival çalışmaları ve eylemler esnasında

uzaktan yaptıklarına bakar, içten içe gururlanırdım. Çünkü o, kendi içine kapanık durgun Haydar gitmiş, halkı için mücadele eden, uğraşıp didinen Haydar gelmişti. Ve 2011'de ise halkı için, yoldaşları için dağ başlarını mesken tutan, kendini bir adım daha öteye taşımış kararlı bir gerilla olmuştu artık.

YENİ DEMOKRASİ- *Devlet bu süreçte hem devrimci mücadeleye hem de ailelerine aile örgütlülüklerine saldırıyor, ailelere gözdağı veriyor. Devlet, bu saldırılarla neyi hedefliyor?*

-Devlet kuruluşundan beri sistematik bir şekilde inkar ve imha politikasını uygulamaya devam ediyor. Bu politika devrimcilere, gerilla alanlarına ve ailelere daha şiddetli ve acımasız bir şekilde uygulanıyor. Devrimci demokratlar tutuklanıyor; gerilla alanlarına saldırılar hız kesmeden devam ediyor; şehit düşen gerilla bedenlerine işkenceler yapılıyor; ve ailelere türlü psikolojik baskılar uygulanıyor.

Aslında bu politikalar yabancı olmadığımız bir durum. Egemenlerin ve onlara hizmet eden kesimlerin yüz yıllardır işçileri, emekçileri, kadınları ve doğayı kendi çıkarları doğrultusunda feda etmekten ve baskı uygulamaktan geri durmayan bir yapısı vardır. Devlet uyguladığı bu psikolojik savaşla herkesin üzerinde bir korku rüzgarı oluşturmak istiyor. Sadece ölümlere değil onların ailelerine, yoldaşlarına ve duyarlı ke-

simlere de bu saldırıları uyguluyor. Son zamanlarda gerilla cenazelerini kaldırımlara, kimsesiz mezarlara gömerek; ATK'larda günlerce bekleterek; ölümlerimizin kafasını keserek; mezarlarını yıkarak; cenazeleri kargo torbasında göndererek; ailelerin evlatlarına son görevini yerine getirmesini engelleyerek her şeyi devrimcilere ve ailelerine saldırı aracı olarak kullanılıyor. Devlet bütün bu topyekûn saldırılarla esasta devrimci dinamizmi zayıflatmayı ve yok etmeyi hedefliyor.

YENİ DEMOKRASİ- *Bu noktada ailelere düşen görevler nelerdir?*

-Bu noktada biz ailelere evlatlarımızı ve onların yoldaşlarını daha fazla sahiplenip bu saldırılara, imha politikalarına sistemli ve örgütlü bir biçimde karşı durmak düşmektedir. Bizler korkularımızı evlatlarımızla birlikte toprağa gömdük. Bizler şimdi onların değerlerine, inançlarına, yoldaşlarına daha çok sahip çıkmamız gerekmektedir. Saldırıları ancak böyle boşa çıkartılacaktır.

'AİLELER, EVLATLARININ ANI VE DEĞERLERİNE SAHİP ÇIKMALI'

YENİ DEMOKRASİ- *Bize Dilek Polat'ı anlatabilir misiniz?*

2006'da Ordu'da ölümsüzleşen Dilek Polat'ın Abisi: Dilek, 1973 Dersim Hozat Kürtçe ismiyle Xaçeli, Türkçe ismiyle Dikenli köyü doğumludur. Altı kardeşiz ve Dilek altı kardeşin ortancasıydı. Köyümüzde okul olmadığı için ilk ve orta okul

dönemlerini Elazığ'da okudu. Babamız Almanya'da işçi olarak çalışıyordu, o süreçte küçük kardeşlerim ve annemle Almanya'ya gittiler. Dilek bir yıl Almanya'da liseye devam etti. O süreçte Dilek Almanya'yı hiç sevmediğini söylüyor ve sık sık memleketini özlediğini dillendiriyormuş. Uyum problemlerinin artmasıyla birlikte Dilek Türkiye'ye dönerek liseyi burada tamamladı. Sonrasında 9 Eylül Üniversitesi Buca Eğitim Fakültesi'ni kazandı. Yöremizin sosyolojik ve siyasal şartlarından dolayı Dilek devrimci fikirlerle çok küçük yaşta, gençlik döneminde tanıştı. Üniversitede gençliğin akademik demokratik mücadelesine katılıp aktif faaliyet yürütmeye başlamıştı. Son sınıfta okulu bırakıp gerilla mücadelesine katılıyor tabii bizim bu süreçten aile olarak haberimiz olmadı, biz sonraki süreçlerde öğrendik. 7 Nisan 2006'da Karadeniz Bölgesi Ordu merkezde bir eylem hazırlığındayken bomba patlaması sonucu hayatını kaybettiğini öğrendik. O süreçte cenazesini aile olarak getirdik, İstanbul Gazi Mahallesi Habibler Mezarlığı'nda yoldaşlarının yoğun katılımıyla Gazi Cemevi'nde düzenlenen törenden sonra defnedildi.

Dilek sevgi dolu, coşkulu bir yapıya sahipti. Herkesin yardımına koşan, herkesin yardımını paylaşan birisiydi. Onu tanıyan herkeste çok pozitif olumlu etkiler bırakıyordu. Ayrıca doğa ve insan sevgisi hat safhadaydı. Doğaya ve zirvelere tutkunduydu. Küçükken köyde ağaçların tepelerine çıkar, sonra inemezdi. Biz çıkar indirirdik, o tekrardan çıkardı, kızmamıza rağmen tekrar tekrar yapardı bu durumu. Ailesi olarak onu sevmeye ve özlemeye devam ediyoruz.

YENİ DEMOKRASİ- *Aileler çocuklarını nasıl sahiplenmeli?*

-Aileler çocuklarının ve kardeşlerinin veya yakınlarının anılarına, ideallerine değerlerine, tutsaklıklarına ve cenazelerine sahip çıkmalıdır. Onlar herkesin eşit ve özgürce yaşayabileceği sınıfsız ve sömürsüz bir dünya düşü ile hayatlarını kaybettiler. Aileler de onların bu ideallerine, anılarına ve değerlerine her şart altında sahip çıkması lazım.

Kavgamızın En Küçüğüne... Asmin'e...

Bugün karların arasında bir filizin boy verdiği gün. Bugün hikayemizin başladığı gün. Şimdi sen düştüğün topraklarda filizlenip boy verip, çiğdem, nergiz olacaksın. Gökyüzüne umut yoldaşlarına ışık olacaksın.

23 yıl önce o küçücük bebeğin büyüüp gelişip, kavrayıp halkı için savaşacağını kim bilebilirdi ki? Sen ki gökyüzüne, özgürlük uğruna devrime olan inancına ömrünü vermiş, en güzel yaşlarını bütün insanlığa adanmış koca yürekli devrimcisin. Şimdi sana öldü mü derler Asmin? Kim ikna edebilir ki bu dağlarda uçan kuşu, geçtiğin vadilerde akan suyu? Kim ikna edebilir seni tanıyan emekçi köylüyü?

"Asmin öldü deseler" adımladığın patikalar inanır mı sanırsın? Öldüğünü duyunca attığın her mermi, Asmin Welat'ın kaleminden dökülen her kelime köpürmez mi? Ova-

cık'ın orman denizi, Munzurların karı, Alibogağının rüzgarı inanır mı hiç? İnanmazlar Asmin hiçbirini inanmaz çünkü ayak izlerin, şen kahkahaların durur bu dağlarda...

Senle az da olsa zaman geçirmiş olan hiçbir kimse seni unutmaz. Bu dağlarda sesin durur yoldaş. Senin ve sizlerin mücadeleye olan bağlılığı, inancı bizlere ışık tutmaya devam edecek.

Hiçbir güç alıkoymadı seni mücadeleye olan bağlılığından. Bir yoldaşın adını alır öfkeni kuşanır. Her baharda yeniden doğarsın.

İyi ki doğdun dağların küçüğü Asmin. İyi ki varoldun hayatımızda ve iyi ki hiçbir güç alıkoymadı seni özgürlük yolundan. İyi ki kavgamıza omuz verdin. İyi ki düşmanın üstüne üstüne yürüdü. Ve iyi ki inancın ve kararlılığıyla geçtin hayatımızdan...

Bundan sonra atılan her sloganda biraz da sen bağırarak, Partizan yüreklerde yaşayacaksınız.

Yoldaşların senin bıraktığın yerden mücadeleyi kuşanacak. Bu da sana sözümüz olsun.

Silah elde dövüşene düşene şan ve şeref olsun.

Bir Yoldaşı

Esmer Yüzlüm, Dağ Kokulum, Ekin'im...

Yıllardır yapmak istediğim fakat beceremeyeceğimi düşündüğüm şeyi yapıyorum. Seni anlatıyorum, anlatmaya çalışıyorum. Sahi kim anlatabilir ki seni? Seni anlayabilmek için karı yarıp gün yüzüne ulaşan kardelene, sabah güneşinin aydınlattığı ilk tepeye, toprağa düşen cemreye, önüne bentler kurulan fakat hergün inatla daha coşkulu akan Munzur'a bakmak lazım. Seni görmek isteyen, evleri yakılan, katledilen köylüye, helikopterden atılan Kürte, bedeni çırılçıplak sokak ortasına bırakılan Ekin Wan'a, gecesini gündüzünü kör kuyularda geçiren madencilere, üç kuruş için fabrikalarda tarlalarda ezilen işçiye baksın. Sen onların yüzündeki çizgilerde, ellerindeki nasırlarda, gözlerindeki umuttasın...

Şimdi önümde bir fotoğraf sana bakıyorum, sana yazıyorum. O incecik zayıf kız çocuğundan dağların Ekin'ine evrilişini getiriyorum gözümün önüne. Küçücük bedenine aldırmandan haksızın karşısına dikilişini, doğru bildiğinin arkasından ısrarla gidişini düşünüyorum. Meğer sen ta o zamanlardan Ekin'mişsin, şimdi yeni fark ediyorum ben bunu. Her zaman özgürlüğüne düşkündün...

Ne vakit Boran Fırtınası türküsünü dinlesem sen gelirsin aklıma. "Boran diğer kuşlarla aynı kafese kapatılır, hiçbir evcil kuşu yaklaştırmaz kendi-

ne. Hele bir de güvercin besleyenler evcilleştirmek için kanadının tüylerini çektir mi, vay vay vay... Yemez artık yemini. Ya açlıktan ölür ya da kafesin demirine kendini vura vura öldürür."

Ne de güzel anlatmışlar. Sen de ilk günden beri Boran'dın. Seni dizginlemeye çalışanlara inat Boran direncini kuşandın. Şehit düştükten sonra yol-

daşların seninle ilgili her yazıda sakinliğinden, çekimsizliğinden bahsetmişler. Böyle düşüncelerinin sebebi belki de kısa süre içerisinde şehit düşmen. Kimse bilmez o çekingen bakan Ekin'in İzmir'de bir eylemde yazılama yaptığı için kendisini iten bir kadın düşmanını döverek cezalandırdığını, kimse bilmez yurttaki oda arkadaşını taciz edip ölüm tehditleri savuran adamı elinde bıçakla korkutmak için sokakta kovaldığını, kimse bilmez Berkin Elvan'ın cenazesinde kitle gazdan geri çekildiği sırada 'Partizanlar ile-ri!' komutuna ilk kulak verenlerden olduğunu...

Ekin'in içindeki Boran Kuşu doğduğundan beri vardı. Gören bir daha aklından çıkartamazdı Ekin'i. Kimselere

benzemezdi. Suskun yüzünün arkasında tanıdığım en inatçı, en kararlı, en direngen "Boran" yatıyordu.

Aslında küçük yaştan beri hep bir mücadeleye veriyordun, mücadele içerisindedin. Hiçbir zaman mücadeleden geri tutmadın kendini. Bazı durumlarda yaşadığın çekingenlik örgütsüz oluşandı. Örgütlendikten sonra başka bir yönle daha tanıştım, başka bir Ekin oldun. Hiç durmadan kendini değiştirip dönüştürdün. Yüzünü dağlara dönmeden önce son sohbetimizde gözünde bir ışık görmüştüm. Daha önce hiç görmediğim bir ışık... Gidişinin haberini aldıktan çok sonra farkettim o ışığın senin umudun, hayalin, mutluluğun olduğunu. Şimdi bedenen aramızda değilsin. Mücadele içerisinde gerçekleştirmeyi hayal ettiğin şeylere fırsatın olmadı. Bir keresinde "mühim olan yeni doğan bebeğe ad olabilmek demiştin." Bu cümlelerin derinliğini o zamanlar tam kavrayamamıştım. Sonrasında bir köylünün yeni doğan bebeğine Ekin adını verip "senin gibi güzel olsun" dediğini öğrendiğimde gerçekten düşünüyordun, inandığını, hayal ettiğin şeyin peşinden gittiğini anladım...

Bir Yoldaşı

Halka ve Yoldaşlarına Bağlılığın Adı: POLAT İYİT

"Ben Polat İyit, büyük olasılıkla 30 Aralık'ta yapılacak olan ara mahkemeleme gelemeyeceğim. Çapa Tıp Fakültesi ve Adli Tıp Kurumu'nun ayrı ayrı hazırlamış oldukları ve oybirliğiyle onaylamış oldukları raporu okumuşsunuzdur. Belki aklınızda kalmamıştır diye yeniden hatırlatıyorum.

Teşhis: Akciğer ve beyin kanseri. Daha sonra mide ve pankreası sıçradı. Hastalık: Ölümcül. Yaşam şansı: Yok

Mahkemenizin verdiği karar ise 'hastalığın devlet hastanesinde tedavisi yönünde hiçbir engel olmadığı görüldüğünden tahliye talebinin reddine...'

Büyük olasılıkla 28 Ocak'taki mahkemeye de gelemeyeceğim. Çünkü o süre dolduğunda ben çoktan kompador patron-ağa devletin karanlık zindanlarını paramparça edip, önümü kesip engellemeye çalıştıkları MLM biliminin ışıklı yolunda yürüyerek Sarıgazi'yi kızılaştırmış olacağım..."

(Polat İyit'in yazdığı ve şehit düştükten sonra İstanbul 2 No'lu DGM'de 30 Mart'ta yapılan duruşmasında yoldaşları tarafından okunan savunmadan)

'96 yılı Mayıs ayıydı Polat'ın tutuklanarak Bayrampaşa hapisanesine geliş. O yıl çıkarılan genelgeyle Bayrampaşa hapisanesine artık tutuklu

alınmayacaktı. Son gelenlerin içindeydi Polat. Kısa bir süre sonra SAG ve ÖO eylemi başlamıştı. Başlayan direnişin içinde yer aldı Polat yoldaş. Direniş bittikten kısa bir süre sonra rahatsızlanmış ve Verem teşhisi ile Bayrampaşa Devlet Hastanesi "mahkum koğuşu" denilen bölümde tedaviye alınmıştı. Vedalaşarak ayakta gittiği hastaneden daha da hastalanarak dönmüştü. Zayıflamış ve yardım alarak yürüyordu. Ana maltadan koğuşa sağlıklı yoldaşın yardımıyla gelmişti. Kötu görünüyordu Polat ve hiç kimsenin aklına gelmeyen hastalık onun bedenini çoktan kuşatmıştı.

Hastane dönüşü toparlanması için beklenen zaman bir türlü bitmiyor Polat toparlanamıyordu. Çapa'ya sevk edilmiş ve yapılan tahlillerden sonra Akciğer kanseri teşhisi konulmuştu. Zorlu bir yolculuk başlamıştı artık. Polat yaşamı boyunca hiç kolay yollardan yürümemişti ve alışkındı bu zorlu yollara. 20 yıllık mücadele yaşamına ilk 1979 yılında polislerle çatışmaya girerek başladığında çocuk yaştaydı. 12 Eylül AFC'sini zindanlarda yine çocuk yaşta karşılamıştı. 1 Ocak 1985 yılında düşmanın elinde bir aydan fazla işkence tezgahlarında kalmış, direniş suskunluğunda temsil olmuştu. '86 yılında çıktığında Proletarya Partisi zorlu bir sürecin içinden geçiyordu. III. Konferans delegeleri şehit düşmüş,

Parti sol bir çizginin saldırısı altındaydı. Partiyi yeniden örgütleme çalışmalarına Adana, Mersin, Kayseri'den başlamıştı.

1990 yılında Polat "Medetsiz Munzur"ların yolunu tutmuştu. Beş yıl Dersim dağlarında partisine, yoldaşlarına ve halkına emek vermişti. '96 yılı Nisan ayında tekrar düşmanın elinde, işkence tezgahlarında direnişin öyküsünü yazıyordu. Aynı inanç, aynı kararlılık ve aynı mütevazılıkla. Aman-sız ağırlarını, medetsiz Munzurlarla aşmıştı beş yıl boyu. Ölüm çemberini kaç kez yenmişti yaşamı boyunca. "Bunu da yenerim" diyordu, kendini iyi hissettiği zamanlarda. Büyük bir irade ile direniyordu hastalığa.

15 Ocak'ta son kez çıktı hapis-haneden hastaneye. Son kez el salladı ve son kez görüşürüz dedi yoldaşlarına. Sayısız kez kırdığı ölüm çemberini bir kez daha kırmıştı Polat. Proleter yaşamı sadelik ve çalışkanlıkla yüklüdü onun. Partisine, halkına ve Munzur-lara olan sevdası onun her cümlesine yansıyor. Sarıgazi'de uğurlamaya gelen yüzlerce kişi düşmanın kuşatma ve saldırısına rağmen cenazeyi bırakmamış, ona ve saflarında ölümsüzleştiği proletarya partisine uygun bir törenle onu sonsuzluğa uğurlamıştı.

"Medetsiz Munzur-lara" ektiği tohum yoldaşlarının kaniyle sulanarak büyü-

dü. Onun ayak izinden yürüdü yoldaşları önce, sonra onun izleriyle büyüttüler kavgayı. Vartınik'te çakılan kıvılcım ölümsüzleşenlerin can bedeli mücadelesi ile yangına dönüyor ve büyüyor. Haziran ayında Şerzan, Eylül ayında Rosa, Nubar, Ekim ayında Özgür ve Asmin, Kasım ayında Deniz ve Muharrem kanlarıyla harladı bu yangını.

Ocak ayında ölümsüzlüğe uğurladığımız komünizm davasının öğretmenleri ve usta öğrencilerinin ardılları da aynı kararlılık ve aynı bağlılıkla ölümsüzlüğü kucakladılar. Farklı tarihsel kesitlerde aynı amaç ve idealler için yaşayanlar ve dövüşenler Ocak ayında ölümsüzlüğe yürüyerek bu ortak yürüyüşü taçlandırmışlardır. Onları anmak bu nedendir ki ölümsüzleştikleri tarihleri hatırlamak ve hatırlatmak değil, uluslararası proletaryanın ve onun ülkemizdeki temsilcisi olan proletarya partisinin mücadelesini daha ileri mevzilere taşımaktır. Bu bilinçle ele aldığımız Ocak ayı anma etkinliklerini 2021 yılında Nubar'ın önderleşme, Özgür ve Deniz'in komutanlaşma, Rosa, Asmin, Muharrem yoldaşların savaşma çağrılarına yanıt olma kararlılığı ile gerçekleştirelim. Onların düşman kuşatmasını yararak, kızılaştırdıkları yerler, devrim sloganlarımıza, kavgaya andımıza tanık olsun...

KAVGADA

ÖLÜMSÜZLEŞENLER

YEL DAĞI ŞEHİTLERİ

Zeki Peker: Erzurum doğumlu olan Zeki Peker taşındıkları İstanbul'un 1 Mayıs mahallesinde gecekonduyu yıkımı ve devlet terörüyle karşılaştı. 14 Ekim 1992 yılında Proletarya Partisi'nin 4. Konferans kararları ve yönelimine uygun olarak gerilla olmaya karar verir. 22 Ocak 1992 yılında Yel Dağı direniş destanında donarak şehit düşmüş, kısa ama yiğitçe gerilla yaşamıyla yoldaşlarına örnek olmuştur.

Ali Demirdağ: 1966 Dersim Merkez Haceri doğumlu olan Ali Demirdağ, küçük yaşta ailesiyle beraber İstanbul'a göç etmişti. Lise yıllarında Proletarya Partisi'ne

sempati duyup, Üniversite yıllarında aktif bir TMLGB militanı olmuştur. Cerrahpaşa Tıp Fakültesi son sınıfa kadar öğrenim gören Demirdağ, tutkun olduğu dağlara ve devrim sevdasına Dersim dağlarının Doktor Hü'sü olarak katılmıştır artık. Hayatı "yorumlamakla kalmayan" bir öncü olarak tarihin onurlu sayfalarındaki yerini almıştır.

Erkan Fener: 1971 Dersim Dinar köyünde dünyaya gelen Erkan Fener, Yel Dağı Direniş Destanı'nda Dersim'in koynunda şehit düşen bir gerilla olarak umudu büyüyenlerin arasındaki yerini aldı.

Barbara Anna Kistler: 1955 yılında İsviçre'nin Zürih kentinde doğdu.

16 yaşından itibaren siyasetle ilgilenmeye başlayarak anti-faşist, anti-empyalist mücadelenin ön saflarında yer almıştır. Kadın hareketini sınıf temelindeki anlayışla yürütmeyi doğru bulur. 1980'li yıllarda Avrupa'da bulunan Türkiyeli devrimcilerle tanışır, Türkiye hapisanelerindeki devrimcilere yönelik saldırılara karşı çıkan Tutuklu Dayanışma Komitesinde yer alır. 1989'da TKP/ML ile örgütsel ilişkiye geçer, MLM anlayışa sahip olarak enternasyonalizm en yüce örneklerinden birini sergiler ve Türkiye devrim mücadelesine doğrudan katılmaya karar verir. Türkiye'de 8 aylık tutsaklık deneyiminden sonra gerilla olmak istediğini belirtir ve dağların kızı Kinem olarak TIKKO içindeki yerini alır. Böylece enternasyonalizmin en somut ve canlı örneği olur. Yoksul ve ezilen Dersim köylüsünün sevgisini kazanır.

Ali Ekber Batasul: Dersim'in Mazgirt ilçesine bağlı Aslanyurdu köyünde 1973 yılında dünyaya gelir.

Proletarya Partisi'ne katılmasında Polat İyit'ten etkilenmesinin payı çoktur. Askerlik için gelen çağrı pusulasını yırtarak dağlarda halk savaşçısı olarak yerini alır.

Ali İhsan Yalçın: 1967 İzmir Bergama doğumlu olan Yalçın, 19 Mayıs Üniversitesi Kimya bölümünde okurken dernek başkanlığı yaptı. 1990 yazında Halk Ordusuna katıldı. 3 yıllık gerilla yaşamıyla sevdasının ilmeklerini dokudu adım adım, mücadele etmeyi miras bıraktı.

Atilla Özkan: 1957 Kayseri doğumlu olan Atilla Özkan, Zeytinburnu ve Kazlıçeşme'de birçok fabrikada üretime katıldı. Yürüttüğü mücadele sonucu kısa sürede düşmanın baş hedefi haline gelen Özkan'ın kaldığı ev bir ihbar sonucu düşman güçleriyle sarılır, evde bulunanlar Proletarya Partisi'nin direnme geleneğini yaşatarak, son mermisine kadar çatıştılar. Yaralı olarak ele geçirilen Özkan, hastaneye kaldırılmayarak ölüme terk edilir. Ardıllarına direnç sloganlarını haykırarak şehit düşer.

Proletaryanın Komünist Önderi Lenin

Marks ve Engels'in eserini devam ettirmiş olan, devrimci proletaryanın üstün dehası, Bolşevik Parti'nin ve Komünist Enternasyonal'in kurucusu ve lideri, Marks'tan sonraki dönemde Marksizmin en büyük teorisyeni, ekonomist ve filozof, olağanüstü yazar ve konuşmacı çok yönlü insan komünist önder Vladimir İlyiç Lenin 22 Nisan 1870'de Volga kıyısındaki Simbirsk kentinde (Ulyanovsk) doğdu. Lenin, Vladimir İlyiç Ulyanov'un ilk kez 1902'de "Ne Yapmalı" kitabında kullandığı, yazımsal takma adıydı. Tarihe tüm ezilenlerin ve sömürülenlerin mücadelesinin sembolü haline gelmiş olan bu ad altında geçti.

1887 yılında 21 yaşında olan ağabeyi Aleksander, bir grup yoldaşıyla beraber Çar'a suikast hazırlığında iken tutuklandı ve idam edildi. Devrimci yaşamı seçmesinde abisinden de belli bir oranda etkilenmesi söz konusudur.

Liseyi bitirdikten sonra Kazan Üniversitesi Hukuk Fakültesi'ne girdi. Öğrenci faaliyetlerinden dolayı atılması pek uzun sürmedi ve bir köye gönderildi. Kazan'a geri döndüğünde üniversiteye tekrar giremedi. Marks'ın Kapital'ini incelemeye başlayan illegal Marksist çevrelerden birine de girdi. Petersburg Üniversitesi'ne girerek Samara'da avukat yardımcılığına atandı. Ancak hukuk pratiğiyle hemen hiç uğraşmadı.

Bu süre içerisinde Marks ve Engels'in aynı zamanda Plehanov'un ve Kauts-

ky'nin eserlerini inceledi.

1893 sonlarında başkent Petersburg'a yerleşti. O zamana dek ilerici gençliğin düşüncesine neredeyse sınırsız egemen olan Narodnizm Marksistlerin baskısı altında etkisini yitirmeye başladı. Lenin 1894 yılında olağanüstü eseri "Halkın Dostları Kimlerdir" adlı eserinde Narodnizme

karşı mücadelede Rus Sosyal Demokratlarına güçlü bir yardım sundu.

Lenin, işçilerin önüne ilk görev olarak sosyalist bir işçi partisinin örgütlenmesini koydu. KADET Partisi'ni "Marksizmin burjuva literatüründeki yansımaları" olarak karakterize etti. Sadece yazınsal mücadeleyle yetinmedi, işçi çevrelerinde propaganda da yürüttü. İşçilere Marks'ın Kapital'ini okudu ve açıkladı. 1895 yılında illegal yayınların Rusya'ya gönderilmesini sağlamak üzere bağ kurmak ve batıda sosyalist hareketin durumunu anlamak amacıyla yurtdışına çıktı. Paris'te ve Berlin'de toplantılara katıldı. Onun kurucusu olduğu "eskiler"

örgütü Lenin'in yönetimi altında kesin olarak kitle ajitasyonunun yolunu tuttu. Lenin illegal bir gazetenin (İşçi Davası) çıkarılması sorununu orta-ya attı. Tam bu esnada aralarında Lenin'in de bulunduğu pek çok kişi tutuklanarak zindana atıldı. 2 aylık tutukluluktan sonra parti kongresi için bir program taslağı hazırladı.

bir gazete "Iskra" çıkarma gerekliliği düşüncesi Lenin'i meşgul ediyordu. Böylece beşbuçuk yıl sürecek olan ilk göçmenlik dönemi başlıyordu.

Mayıs 1904'te Cenevre'de Lenin'in parti içindeki krizi konu edinen kapsamlı broşürü "Bir Adım İleri İki Adım Geri" yayınlandı. Lenin uzlaşmacı MK'nın direnişine bakmaksızın 3. Parti Kongresini toplamak için ajitasyonunu sürdürdü. 22 Ocak Petesburg olaylarının haberi geldiğinde Lenin bunları Rusya'da devrimin başlangıcı olarak karakterize etti. Ve hemen silahlı ayaklanmanın hazırlığı ve ona proletaryanın önderliği sorununu gündeme getirdi. Merkezi şiar olarak Lenin proletaryanın ve köylülüğün devrimci demokratik diktatörlüğü düşüncesini ileri sürdü.

Moskova Aralık ayaklanmasının bastırılmasından sonra Lenin onun derslerini büyük bir özenle inceledi. Plehanov'un "silahlara sarılmamalıydı" oportünist formülünü eleştirdi...

21 Ocak 1924'te yaşamını yitirdi. Tüm yaşamından çok kısa bir kesit sunduğumuz, 1917 Ekim Devrimi'nin büyük önderi yaşamını proletaryanın diktatörlüğünün inşaa edilmesine adanmış, Marksizm'den her türlü sapmaya karşı uzlaşmaz bir tavır takınmış olan Lenin'in yaşamı, öğrenilmesi ve ders çıkarılması gereken pek çok deneyimle doludur. Marksizme yaptığı katkılarla onu bir üst noktaya sıçratarak oluşturmuş olduğu Leninizm bugün de sınıf mücadelesinde yol göstericiliğini ilk günkü parlaklığıyla koruyor.

'Devrimin Keskin Kılıcı, Yaşayan Alevi'

5 Mart 1870'te dünyaya gelen Rosa Luxemburg'un kırk dokuz yıllık yaşamı, kısa ancak fırtınalarla dolu geçti. Sürgün yaşadığı İsviçre'de Rus Marksist kuramcı G. Y. Plehanov ve Leo Jogickes ile tanışır. Leo ile 15 yıl sürer beraberlikleri. 1893'te Leo ile birlikte Polonya'da Marksist olan Polonya Krallığı Sosyal Demokrasi Partisi'ni (SDKP) kuran Rosa, kişiliği ve yetenekleriyle kendini bir önder olarak kabul ettirir.

1906'da 1905 devriminden etkile-

nerek "Kitle Grevleri, Sendikalar ve Siyasal Partiler"i yazar. 1907 yılında, Almanları Rus devrimci proletaryasını izlemeye davet ve "Şiddete teşvik" suçundan iki ay hapis yatar. 1908-1914 yılları arasında "Özerklik ve Ulusal Sorun" ile "Sermaye Birikimi" adlı kitaplarını yazar. Fakat Rosa "Ulusların Kendi Kaderini Tayin Hakkı"ni yanlış kavramıştır. Ona göre sömürgelerin kurtuluşu, Avrupa'nın kurtulmasıyla mümkün olacaktır. Lenin, Rosa'nın bu düşüncesini eleştirmesine rağmen O'nun

başgeçmezliği ve devrime olan inancı karşısında "O bir kartaldı. Ve kartal kalacaktır" derken Clara Zetkin de Rosa'yı anlatırken "Sosyalizm fikri Rosa'nın hem kafasında hem de kalbindeki kudretli bir tutkuydu. O devrimin keskin kılıcı, yaşayan alevi idi" der.

1915'te Hollanda'da yapılan Uluslararası Kadın Konferansı'na katılır. O yıl tutuklanır ve 1918'e kadar tutukluğu sürer. Rosa, SPD'nin sosyal şovenist bir politika izlemesinden

ötürü Karl Liebknecht, Clara Zetkin ve Mehring ile beraber Spartakiler Birliği'ni oluştururlar.

15 Ocak 1919'da Karl Liebknecht ile birlikte "Freikorps" katilleri tarafından katledilirler. Rosa'nın cesedi aylar sonra atıldığı kanalda bulunarak Liebknecht'in yanında kendisi için ayrılan yere gömülür. Ölümünün 102. yılında Rosa ile Karl, devrimci mücadelenin her anında yaşamaya devam ediyor.

**SINIRLI BİR
YAŞAMI
SINIRSIZ
BİR DAVAYA
ADAYANLAR**

ÖLÜMSÜZDÜR!